Coperta: Petru Comisarschi

ISBN 973 - 95963 - *2* - *0*

Gheorghe J urm a

CONSPIRAŢIA UNIVERSALĂ

Cîte ceva despre francmasonerie şi despre zodia lumii de azi

E d i t u r a TIMPUL
Reşiţa
i 994

Consilier editorial: Gheorghe Jurma
Tehnoredactor: Stelian Moldovan
Bun de tipar: 7.04.1994
Apărut 1994
Tehnoredactare computerizată: S.C. TIMPUL S.R.L. Reşiţa
Tiparul: Tipografia GUTENBERG Arad

ÎN SPATELE CORTINEI

Aflăm cu uimire că celebra sintagmă „epoca de aur" a fost pentru prima dată aplicată „domniei" lui Nicoiae Ceauşescu de către un istoric mason, Gerard Serbanesco, încă din 1966, în volumul III din **Histoire de la Francmaçonnerie Universelle.** Şi întrucit respectiva domnie se afla abia la început, presupunem că folosirea termenului are o semnificație mai adîncă şi chiar legată de misterioasa organizație universală. Simpla presupunere nu poate fi mai multdecît este. Totuşi moartea violentă a lui Ceauşescu pare un adevărat act de răzbunare - asemănător multor asasinate din istorie - decis cu fermitate de un tribunal ocult al unor forțe nevăzute. A fost Ceauşescu francmason? A fost el pedepsit pentru că a trădat idealurile sau secretele masoneriei? Sînt întrebări care s-au născut şi s-au pus după evenimentele care au schimbat fața Europei şi implicit a României. „Nici chiar loja «Propaganda Due» care era o lojă «putredă» nu t-a primit pe Ceauşescu" - s-a precizat cu ocazia vizitei în România a Marelui Maestru adjunct al Marelui Orient al Franței, în noiembrie 1992. „Vă pot spune cu certitudine - a declarat acesta - că nici Hitler, nici Pétain, nici Stalin şi nici Ceauşescu nu au fostfrancmasoni. Clişeul «Ceauşescu -francmason» a fost colportat, la fel ca alte legende false despre asociație, în fapt, totalitarismul a fost dintotdeauna incompatibil cu francmasoneria, deoarece aceasta atribuie omului un mare spațiu de libertate."

Misterele istoriei de pînă azi sînt suficient de multe şi de mari pentru a crede totuşi că istoria secretă contemporană (ca şi cea trecută) mai poate rezerva surprize în viitor. In fond, interesul actual pentru francmasonerie se datorează deopotrivă vălului de

mister care mai acoperă activitatea acesteia cît şi revelațiilor pe care studiul masoneriei le oferă istoricului sau omului de rînd. Istoria secretă nu *e* constituită doar din manevre diplomatice sau acte de spionaj ale unei anumite țări, ci şi din mişcări subtile ale unor societăți secrete, aie unor forțe din umbră care orientează îumea, între care de foarte multă vreme este nominalizată şi francmasoneria. Unii autori nu se sfiesc să vorbească de guvernanți ocultați ai lumii, de un guvern mondial, de Marele Plan după care este ghidată sau transformată-omenirea.

In legătură cu toate aceste probleme, au apărut şHa noi, în ultimii ani, mai multe cărți, iar în presă au fost publicate docu mente, studii, traduceri, seriale pe diverse teme ale ocultismului, societăților secrete sau francmasoneriei.

Există un Plan? Există o Determinare? Sau rămîne istoria o aventură haotică, imprevizibilă?

în romanul lui Umberto EcoPenduiuJ lui Foucault, personajele acaparate de studiul unor organizații şi documente secrete caută şi pînă la urmă imaginează ele însele un Plan, o motivație care uneşte firele istoriei şi le răsuceşte într-un joc superior. Planul lor e pură invenție, totuşi asupra respectivelor personaje se fac presiunile, tentativele specifice de urmărire şi lichidare, căci, inevitabil, orice amestec dinafară în chestiuni care țin de secretele intime ale unor grupări e pedepsit cu moartea. Poți ajunge, prin obsesia căutărilor sau din întîmplare, la descoperirea unor adevăruri, proiecte, tendințe pe care nu trebuie să le ştie (sau să le trădeze) nimeni. Instanța unor forțe oculte te pedepseşte.

Există oare un Plan al Istoriei? Putem să-l descifrăm? Şirul de revoluții europene început cu Marea Revoluție Franceză şi încheiat (posibil) cu Marea Revoluție Socialistă din Octombrie 1917 a fost gîndit de către cineva într-un anumit (precis) sens?

în apropierea noastră (temporală şi geografică) s-a prăbuşit un sistem visat de multe generații, o utopie plănuită încă din secolul al XVIII-lea şi de fapt mai de mult. Oare scenariile schimbării aparțin celor care-şi abandonează proiectele (pentru că nu sînt validate de realitate) sau aparțin taberei adverse, celor care i-au combătut pe visătorii şi revoluționarii (teoreticieni şi practicieni)tiin secolele XVIII -XX? Dar oare experimentul din Est nu se mută cumva (astăzi sau mîine) în Europa Comună a Vestului?

Investigînd culisele istoriei, Serge Hutin - autor cunoscut pentru lucrările sale dedicate societăților secrete -scrie o carte

despre societățile secrete si implicarea unor forțe oculte - ale adevăraților conducători din umbră ai lumii - **Gouvernants invisibles et sociétés secrètes** - care decid asupra soartei lumii de azi şi de totdeauna. Asemenea cărți sînt incitante, mai ales cînd dezvăluie rădăcinile obscure ale unor fenomene istorice sau prognozează asupra ciclurilor is orice în derulare. Bibliografia problemei e întinsă şi captivantă. Iar psihologia cititorului - trebuie să recunoaştem--caută şi admite existența misterului şi aconjurației, ca şi a planului ordonator care să orienteze mintea spre descifrarea unei aventuri detectiviste.

încă din secolul trecut, celebrul om de stat englez Benjamin • Disraeli spunea că „Lumea este guvernată de cu totul alte personaje pe care nici nu !e imaginează cei ai căror ochi nu pătrund în culise". Propoziții asemănătoare au scris mulți alți autori sesizînd că în spatele oricăror guverne oficiale există organisme care le dublează şi le manipulează. Aşa se şi explică permanența şi stabilitatea unor principii atîtîn timp, cîtşi în spațiu. După unii autori există un centru mondial de putere (spirituală) în care sînt concentrate elitele şi în care se prezervă ştiința fundamentală a omenirii. Agartha este o denumire a unui astfel de centru din care se conduce lumea, avînd capitala în Shambala. Accesul în asemenea locuri nu este permis decît inițiaților. De altfel în'orice societate secretă nu se poate pătrunde decît prin inițiere specifică.

Citata lucrare a lui Serge Hutin se referă la guvernanții invizibili, la istoria secretă a Revoluției Franceze şi la aîte momente importante din secolele XIX-XX. Dincolo de marile exemple, există In carte multe alte „mici" exemple care „dau seamă" de implicațiile unor forțe obscure, nevăzute, subterane ori de puterea lor uriaşa, acaparatoare. Iar atunci cînd anumite lucruri nu convin, se iau măsuri corespunzătoare de... rectificare.

în 1919, o tînără care trăia în mijlocul avangardei artistice a momentului - Irène Hillel-Erlanger, fiica unui bancher israelit -publică la o editură pariziană o foarte curioasă carte **Voyages en kalefdoscope, în care,** sub forma unui derutant poem suprarealist, revelajmportante secrete ale Marii Opere alchimice. La coctailul care sărbătorea editarea cărții, în aceeaşi noapte, autoarea moare intoxicată, deşi toți comesenii serviseră aceleaşi meniuri, înainte de punerea în vînzare a cărții, misterioşi „cititori" au cumpărat întregul stoc disponibil, desigur pentru a-l distruge. Presa n-a publicat nici o recenzie asupra lucrării. Fără nici un dubiu - crede

Serge Hutin, pe care l-am preluat cuvînt cu cu vînt-, este o acțiune a executanților guvernului invizibil, pentru care cartea era periculoasă.

în acelaşi volum al lui S. Hutin mai există un exemplu tras parcă la indigo, doar că s-a petrecut în 1951, la vecinii din insulă. Un autor englez (Robert Payne) a publicat o carte intitulată Zero - Istoria terorismului, în care încerca să arate că, înainte de folosirea sistematică a terorii de către diferite forme de regimuri totalitare, există forțe oculte care folosesc această armă teribilă în umbra .guvernelor vizibile. După publicarea cărții s-au produs o serie de „coincidențe" curioase: misterioşi emisari au cumpărat întregul stoc disponibil şi, cu tot caracterul senzațional al revelațiilor cărții, nici o cronică n-a apărut în marea presă; casa de editură, una din cele mai solide de pe piața londoneză, a ajuns în pragul falimentului ; mai mulți oameni au murit misterios cîteva luni mai tîrziu. Lucrarea nu comporta secrete de stat sau de spionaj, astfel că singura explicație - conchide Serge Hutin - este că autorul a descoperit existența la scară mondială a guvernanților ocultți, pentru care marile puteri financiare joacă de fapt un rol subordonat.

Francmasoneria este citată între forțele care decid istoria, pentru că a fost şi a rămas ferm orientată spre reformarea lumii. Obiectivele stabilite încă de ordinele Templierilor sau Rosa-Cruce au fost urmate cu fidelitate pentru a schimba nu doar umanitatea ci şj fața lumii, în înțelesul politic-social.

în multe din lucrările interbelice erau puse pe seama francmasoneriei toate relele epocii. Unul dintre autorii români (N. Casian, dar el nu era singurul, nici de la noi, nici din Europa care credea astfel) scrie textual că „Franc-Masoneria este o asociație de societăți secrete suprapuse care urmăresc ca prin distrugerea civilizației ariene actuale şi înlocuirea ei cu o civilizație naturalistă atee, avînd ştiința şi rațiunea drept religie, să stabilească dominațiunea universală a rasei semite." După cum se observă, masoneria e acuzată că ar servi interesele comunităților evreieşti de dominare a lumii. Asemenea idei aparțin unei epoci în care antisemitismul a dus la formule extreme, cu consecințe tragice pentru omenire. Dar dincolo de exagerări, rămîne supoziția că prin francmasonerie (şi alte societăți secrete care-şi au, eventual, aceeaşi sorginte) se operează din umbră un întins complot asupra omenirii.

Misterul care a planat permanent asupra masoneriei, jurămîntul

si pedepsele la care se supuneau sperjurii i-au creat francmasoneriei o aură specială şi au determinat o reacţie vehementă faţă de ea în lungul vremii, începînd cu bulele papale şi încheind cu politicienii secolului XX. Cercetătorii s-au străduit să descopere adevărul, deşi el este diferit de la o etapă la alta şi oricum îndeajuns de colorat pentru a nu accepta o unică lumină. O dominantă rămîne totuşi, fie în ce-i priveşte pe admiratori, fie din partea detractorilor: aceea de a atribui francmasoneriei liniile de forţă (bune sau rele) ale istoriei moderne a lumii.

Desigur nu toate manevrele din culisele istoriei pot fi puse pe seama francmasoneriei, dar această organizaţie a avut un rol major în tot ce s-a petrecut de cîteva secole încoace în Europa şi în lume. Istoria lumii este şi istoria invizibilă, este deci şi istoria francmasoneriei.

MARELE PLAN

In căutarea Marelui Plan

Trei personaje ale romanului **Pendulul lui Foucault,** de Umberto Eco (Editura Pontica, 1991), lucrează la o editură. O editură ciudată, cu două fețe: una accesibilă publicului larg şi alta invizibilă, ocultă, simbolizînd astfel chiar dubla viață a societăților secrete de tipul masoneriei. De altfel, cei trei au preocupări pentru organizații secrete şi ştiințe oculte, pentru istoria templierilor şi a rozicrucienilor, a francmasoneriei şi a misterelor istoriei, în jurul ! or se învîrt felurite persoane cu preocupări pentru enigmele istoriei şi care propun manuscrise masive sau oel puțin explicații orale unor momente din devenirea civilizației umane. Practic, toți sînt de-a dreptul obsedați de ideea Planului Universal. A.Marelui Plan după care se conduce istoria lumii.

Colaboratorii vin cu supoziții din cele mai senzaționale în legătură cu Templierii, Rozacruceenii, cei 36 de decani sau feluritele rituri masonice care derivă din acestea, încercînd să descifreze istoria secretă a unor societăți şi a lumii. De altfel, una din obsesiile propuse chiar prn titlul romanului **Pendulul lui Foucault** este punctul fix în jurul căruia se învîrteşte Universul şi de unde poate fi el dominat.

Pentru Umberto Eco, o asemenea carte e un prilej de a folosi extraordinara bibliografie dedicată francmasoneriei sau ordinelor mai sus-citaîe, lucrări temeinice sau fantezii, ipoteze fantastice sau concluzii istorice clare. Cartea e saturată de titluri, de citate, de comentarii. Un roman livresc, captivant pentru cei interesați, punînd în dialog sau în analiză toate aspectele privitoare la subiect.

Un personaj al cărții vorbeşte despre cineva: „La început noi 1-am considerat un exaltat, pe urmă ne-am dat seama că făcea aluzie, poate în sens vizionar, la o direcție ocultă *a* istoriei. Nu se spune că istoria e o enigmă sîngeroasă şi neînțeleasă? Nu e posibil, trebuie să existe un pian al ei. Trebuie să fie aici un Creier.be aceea unii oameni f ară pregătire s-au gîndit, în decursul veacurilor, la Stăpînul sau la Regele Lumii, poate nu la o persoană fizică, ci la un rol, un rol colectiv, încarnarea din cînd în cînd provizorie a unei Intenții Stabile.

Ceva cu care erau cu siguranță în contact marile ordine sacerdotale şi cavalereşti dispărute."

Cîteva capitole din carte narează istoria Templierilor şi descifrare'a mesajului lor secret: 36 de ani după salvarea lor în căruța cu fîn, 6 mesaje pentru cavalerii cu mantii albe, de 6 ori în 6 locuri, de fiecare dată 20 de ani fac 120 de ani etc. Din 20 în 20 de ani se predau deci sigiliile şi comenzile altor cavaleri, iar la o distanță de 120 de ani, aceşti cavaleri ai răzbunării, reuniți, pot cunoaşte secretele ascunse de cele şase sigilii şi descoperi modul de exploatare a imensei puteri sau a Tezaurului Templierilor.

Cu totul curios, în ordinul Rozacrucean apare documentul Templierilor „după 120 de ani", demonstrînd o legătură între cele două confrerii şi o continuitate spirituală a lumii prin aceste societăți secrete, într-un manuscris din 1760 se scrie clar că „Ordinul nu a încetat nici o clipă să subziste, iar noi am cunoscut, după Aumont, o succesiune neîntreruptă de mari maeştri ai ordinului pînăîn zilele noastre şi, dacă numele şi sediul adevăratului Mare Maestru şi cele ale adevăraților Superiori care guvernează Ordinul şi dirijează astăzi sublimele-i lucrări e un mister cunoscut numai de adevărații iluminați, păstrat într-un secret de nepătruns, e pentru că ceasul Ordinului nu a sosit încă şi timpurile nu s-au împlinit..."

Secretul Puterii

Continuitatea acestui Plan şi a acestei Puteri secrete constituie istoriapcultă a lumii, descifrabilă şi stăpînită doar de unii inițiați, dar străină oamenilor de rînd. Francmasoneria ar fi (sau ar oferi) o modalitate secretă de cunoaştere şi stăpînire a lumii. După unii, totul derivă din înțelepciunea prediluviană egipteană a celor Pateu Stăpîni învăluiți sau a Marii Fraternități Albe, înțelepții acesteia

fiind aceiaşi care au fondat prima lojă masonică pe timpul regelui Solomon. Este istoria legendară a francmasoneriei.

„Marea Fraternitate Albă, zi-le Roza-Cruceeni dacă vrei, zi-le cavalerie spirituală a căror încarnare ocazională sînt Templierii, e o cohortă de învățați, puțini, foarte puțini aleşi, care călătoreşte prin istoria umanității pentru a *prezerva* un nucleu de sapienta eternă. Istoria nu se dezvoltă la întîmplare. Ea este opera Seniorilor Lumii, cărora nu le scapă nimic. Fireşte că Seniorii Lumii se apără cu ajutorul secretului. Şi, deci, de fiecare dată cînd vei da peste unul care-şi zice Senior, sau Roza-Crucean, sau Templier, acesta va minți. Ei trebuie căutați în altă parte."

„Dar atunci istoria asta continuă la infinit?"

„Exact. Şi asta e ingeniozitatea Seniorilor."

„Dar ce anume vor ei ca lumea să ştie?"

„Că există un secret. Altfel de ce să trăieşti, dacă totul ar fi aşa cum apare?"

„Şi care e secretul?"

„Acela pe care religiile relevate nu au putut să-l spună. Secretul se află dincolo."

Romanul lui Umberto Eco pare să urmărească o continuă infuzie de mister în această idee a unui Centru al Lumii şi a Complotului Universal perpetuu, peste milenii. Ipotezele, dialogurile, întîmplările captivează, redau o fascinantă aventură spirituală şi oferă satisfacții oricăror categorii de cititori.

Masoneria în labirintul secretului

Spuneam că romanul lui Umberto Eco este o istorie a masoneriei universale din perspectiva unei obsesii seculare a oamenilor: aceea a unui Plan secret după care se ordonează şi se domină lumea. Căci nu se poate ca viața omului să nu aibă alt sens decît moartea, iar destinul omenirii să nu aibe un drum ascuns , pe care cineva îl cunoaşte şi-l schimbă în timp. Este, în fond, o obsesie deopotrivă a omului simplu şi a religiilor, a inițiaților mistici şi a oamenilor de ştiință. De aceea în Evul Mediu se multiplică societățile secrete care caută recuperarea Marii Tradiții Primordiale sau obținerea alchimică a aurului sau secretele marilor construcții antice şi mistice sau chiar Planul după care Marele Arhitect al Universului gîndise şi crease lumea. Pleiade de călugări, cavaleri,

aventurieri, savanți, istorici, diletanți etc. foiesc entuziast In labirintul

Secretului. , „ . . „ . . . .

Cartea lui Umberto Eco evoca aceste nesfirşite căutări prin personaje şi acțiuni din secolul 20. Mulți „diabolici", căutători ai Templierilor, Roza-Cruceenilor, secretelor, tezaurelor etc., vin la Editura Ga'ramond/Manuzio cu manuscrise sau măcar cu presupuneri îndelung răsucite, fiecare crezînd a fi găsit o pistă, un fragment important al Planului.

Sub impulsul lor, mai mult într-o joacă, cele trei personaje care lucrează pentru editura Garamond (sau Manuzio) construiesc ele însele un plan, o logică a istoriei lumii în fapt, legînd secretul ei de o hartă care poate fi citită numai într-un anumit fel, într-un anumit loc, prirvpunerea laolaltă *a* fragmentelor moştenite de mai multe civi'lizații. în cele din urmă însă personajele vor fi de-a dreptul absorbite şi învinse de Plan. Ca atare, vor fi urmărite de forțe din umbră care caută acelaşi lucru. Oricît ar nega ele, nimeni nu le crede că nu au descoperit acel secret căutat de veacuri. Toți vor secretul istoriei şi dominării lumii.

Istoria secretă a omenirii - necunoscută de mulțime - este tocmai această continuă manipulare de către factori de putere nevăzuți, de către persoane sau grupuri de persoane care doresc să-şi impună ideile sau reformele pe întreaga planetă. Aceasta este şi concluzia pe care o formulează Radu Comănescu şi Emilian M. Dobrescu în cartea lor **Franc-Masoneria** (Editura Valahia, 1991). Urmărind istoria universală, cei doi autori români susțin că toate marile evenimente ale istoriei moderne au fost gîndite, provocate, susținute de masoni. Revoluția Franceză din 1789 - cu celebra ei deviză „Libertate, Egalitate, Fraternitate", impusă pretutindeni după aceea - a fost realizată de masoni şi pregătită spiritual de aceştia, prin filozofii şi oamenii de litere care au dat Enciclopedia. Statele Unite ale Americii au fost primul stat masonic. Relațiile ulterioare între state se motivează adesea prin jocul de culise în care s-a amestecat francmasoneria. Marile revoluții, ca şi războiul dintre 1914 - 1918 ş.c.l. au fost toate realizări ale francmasoneriei universale. Astăzi (de fapt de un secol) se vorbeşte insistent de Casa Comună Europeană, de Statele Uniteale Europei. Urmează toate acestea un Plan conceput cu multe secole în urmă? Cine manevrează din umbră Omenirea? Numeroşi autori insistă să creadă că felurite puteri oculte - între care se plasează şi masoneria - conduc lumea, cunoscîndu-i

marile secrete ale devenirii ciclice şi acceierînd sau temporizînd anumite procese pentru ca totul să iasă conform acestor planuri demult făurite. Istoria urmează unui plan de ansamblu, cu oscilații evidente între poli, dar nicidecum ia voia întîmplării. Evenimentele istoriei actuale se explică după unii tocmai prin tranziția dintre două ' ere zodiacale: cea a Peştilor către cea a Vărsătorului. Conducătorii invizibili ai lumii veghează ca toate manifestările să se petreacă în conformitate cu datele acestui plan. Cei care devin obstacole în calea acestor idealuri pot cădea repede victimele unor „accidente", fiind astfel pedepsiți pentru imprudența sau cutezanța lor.

Pentru psihologia umană efascinantă şi parcă înspăimîntătoare ideea că din culisele istoriei acționează permanent marile societăți secrete sau forțele invizibile care conduc lumea indiferent de epoca traversată, iar cînd vorbim de societăți secrete şi de forțe oculte ale istoriei ne gîndim în primul rînd la francmasonerie, al cărui rol important în devenirea lumii e demult dovedit.

SOCIEȚĂȚILE SECRETE

Societățile secrete

„Nici o problemă n-a stîrnit controverse atît de vii ca studierea grupărilor considerate drept societăți secrete" - apreciază Serge Hutin în prefața cărții sale cu aceiaşi titlu: **Societățile secrete.** Este un volum cu care Editura de Vest (Timişoara 1991) şi-a inaugurat colecția „inițieri", punînd (pînă acum) la îndemîna marelui public lucrări de popularizare privind teme a!e alchimiei, hermetismului etc., domenii îndelung exersate în cursul secolelor.

în cartea citată, S. Hutin împarte respectivele societăți în două categorii: **societăți secrete** „politice" si **societăți secrete „inițiatice".** In existența lor concretă, cele două forme se interferează adesea, căci societățile inițiatice tind spre scopuri politice, iar cele politice au la bază cel puțin ritualuri şi simboluri inițiatice.

Lucrarea lui Serge Hutin urmăreşte întîi „organizațiile inițiatice" în ordine cronologică: misterele antichității (Egipt, Grecia, Imperiul Roman); esoterismul islamic; inițierile în lumea medievală a Occidentului; Rosicrucienii; Francmasoneria. Cîtpriveşte societățile secrete politice, autorul enumera şi analizează următoarele: Sfînta Vehme, Iluminații din Bavaria; Carbonarii; societățile secrete irlandeze; Ku-Klux-KIanui; Mafia şi societățile criminale.

Pentru un cititor care are minime lecturi în domeniu, această carte de mici dimensiuni nu va fi inutilă, sintetizîndsau recapitulînd o serie de date larg vehiculate.

Un autor

Serge Hutin a studiat cu precădere ideile de "secret", "mister", "insolit". Lista cărților sale este foarte bogată, cele mai multe lucrări având titluri ca: **Guvernanți invizibili şi societăți secrete; Civilizații necunoscute; Societăți secrete; Alchimiştii; Francmasonii ; Gnosticii ; Istoria Rosei-Cruce; Istoria mondială a societăților secrete; Profețiile lui Nostradamus; Delà lumile subterane la Regele Lumii etc.** Au apărut şi în româneşte: **Societăți secrete; Alchimia (ambele la Editura de Vest, Timişoara), Secretele** tantrismului(Editura Sophia, Arad, 1993). într-o structură eseistică sau sintetic-didactică, autorul analizează metodic şi consecvent domenii de larg interes, în care, de altfel, bibliografia e vastă şi atitudinile nu o dată controversate.

„în toate epocile, vom fi în măsură să descoperim, în culise, activitatea unor puternice societăți conducînd destinele lumii" -conchide Serge Hutin. (Un alt autor francez a publicat o carte chiar sub titlul **Societățile secrete conduc lumea).**

în capitolul **Conducători secreți ai lumii** din **Des mondes souterrains au Roi du Monde,** Serge Hutin parafrazează şi rezumă într-un fel cartea sa **Guvernanții invizibili şi societățile secrete,** susținînd că în spatele evenimentelor vizibile acționează forțe oculte mandatate de societăți secrete. Care dintre acestea joacă un rol de prim-plan în istorie? Fără îndoială, ne gîndim înainte de toate la francmasonerie. Dar dincolo de ea, alte societăți secrete (poate mai misterioase, oricum mai puțin cunoscute) acționează, în felurite moduri, din culisele istoriei. Printre cele mai puternice grupări secrete din Franța anilor 30-40, Serge Hutin citează **Sinarhia Imperiului.**

Parcurgînd mai multe lucrări pe această temă, descoperim, cu surprindere, presupunerea mai multor autori că unul din cei mai importanți şefi de stat capabili să manipuleze ciclul istoriei ar fi fost Mao Tze-Dun.

Arhetipul societăților secrete

Există chiar un arhetip al societății secrete - cred Michael Baigent, Richard Leigh, Henry Lincoln, în cartea lor **Le Message** (Le grand livres du mois, 1987). De-a lungul secolelor, s-au adunat suficiente exemple pentru a proba existența unei veritabile „cabale", fie în ierarhiile ecleziastice (Inchiziția, de pildă, în cadrul bisericii

catolice), fie de alt ordin (Templierii sau Roşa Crucienii sînt alte exemple notorii). Omul modern găseşte conspiraţii aproape peste tot, de aceea arhetipul cabalei - cred autorii citaţi - joacă un rol important în societateaoccidentală contemporană (dar nu numai!). De la magie, francmasonerie, guverne sau partide politice pîna la marile finanţe şi bineînţeles serviciile secrete de informaţii, această mistică febrilă tinde să acrediteze ideea - de care am mai amintit-a unei evoluţii premeditate (şi nu hazardate) a Istoriei, conform unui Mare Plan, stabilit sau dirijat din umbră de forţe oculte sau greu de cunoscut de către masele participante la această istorie şi de regulă sacrificate pentru înfăptuirea acestor planuri.

E momentul să precizăm că, plecînd de la un adevăr istoric: conspiraţia Iluminaţilor din Bavaria şi a altor societăţi secrete ale vremii, abatele Barruel a inventat teza unui „complot masonic", conform căreia francmasonii (şi intelectualii acelei perioade) au fost cei care au declanşat anarhia şi întreaga mişcare de subminare a monarhiei şi a Vechiului Regim, creînd prototipul Revoluţiei Franceze.

Deşi istoricii Revoluţiei Franceze tratează cu totul altfelîntreaga problematică a mişcării franceze şi a istoriei europene, teza complotului şi-a găsit interes şi motivaţie pishologică nu numai la adversarii Revoluţiei (în genul chiar al autorului citat) ci şi la marele public tocmai pentru că exprimă acest arhetip al societăţii secrete- şi al conjuraţiei universale. Nu e cazul să amintim că nu numai istoria, ci şi mitologia popoarelor e plină de uneltiri, conspiraţii, pacte secrete sau înţelegeri pentru preluarea puterii, pentru doborîrea adversarilor etc.

în bogata literatură (istorică) dedicată Revoluţiei din 1789 găsim enorm de multe referiri la conjuraţii şi conspiratori, marjj revoluţionari fiind taxaţi ei înşişi astfel cînd le vine rîndul la eşafod: Danton, Marat, Robespierre etc. au complotat împotriva republicii, au trădat interesele poporului etc., termenul conspiraţie fiind atunci printre cele mai utilizate cuvinte, o adevărată obsesie a mentalului epocii.

In celebra sa lucrare Mémoires pour servir à l'histoire du jacobinisme (publicată în 1798 şi reeditată de mai multe ori), Barruel scrie între altele: „în această Revoluţie franceză, totul, pînă la crimele cele mai teribile, totul *a* fost prevăzut, meditat, combinat, decis, statuat; totul a fost efectul unei ticăloşii profunde, pentru că totul a fost pregătit, înfăptuit de oameni care erau singurii

care deținеau secretul conspirațiilor îndelung urzite în societăți secrete..."

Francmasoneria

Toate lucrările privind societățile secrete citează francmasoneria în prim-planul forțelor oculte care manipulează lumea, chiar dacă se insistă pe caracterul esențial inițiatic al organizației.

Conform unui articol dintr-o mai veche ediție a **Marii Enciclopedii Larousse,** francmasoneria ar fi „o alianță universală a tuturor oamenilor de bine care simt nevoia să se cunoască pentru a lucra în comun la perfecționarea intelectuală şi morală a omenirii". De aceea, „practicarea fraternității şi a solidarității" devin cerințe pentru adepții săi.

Se înțelege că, de-a lungul timpului, francmasoneria s-a detaşat (ca să nu spunem opus) sau s-a raliat instituțiilor oficiale şi curentelorde idei universale. Asupra acestui punct există interpretări felurite. Francmasoneria afost acuzată că ar f i complotat împotriva ordinii de stat sau a bisericii (a celei catolice, în speță), fiind condamnată, urmărită, denigrată etc. Mai multe bule papale o condamnă, începînd din 1738. în numeroase țări şi în diferite momente istorice a fost interzisă. Pînă în anii noştri (perioada interbelică este edificatoare) s-au pus pe seama francmasoneriei -«multe dintre evenimentele istoriei şi din consecințele acesteia.

Desigur importanța ei n-ar fi devenit atît de mare dacă nu s-ar fi bazat pe o morală universalistă, „mai presus de patrie şi rase", pe care a şi încercat s-o impună, beneficiind, se-nțelege, de fraternitatea membrilorşi de fundamentul universal al doctrinei. Ca atare, rostul ei inițiatic s-a revărsat adesea în politic, deterrninînd evoluția lumii în sensul pe care-l cunoaştem azi. De aceea, unele societăți secrete, considerate de Serge Mutin politice, exprimă sau continuă de fapt masoneria.

Iluminații din Bavaria

Ordinul Iluminaților avea ca membri un mare număr de francmasoni, era organizat pe grade, într-o perfectă ierarhie care păstra secretul, iar obiectivele reale se divulgau pe măsura urcării în ierarhie. „Am oferit - spunea Adam Weishaupt, cel care a întemeiatîn 1776 Ordinul Iluminaților (sau Perfecționiştilor, cum li

s-a mai zis) - o explicare a Francmasoneriei, a tuturor punctelor acceptabile prin care ea se adresează creştinilor de toate confesiunile, îi eliberează cu încetul de orice prejudecăţi religioase, cultivaşi reînvie virtuţile societăţii prin perspectiva fericirii universale şi rapid realizabilă, într-un Stat unde vor înflori libertatea şi egalitatea, un Stat în care nu ne vorn mai împiedica la tot pasul de obstacole ca ierarhia, rangul sau bogăţia... nu va mai dura mult şi oamenii vor deveni fericiţi şi liberi." Toate acestea, dacă nu sînt posibile pe căi paşnice, vor fi realizate prin forţă, prin dictatură. Influenţa ulterioară a Iluminaţilor din Bavaria asupra Revoluţiei Franceze nu este de domeniul presupunerilor. Tot astfel s-au făcut raportări între Revoluţia bolşevică din 1917 şi Iluminaţii lui Weishaupt, inclusiv în ce priveşte modul de organizare a respectivei societăţi secrete bavareze şi a comuniştilor iui Lenin. Dar apropieri s-au făcut inclusiv faţă de hitlerism, pe baze doctrinare rasiste şi pe un spirit german din care se revendică ambele curente.

Dincolo de aceste evidenţe, trebuie admisă concluzia că de la Revoluţia Franceză încoace idealurile masonice s-au extins, primind dimensiuni cu adevărat universale. Pe căi paşnice sau cu forţa.

Revolu ţiile în adînc ţi la suprafaţă

Nici o revoluţie nu este o mişcare populară decît la suprafaţă. Mişcările sînt, în realitate, dirijate cu precizie şi sub impact universal de forţe care reiterează proiectul reformei sociale şi morale a lumii. Referindu-se la perioada sfîrşitului de secol XVIII, un autor (N.C. Paulescu, 1913) afirma răspicat: „nu există nici o singură mişcare, zisă populară, de la 1787 la 1796, care să fi fost în realitate populară. Toate au fost hotărîte, organizate, determinate în amănunte de către şefii unei societăţi secrete, Franc-Masoneria, care a lucrat în acelaşi timp şi în acelaşi mod, făcînd să se execute peste tot aceeaşi lozincă." De altfel, în acei ani funcţionau în Franţa o mulţime de societăţi secrete şi circulau tot mai insistent ideile marilor cărturari ai secolului, ale enciclopediştilor, ale filozofilor care dovedeau prioritatea dreptului natural şi egalitatea oamenilor, discreditînd inechitatea de orice fel.

Deviza Revoluţiei Franceze din 1789 şi a revoluţiei anterioare americane revine identicîn revoluţiile din 1848. Este triada „Libertate

- Egalitate- Fraternitate", trinitate care se regăseşte şi în drapelele tricolore ale unor state tocmai atunci apărute, în 1796 - 1797, Napoleon, şef al armatei revoluționare franceze, pleacă în Italia sub culorile Masoneriei, dînd regiunii lombarde tricolorul care va deveni în 1870 steagul național al Italiei - verde, alb, roşu, interpretate ca reprezentînd culorile gradului 33 al inițierii masonice. Cum se ştie, drapelul francez este albastru, alb, roşu, de aici fiind preluat tricolorul românesc: albastru, galben, roşu.

Revoluția universală

Idealul secular al reformării lumii include şi ideea unei revoluții universale prin care să se impună noile coordonate. De aceea epoca modernă consemnează numeroase momente conexate pe arii foarte largi, acelaşi fenomen rezonînd în cele mai depărtate regiuni sau regăsindu-se aparentfără nici o justificare pretutindeni.

1848 a fost considerat un prilej al revoluției universale. Marile manifestații de stradă care izbucnesc în 22 februarie dau semnalul şirului de revoluții din toate capitalele europene (cu excepția Londrei şi a Moscovei), răspîndind practic drapelele tricolore şi generalizînd cunoscuta deviză „Libertate - Egalitate - Fraternitate".

La 24 februarie 1848, Nicolae Bălcescu îi scria lui Vasile Alecsandri, la laşi: „Află că națiea cea mare s-a ridicat şi că libertatea lumei s-a mîntuit. Minunata Revoluție, ce te căiesc amarnic că n-ai văzut-o cu ochii, va schimba fața lumei."

Liga Comuniştilor

La 24 februarie 1848 apărea la Londra Manifestul Partidului Comunist, redactat de Marx şi Engels. Coincidența dovedeşte prin ea însăşi că revoluțiile de la 1848 au urmat exact un scenariu bine stabilit. Era de fapt epoca revoluțiilor.

în Manifestul Partidului Comunist idealurile masonice, în varianta socialist-revoluționară, sînt concretizate clar, la lumina zilei: înfăptuirea unei noi societăți („în cadrul căreia dezvoltarea liberă afiecăruia este condiția pentru dezvoltarea liberă atuturora"), prin declanşarea unei revoluții universale, sub conducerea comuniştilor.

Marx şi Engels au înființat în 1846, la Bruxelles, „Comitetul comunist de corespondență", care intră curînd în legătură cu „Liga

celor drepți" din Londra, cu „Frăția democratică" şi alte asociații. „Liga celor drepți" sau „Alianța drepților" era de fapt o lojă masonică. Ea îşi schimbă denumirea, în 1847, în „Liga comuniştilor". Se preschimbă şi deviza masonică „Toți oamenii sînt frați" cu alta propusă de Marx „Proletari din toa'e țările, uniți-vă!" Aceasta este deviza internaționalismului proletar care-şi găseşte în scurt timp largă răspîndire şi adeziune, în 1864 se întemeiază Asociația Internațională a Muncitorilor (Internaționala I). Ea se voia un centru de legătură între secții din diferite țări ale lumii. După 1870, după Comuna din Paris (cînd masonii conservatori cîştigă şi preiau din nou conducerea franceză), comuniştii se departajează de masonerie. „Ei preiau celebra deviză Libertate - Egalitate -Fraternitate, preiau principiul universalismului (internaționalismul proletar), precum şi diverse simboluri masonice (va deveni celebră steauaîn cinci colțuri care radiază). în toate documentele comuniste se menționează anul 1870 ca anul în care Franc-Masoneria s-a transformat în societate reacționară" (Radu Comănescu, Em. M. Dobrescu, **Franc-Masoneria).**

Cealaltă masonerie - cea instituționalizată - se conservă pentru alte obiective.

Francmasoneria si societățile secrete în documente de arhivă

Marile) răsturnări din Estul Europei revitalizează francmasoneria, atît în sensul reorganizării ei active, cît şi în ce priveşte studiul istoriei acesteia şi publicarea de documente revelatoare.

Despre francmasoneria română s-au tipărit, în ultimii ani, interesante pagini de arhivă, privitoare la perioada interbelică, la agitațiile din sinul francmasoneriei sau la insistența acesteia pentru readucerea pe tron a lui Carol, după 1926.

Reproducem un asemenea document care face serviciul descriierii generale a francmasoneriei în România. Cititorul ne va scuza că preluăm un citat prea lung, dar întrucît acesta este întru totul hamurilor ar fi fără sens să-l „traducem" în alți termeni.

„Societățile secrete sînt de două feluri sau tipuri. Societățile din tipul 'unu îşi ascund cu îngrijire existența şi scopul, care nu sînt cunoscute de membrii săi.

S ocietățile de tipul doi, din care face parte şi francmasoneria, îşi anunță existența pe față, îşi face cunoscut publicului şi autorităților

sediul său oficios, precum şi scopul mărturisit pe care îl urmăreşte; în acelaşi timp, însă societatea are scopuri ne.mărturisite în public şi ascunse marii majorități ce o compun. Prin acest procedeu, francmasoneria care afişează ca scop: iubirea aproapelui, apărarea celor slabi şi oprimați, filantropia etc., îşi poate urmări realizarea scopurilor ascunse pe care nu le cunosc decît unii - foarte puțini - din cei inițiați, scopuri care variază de la țară la tară, de la epocă la epocă şi ia a căror realizare lucrează, fără să-şi dea seama, toți membrii societății. Lojile francmasonice au o dublă organizare: una vizibilă - administrativă şi alta ocultă, care ființează alături de ea şi peste capul ei.

Organizarea administrativă e constituită prin alegere, votare cu mandat pe un an. Ea se compune din cinci mădulare: venerabil, primul supraveghetor, al doilea supraveghetor, oratorul şi secretarul. Fiecare lojă aiege un delegat. Delegații tuturor lojilor se instruiesc de două ori pe an; la instruire aleg 33 membri care formează Marele Consiliu, care durează 3 ani şi se mai numeşte Marele Convent. Din Marele Convent fac parte oamenii cu vază în societate, în viața politică, care oricînd pot atesta că nimic rău nu se petrece în francmasonerie. [...]

Conducerea ocultă şi inspirația lojilor masonice este datorată unei alte organizații masonice evreieşti numită B'nei Brith (I.O.B.B), fondată la New York în 1843, în care nu intră decît evrei. Sediul actuale la C<h>icago. Acest ordin I.O.B.B. a împărțit întreg globul pămîntesc în 11 districte de influență, din care 7 sînt în America, unul din districte este Orientul şi sediul e în Bucureşti.

Centrul principal pentru Europa al organizației I.O.B.B. este în Elveția la Bassel.

Din Centrala I.O.B.B. fac parte numai cîțiva din potentații evrei ai marii industrii şi ai finanței, cum de ex<emplu> lacob Schiff care a dat milioane de dolari pentru revoluția bin Rusia, împreună cu Otto Kahr" („Cotidianul", 25 septembrie 1992).

B'nai Brtth ți revoluți rusă*

La acest punct final s-ar putea face o mică paranteză. Ordinul B'nai Brith şi marele bancher Schiff l-au sprijinit pe Leiba Braunstein, zis Leon Troțkî. Lojele defetiste l-au sprijinit pe Vladimir Ilici Ulianov, zis Lenin. Cu ajutorul kaiserului german, Lenin ajunge, într-un vagon sigilat, în Finlanda, şi apoi la Petrograd, în aprilie,

promiţînd scoaterea Rusiei din război, în mai vin Troţki şi Stalin. La putere, în fruntea republicii, ajunge Kerenski (după unii avocat evreu), sprijinit de englezi. La 25 octombrie (7 noiembrie) 1917 bolşevicii declanşează insurecţia. Aripa conservatoare a masoneriei (cu Kerenski şi aiţii) pierde ter inul în favoarea revoluţionarilor. • Dar aceasta-i altă poveste.

Masoneria interbelică

Să ne întoarcem în România de după primul război mondial, unde se reactivează lojile masonice. Agenţi ai Siguranţei Statului sau ai Serviciului de Informaţii al Marelui Stat Major notează conştiincios date despre oameni, întruniri, tendinţe.

într-un raport din 8 V11929 se dă „lista membrilor cunoscuţi ca masoni făcînd parte din diferite loji din Bucureşti", în cap de listă e C. Argetoianu, apoi mulţi ofiţeri, între care un fost comandant al Poliţiei Bucureşti, Mircea Demetrescu, fost şef de cabinet al lui C. Argetoianu la Externe, scriitori precum Victor Eftimiu, Octavian Goga, Eugen Heroveanu, Mihail Sadoveanu, ziarişti, diplomaţi, avocaţi, Graziani, tipograf („la el s-atipăritmanif<estele> comuniste de la Timişoara"), Al. Romanescu, viceconsul externe („în noiem<brie> 1928 a fost însărcinat să ducă o coresp<ondenţă> secretă f<oarte> imp<ortarită> masonică la Paris; a dus-o sub sigiliul M<inisterului Afaceriloo Externe"), Vaida-Voievod, lista cuprinzînd 109 nume.

Aurul lui Ceauşescu

încă de la proces, lui Nicolae Ceauşescu i s-a reproşat «că ar fi dispus de uriaşe sume în conturile unor bănci elveţiene. Insistenţele presei şi un film canadian care a făcut vîlvă (printre naivi) au ţ'nut treaz interesul publicului larg (de pretutindeni)*pentru **aurul** lui Ceauşescu. Nu s-a descoperit nimic, nici în ţară, nici în stră'nătate. în schimb, s-a demontat un mecanism interesant de a face bani, de a strînge valută şi aur pentru România. Iar aceste modalităţi şi finalităţi sînt mai importante decît respectivul cont secret şi descoperirea lui, azi sau mîine. Căci, indiferent dacă el există sau nu, problemele sînt aceleaşi din perspectiva istoriei sau a atitudinii contemporane faţă de cazul Ceauşescu.

Termsnul (chiar şi obiectul) **aur** este esenţial pentru orice

activitate şi organizație ocultă. Alchimiştii în Evul Mediu - dar şi în epoca modernă - căutau să obțină aur prin metamorfoza şi înnobilareacelorlalte metale. Să fi avut el vreo semnificație deosebită atunci cînd s-a alipit - din start - epocii lui Nicolae Ceauşescu?

Fiecare țară are în istoria ei cîte o **epocă de aur,** chiar întinsă pe parcursul unui secol, în care ajung la maximă înflorire cultura, ştiința, energiile respectivei națiuni. Un secol de aur este pentru olandezi, de exemplu, secolul al XVII-lea, cînd, după cucerirea independenței, se extinde puterea economică şi comercială, se dezvoltă cultura (este timpul marelui pictor Rembrandt).

Dar faptul că sintagmaepoca de aur, privitor la perioaaa în care Nicolae Ceauşescu a ajuns la cîrma României, a fost folosită pentru prima oară (şi chiar de la începutul perioadei) într-o istorie a francmasoneriei (G. Serbanesco, Paris, 1966) poate îngădui o mulțime de supoziții. Desigur, viclenia istoriei va „dezvălui", cîndva, ceea ce azi învăluie. Se va şti atunci cît de aproape stă adevărul de marile manipulări secrete ale lumii.

în filmul **Averea dracului** - filmul canadian la care ne-am referit, prezentat şi pe canalele televiziunii române - ca şi în mai toate acuzațiile care s-au adus „regretatului odios" în presa românească şi internațională, ori în numeroasele cărți despre revoluție, se pun pe prim-plan, între uriaşele-i păcate, megalomania şi setea de putere, împinse la extrem, pînă la nebunie. Desigur n-ar trebui omis că în istorie au fost multe asemenea cazuri, iar şirul acestor ambițioşi nu începe cu Ceauşescu. Sacrificarea mulțimilor pentru realizarea unui scop de importanța celui pe care sconta dictatorul român e suficient de practicată şi de cunoscută în istoria popoarelor.

Ceauşescu nu numai că visase (şi realizase) în România opere gigantice, tipice națiunilor în afirmare (gen piramidele egiptene sau zgîrie-norii americani), dar mai ales visa şi ambiționa practic să se impună lumii, să se afirme ca o mare putere şi să tragă sforile (pardon, volanul) complicatei maşinării contemporane. Aici pare să fie o „cheie de aur" pentru înțelegerea reacțiilor pe care specialiştii din străinătate (şi lumea în general) le-au manifestat față de Ceauşescu înainte sau în timpul Revoluției din decembrie 1989 ori după aceea.

O carte cum este **Orizonturi roşii,** de Mihai Pacepa, fostul şef al rețelei românești de spionaj, îl arată pe Ceauşescu, în ciuda voinței autorului, drept inițiator al unor acțiuni de anvergură şi unul

dintre pionii, adică spionii, de bază ai respectivului moment istoric. Conducătorul partidului comunist şi al statului român era un abil diplomat şi manipula destule teritorii pentru a stînjeni acţiunile altora.

Ar fi instructiv să revedem o colecţie de ziare din ultimii ani pentru a verifica o pîlpîietoare lumină din subteranele istoriei, în cîteva cuvîntări din 1989, Ceauşescu a subliniat apăsat că România va deveni „o mare putere (aici s-a bîlbîit puţin, pentru că l-a luat gura pe dinainte, şi a nuanţat afirmaţia) culturală şi ştiinţifică". Ba, la un moment dat, s-a afirmat că, dacă va fi cazul, vom fi în stare să fabricăm şi bomba atomică. Asemenea cutezanţe trebuie să fi avut vreo bază reală. Dar în această continuă luptă pentru dominarea lumii, istoria face loc, de regulă, unor protagonişti mai puternici. „Averea dracului " e menită să se risipească.

în ce priveşte francmasoneria, istoria ultimelor trei secole arată că există, aproape în fiecare ţară, cînd nu urmează un areal foarte întins, un ciclu flux-reflux, eu încurajări şi interdicţii, cu regrupări sau reorientări. Un rege sau un împărat sprijină sau decapitează masoneria, iar din parteacealaltăfrancmasoneria urcă sau coboară cîte un cap încoronat.

Societăţi secrete si servicii secrete

Serviciile secrete ale fiecărei ţări sînt, în fond, tot societăţi secrete, oficializate însă, menite să realizeze siguranţa statului şi să performeze frontierele informaţiilor despre serviciile „celorlalţi". S-a scris mult despre istoria cîtorva giganţi ai domeniului şi cu precădere despre K.G.B. (între cărţile apărute la noi consemnăm: Thierry Wolton,KGB-ul în Franţa, Humanitas, Bucureşti, 1992, în care sînt prezentate şi acţiuni ale Securităţii Române).

în Italia anilor 70, cîteva mari scandaluri politice au dat la iveală o veritabilă „conspiraţie comunistă", în acest deceniu al terorismului (în bună măsură şi ca efect al marilor demonstraţii europene ale studenţi lor din 1968), apare în Italia o grupare conspirativă denumită „Organizaţia".Avatarurile acesteia nu interesează acum în detalii. Totuşi, „primul model fusese inventat cu un secol înainte, în ianuarie 1866, în Rusia ţaristă, de către un revoluţionar din Moscova, Nicolai Ishutin. Conform teoriei lui, ramura politică, a oricăror organizaţii subversive, trebuie să desfăşoare, «la lumina zilei», o activitate foarte concretă de agitaţie şi propagandă (în

şcoli, în biblioteci, în cercurile intelectuale din provincie, în cluburi). În schimb, ramura secretă trebuia să acționeze prin asasinate, furturi şi şantaj, infiltrînd, din timp, printre liberalii ruşi, terorişti şi criminali de drept comun. Ishutin numise aparatul său tot «Organizația». Ramura teroristă el o numea, pur şi simplu, «Infernul»." (Vladimir Alexe, **Imperiul invizibil,** Editura Albatros, Bucureşti, 1992). Cîțiva intelectuali italieni aplică un asemenea demers pentru a declanşa revoluția, respectiv dictatura proletariatului.

Un adevărat infern descoperă cercetătorii vieții politice italiene a deceniului 8 (oare numai a aceluia?), subteranele fiind nu doar ale Mafiei sau Brigăzilor roşii, ci şi ale afacerilor corupte ale înalților demnitari şi ale invaziei terorismului internațional. Relațiile nevăzute din acest infern clocotitor ating şi schimbă lumea vizibilă, întrețin sau declanşează tensiunile istoriei.

Relativ la amploarea şi sensul terorismului din anii 70, se poate menționa opinia uneiadintre celebrițăile serviciilorsecrete franceze, Alexandre de Marenches: „Terorismul încearcă să dezmembreze țările Europei, ca să nu se poată constitui Europa Mare." (Christine Öckrent, Contele de Marenches, **Consilier de taină al Puterii,** traducere de Alida Burada, Editura Humanitas, Bucureşti, 1992). Autorul citat nu ezită să precizeze că principalul interesat să nu se realizeze unitatea Europei e Imperiul sovietic. De aceea agenții K.G.B. vor fi regăsiți în numeroase acțiuni subversive de pe planetă.

O criză din cele mai zguduitoare a provocat, în aceiaşi ani, afacerea Lojii P 2. Dintr-o nevoie de unitate, Loja masonică Propaganda Due îşi propune regruparea elitelor italiene (şi dacă se poate chiar europene). Misiunea organizării revine lui Licio Gelli, un fost criminal de război, inițiat în francmasonerie şi în cele din urmă (sau... cele dintîi) spion, racolat de KGB. Dezvăluirile lui Gelli (acesta cunoştea totul despre lojă) provoacă un imens scandal, demisia guvernului, apoi misterioase morți etc. Se apreciază că prin această lojă, K.G.B. ar fi intenționat şi ar fi produs o importantă breşă în sînul masoneriei. A fost necesar un mare efort ulterior pentru a repara eşecul moral al masoneriei, negîndu-se chiar că loja P2 ar fi fost o lojă regulată, în legătură cu această lojă „putredă" a apărut supoziția că Nicolae Ceauşescu ar fi fost francmason, integrat acesteia, ca şi alți demnitari europeni, idee vehiculată de mai mulți publicişti, probabil ca explicație a rapidei ascensiuni şi a

căderii violente a conducătorului român.

Din încrengătura stufoasă şi obscură a istoriei Lojii P 2, iese la lumină şi un personaj extrem de versat în relaţii şi acţiuni oculte italiene şi internaţionale, Francesco Pazienza, consilier al serviciilor secrete, implicat în afaceri dubioase, servicii secrete, contacte cu ' eminenţe cenuşii ale planetei (avea puternic ascendent în lumea americană). Cea mai interesantă dezvăluire a acestuia, în final de - „carieră", cînd este demascată laborioasa lui activitate în slujba „altora", priveşte serviciul ultra-secret eu denumirea codificată „Super S", „un fel de serviciu secret în cadrul serviciilor italiene, dar cu a cărui existenţă şi scopuri reale nu era la curent decît un număr extrem de restrins de persoane; exact cele care îl şi manipulau." (Vladimir Alexe, **Imperiul invizibil).**

Frăţia Trandafirului

S-a putut vedea pe micul ecran un lung film intitulat **Frăţia Trandafirului.** Un film de spionaj, dar, de fapt, mai mult decît atît. Un film despre culisele istoriei contemporane (şi de totdeauna), un film despre guvernarea ocultă a lumii. E o temă generoasă, abordată fără reţinere de numeroşi autori, într-o bogată literatură a culiselor şi a afacerilor „oculte". Labirintul subteran al umanităţii pare uneori de domeniul literaturii fantastice. Ca atare, publicul larg ar putea fi (şi este) interesat de evenimentele şi eroii care-l manevrează din umbră, de conducătorii invizibili care decid soarta lumii peste capul guvernelor oficiale şi al statelor naţionale. Căci, dincolo de evoluţia vizibilă şi clară a lumii, sintetizată ca atare în manuale şi însuşită de noi în şcoală, ceva rămîne mereu ascuns, mereu amînat pentru alte epoci. Există, am putea spune, două istorii paralele (preluînd un termen foarte la modă azi: lumile sau universurile paralele), aşa cum unii teoreticieni ai istoriei par chiar să demonstreze, punînd în mişcare două ordine contrare, unul solar şi altul lunar, unul vizibil şi altul mascat. O istorie secretă se derulează permanent în spatele cortinei, în subteranele istoriei „consacrate". Filmul pe care l-am citat-şi care ne provoacă aceste rînduri - narează tocmai acţiunea a cinci înalţi funcţionari ai serviciilor secrete (CIA, KGB, MI-6, ceilalţi doi fiind din Germania şi Franţa) de a determina şi domina lumea printr-un abil program de situaţii conflictuale (uneori chiar împotriva intereselor propriilor ţări). Eliot, director adjunct la CIA, a patentat şi o formulă de

antrenare a unor tineri descoperiți în orfelinate şi pe care-i poate manipula în totalitate. Romulus (evreul Saul) şi Remus (irlandezul Chris) e o asemenea pereche previzibilă - şi totuşi imprevizibilă -pe care mizează Eliot şi care se situează în centrul filmului. Orlov, teoreticianul spionajului din tabăra adversă, îi dezvăluie lui Saul cîteva dedesubturi ale „acțiunii -Abelard" de dominare a lumii, lămurindu-ne şi pe noi în legătură cu conducătorii invizibili ai planetei. Pe seama acestora - şi de ce nu l-am crede? - sînt puse toate mişcările de dinainte şi de după căderea zidului Berlinului. Trandafirul este semnul care-i reuneşte şi-i defineşte pe aceşti companioni ai conspirației universale.

Simbolultrandafiruluiafostexplicatcafiind,încădin antichitate, un simbol al tăcerii şi al discreției, de unde şi apariția sa în apoca modernă ca simbol al spionajului însuşi. El e caracteristic însă mai ales pentru Evul Mediu, epoca alchimiştilor şi a reformelor religioase. Căutătorii noilor drumuri lucrau în secret **sub roşa,** sub trandafir, semnul sub care se reuneau şi se recunoşteau aceşti frați sau tovarăşi deținători ai secretului. Una din operele celebre ale Evului Mediu este **Romanul trandafirului,** text esoteric de mare succes (sec. XIII), în care se ascunde o simbolistică de genul chiar mai înainte sugerat. Un foarte recent succes de public a înregistrat romanul lui Umberto Eco, **Numele trandafirului,** operă a unui semiotician care a mai dat un roman despre francmasonerie şi societăți secrete **(Pendulul lui Foucault),** între cele două **roze,** sub acelaşi semn al trandafirului, se plasează numeroase societăți secrete, opere,'evenimente şi personalități. E obligatoriu de citat Rosa-Cruce, societatea cea mai misterioasă, dar şi cea mai determinantă pentru reformarea lumii pînă la apariția francmasoneriei. Trandafirul se uneşte cu crucea, într-un simbol relativ nou, care, odată cu Reforma şi cu socialismul utopic, contu-rează timpurile moderne, care vor să ducă la o nouă ordine europeană şi mondială, la reconstruirea omului şi a umanității.

Nu ştim dacă simbolurile florale impuse în ultimii ani la noi au vreo legătură cu conspirația trandafirului. Dar simbolul imposibil al trandafirului albastru se înscrie cert unei istorii oculte deosebit de interesante.

ISTORIA FRANCMASONERIEI ŞI ISTORIA

Francmasoneria în actualitate

Există azi, la noi, un interes deosebit pentru francmasonerie, justificat prin revirimentul ei actual în România (şi în Europa) şi, desigur, prin istoria specială a societăților secrete. De aceea se scrie (şi se citeşte) mult cu privire la masonerie. La imensa bibliografie ce i s-a dedicat de două veacuri încoace, s-au adăgat, în anii din urmă, suficiente titluri pentru a proba acest interes.

O explicație constă şi în faptul că pentru mulți este un subiect inedit. Timp de jumătate de secol nu s-a scris la noi despre francmasonerie. Termenul însuşi pare să fi fost interzis. Despre fenomen ştiau doar cei inițiați. Sau cei puşi să le supravegheze activitatea.

Totuşi informațiile circulau, mai mult sau mai puțin sigure. Se ştia, de exemplu, că mulțimea societăților secrete de la începutul secolului al XIX-lea la noi - ca şi în celelalte țări europene - erau de esență sau cel puțin de inspirație masonică. Tot atîtde evident era că în evenimentele istorice care au conturat România modernă aportul masoneriei a fost major prin personalitățile de primă importanță şi prin legăturile cu mişcarea europeană. Se mai ştia, de pildă, că un scriitor ca Sadoveanu a făcut parte din ordinul masonic, deținînd chiar rangul de Mare Maestru. Cînd i-au ars Ccirțile în stradă, legionarii au avut în vedere această apartenență, căci între legionari şi masoni adversitatea a fost afişată public.

Oral s-au vehiculat idei şi nume, în parte confirmate prin cărțile publicate de unii autori, în anii 60 - 70, cînd s-a deschis orizontul politic-cultural, au început să apară şi la noi, tot mai insistent, studii, informații, cărți privind mitul, magia, religia, ocultismul, înlăturînd cîte puțin din vălul ce acoperea secretele civilizației universale sau luminîndu-le din unghiuri noi.

Constructorii catedralelor

Cînd, în 1981, apărea în româneşte o carte relativ nevinovată - **Constructorii goticului** (de fapt **Constructorii catedralelor)** - a lui Jean Gimpel, se şoptea ca ar fi o-istorie a francmasoneriei. De aceea o şi amintim aici.

Cartea este o istorie a construcțiilor franceze din secolele XI -X!H, în epoca de creație şi glorie a evului mediu, cel puțin din punct de vedere tehnic, în primele pagini sînt expuse cîteva cifre impresionante: în trei secole în Franța s-au înălțat 80 de catedrale, 500 de biserici mari şi cîteva zeci de mii de biserici parohiale, punîndu-se astfel în mişcare „mai multe blocuri de piatră decît Egiptul în oricare perioadă din istoria sa"; „în evul mediu exista cîte o biserică pentru fiecare 200 de locuitori"; fleşa catedralei din Strasbourg se înalță la 142 de metri, cît un zgî'rie-nori de 40 de etaje etc.

Muncitorii care trăiau şi prelucrau piatra calcaroasă pentru catedrale se numeau în Anglia **freestone masons** (simplificat freemasons), iar mai tîrziu cînd francmasoneria speculativă a fost introdusă în Franța s-a tradus termenul prin franc-maçon. Are mai puțină importanță dacă după Gimpef acest termen ar fi numai în legătură cu piatra şi nu cu unele drepturi ale acestor constructori, în timp ce alți cercetători susțin că este vorba de „constructori (zidari) liberi, scutiți de dări şi servituti".

Oricum organizarea constructorilor de catedrale implică şi loja, care era atelierde lucru şi odihnă, dar şi de dezbatere a problemelor meseriei, deci un fel de club, din care mai tîrziu şi-au revendicat obîrşia lojile masonice.

Marii constructori de catedrale aveau secretele lor tehnice (dar nu numai) si le transmiteau exclusiv în cadrul breslelor lor, asemenea inițiaților din antichitate şi alte epoci, pentru a nu ajunge la îndemîna profanilor acele cunoştințe deosebite cu care se puteau înălța minunate lucrări de cult şi de artă spre gloria lui

Dumnezeu şi a omului, în cadrul corporațiilor de constructori apare **decimasoneriaoperativă.** Mai tîrziu, datorită evoluțiilor arhitecturii şi tehnicii constructive, sau mai corect ca urmare a declinului construcțiilor religioase, începe să decadă masoneria operativă, în schimb apare şi se dezvoltă **masoneria speculativă,** „asociație secretă bazată pe idealuri şi pe o doctrină culturală comună".

Francmasonii

Numele societății şi al membrilor ei a preocupat cercetătorii. Concluzia bazată pe documente sigure este că denominația **francmason** apare pentru prima dată în 1350, în Anglia: **Franc-Mason sau free-stone-mason,** adică masoni liberi care lucrau piatră de ornament, pentru a-i distinge de **rough-mason,** care efectuau muncile brute în carieră. După unii autori e vorba de libertăți ale masonilor marilor construcții vizavi de corporațiile din oraşele în care trăiau, căci aceşti masoni (constructori) ai Evului Mediu erau de regulă străini, în grupe itinerante, care-şi apărau autonomia şi drepturile specifice. Se pare chiar că dețineau privilegii excepționale, precizate ca atare inclusiv de papalitate.

Muncitorii liberi englezi, dar şi cei germani, se reuneau în loji, iar confreriile lor impuneau un anume ritual şi anume obiceiuri pe care mai tîrziu le-au preluat şi riturile masonice moderne. Echerul şi compasul sînt două dintre ustensilele simbolice preluate de la aceste loji medievale. Muncitorilor masoni ai Evului mediu li se asigura şi un învățămînt secret al arhitecturii simbolice şi al ştiinței mistice a numerelor. Numerele 3,5,7 şi 9 erau considerate sacre. De asemenea unele culori aveau semnificația lor. Auriul, albastrul şi albul erau embleme ale societăților secrete. Cele mai multe elemente din tradiția acestor corporații s-au păstrat în masonerie. Inclusiv cele privind spiritul învățămîntului secret sau valențele morale derivate din habitudinile specifice.

O *temă de actualitate*

O primă carte care reconstituie, la noi, istoria francmasoneriei, după mai bine de cinci decenii de tăcere, este **Franc-Masoneria,** de Radu Comănescu şi Emiuan M. Dobrescu (Editura Valahia, 1991). Subtitlul primului volum este **„O nouă viziune asupra .istoriei lumii civilizate".**

Conspira ția universală

„O asemenea carte nu s-a mai scris niciodată" - afirmă autorii volumului. Totuşi despre francmasonerie s-au publicat multe cărți, ca să nu mai amintim de studii şi articole diverse; francmasoneria şi-a avut publicațiile ei, aderenții şi duşmanii care i-au făcut suficientă propagandă.

După 1989, editurile şi revistele sau ziarele au început să se ocupe destul de mult de francmasonerie Tema este de actualitate şi se bucură de mare popularitate în ce'curi largi. Cîteva publicații au rubrici permanente prin care dezvăluie secvențe de istorie puțin (sau deloc) cunoscute pînă acum, sensibilizează publicul larg la idei specifice de inițiere, simboluri, misterioase mişcări politice, evidențiind perenitatea unor idei peste secole.

Ziarul „Cotidianul" a publicat pagini de documente privind francmasoneria română din perioada interbelică. Revista „Orizont" susține un „Dicționar al francmasoneriei", în baza unei bibliografii franceze. Revista „Luceafărul" oferă consecvent pagini despre societățile secrete. Un număr al revistei „Echinox" a fost dedicat francmasoneriei, ocultismului, mitologiei, în multe alte publicații -de la „Adevărul" la „Lumea" - interesul pentru acest subiect se concretizează într-un material informativ destul de vast şi implicat în actualitate. Noi înşine am susținut, exact un an, o rubrică săptămînală în ziarul reşițean „Timpul".

Tocmai neobişnuita frecvență şi pasionantul joc de oglinzi atrag cititorii spre domeniul francmasoneriei, vestita organizație nefiind dezinteresată de o asemenea mişcare pentru a se revitaliza ea însăşi. De altfel istoria secretă a lumii constituie o atracție din cele mai devoratoare pentru fiecare muritor.

La sfîrşitul anului 1992 a vizitat România dl Jacques Orefice, Mare Maestru adjunct al Lojei Masonice Grand Orient de France, într-o conferință de presă au fost evocate tradiții ale francmasoneriei europene şi româneşti, în general - după cum a relatat presa - au fost expuse fapte cunoscute.

Informațiile presei arată că în toate fostele țări comuniste francmasoneria se reactivează. C/t a fost ea de activă şi de eficientăîn perioada postbelică ştim prea puțin. Dar, din chiar vizita oficială citată ceva mai înainte, *rezultă* că diferite loji masonice sînt interesate să-şi dispute piața şi obiectivele, în prezent nu există o Mare Lojă Națională a României.

O carte despre francmasonerie

întorcîndu-ne la cartea semnată de Radu Comănescu şi Emilian M. Dobrescu, trebuie să-i citãm pe cei doi autori cu precizarea că dacă în majoritatea studiilor de pînă acum istoria masoneriei nu trece de anul 1900, cartea lor o aduce pînă la anul 1939, în primul rînd în ce priveşte situaţia din România. Cele 180 de pagini ale volumului realizează o istorie a francmasoneriei în relaţie cu istoria umanităţii îndeobşte cunoscută (anii 926 -1939) şi pun la îndemînă documente privind organizarea şi ritualul masonic, jurăminte şi constituţii, declaraţii, idei, liste, însemnări etc., oferind de asemenea o prezentare a francmasoneriei române dintre anii 1734 -1948. (Ediţia a doua cuprinde anii 926-1960).

Cum subliniază autorii, cartea doreşte să propună **„argumente pentru o nouă interpretare a istoriei umanităţii".** Lectura ei lasă clar sentimentul că întreaga istorie a lumii a fost gîndită si dirijată de masoni, că revoluţiile şi războaiele au fost pe faţă dar mai ales din umbră organizate, conduse, manipulate de francmasoneria universală. **„Ipoteza istoriei formulată de noi-** • scriu autorii în prefaţă-are meritul **de a explica destule. Există însă şi o constatare tragică: mereu, în jocurile Puterii, omul obişnuit a fost manipulat şi chiar ucis cu sînge rece. Trebuie să privim şi acest adevăr în faţă - e un blestem de care nu a reuşit să scape nimeni încă. Nici măcar Marele Arhitect al Universului,"**

încercăm să o rezumăm cît mai fidel în aceste pagini, istoria interpretată de cei doi autori români, însă mereu confruntată cu informaţiile sau ideile altor cercetători. Sînt aspecte la care publicul iarg a gîndit sau a avut acces mai puţin, dar prin aceasta orice incursiune în istoriafrancmasoneriei e cu atît mai interesantă.

Scurtă istorie

La început francmasoneria a fost o asociaţie a constructorilor, cu secretele ei, cu ritualuri şi simboluri specifice, legate de ridicarea marilor monumente religioase (iar mai apoi şi laice). Din ambiţiile iniţiatice ale breslelor de constructori, în atît de frămîntatul context social-spiritual al evului mediu (cu cruciadele în Orient şi războaiele (ocale, inclusiv religioase, cu neobişnuitele căutări ale unor noi teritorii geografice, ale exotismului, ocultismului, alch'imiei etc.) s-au născut asociaţii, societăţi, loji care, pe de o parte, căutau

descoperirea unui secret primordial, a unei realități originare (precum ar fi Templul lui Solomon, care, la rîrrdu-i. avea un model în Templul din Karnak), iar pe de altă parte doreau să țină ascuns secretul preocupărilor, al ştiinței sau revelațiilor lor. Niciodată înalta ştiință a magilor, preoților, savanților n-a ajuns la îndemîna mulțimii.

într-un astfel de cadru se plasează apariția şi ascensiunea Ordinului Templierilor, considerat îndeobşte cea mai importantă primătreaptăîntr-o istorie afrancmasoneriei. O bibliografie bogată se ocupă de apariția şi disoluta sa.

Templierii

Ascensiunea şi căderea templierilor, încă nedesluşite, interesează şi azi, întrucît persistă misterele privind activitatea, obiectivele, tezaurul şi succesiunea ordinului.

Primul nucleu a fost constituit în 1118 de către nouă cavaleri conduşi de un anume Hugues de Payns. Instalat în incinta vechiului Templu al lui Solomon cu scopul de a apăra pelerinii, Ordinul Cavalerilor Săraci ai lui Hristos a devenit curînd - sub organizarea Sf. Bernard - o adevărată Miliția Christi.

La început, Templierii au avut ca prim obiectiv de a apăra pelerinii în drumurile lor prin Țara sfîntă, Curînd ordinul a luat o extensie deosebită, dezvoltîndu-se nu doar în Orientul Apropiat ci şi în alte țări creştine din bazinul mediteranean. Iar în acel context istoric al cruciadelor şi al pelerinajelor spre mormîntul sfînt, este explicabilă creşterea puterii templierilor, a bogăției, a afacerilor financiare, acumulîndu-se, pare-se, o fabuloasă avere.

în culmea gloriei, ordinul este distrus printr-o orchestrată combinație a regelui Filip al IV-lea cel Frumos şi a unor diabolici slujitori ai săi, precum şi a papei Clement al V-lea: un ordin de arestare (1307), un proces public (cu dedesubturi politice, pînă în 1314), condamnări, arderi pe rug, un final care a provocat senzații în spațiu şi în timp.

în 1314, ultimul, lor Mare Maestru Jacques de Molay e ars pe rug. Prezice regelui şi papei că vor fi .pedepsiți pentru actele lor. într-adevăr, în acelaşi an dispar amîndoi. Alți demnitari implicați în arestarea şi pedepsirea templierilor au suferit de asemenea pedeapsa divină.

Mai mult, se spune că în timpul Revoluției Franceze din 1789

un personaj ar.fi salutat poporul în numele Libertății şi al iui j de Molay, Templierii fiind astfel răzbunați.

Secretele Templierilor

Istoria senzațională şi secretele încă neelucidate ale Ordinului Templului continuă să fascineze. Deopotrivă în planul inițiatic şi în privința scopurilor politice ascunse. De altfel, templierii f ac obiectul multor cărți care-i tratează ca pe o secvență din istoria francmasoneriei. Debutînd ca ordin cavaleresc monastic, care trebuia să asigure securitatea pelerinilor la mormîntul sfînt al lui Hristos, Ordinul Templului a ajuns curînd extrem de important şi de bogat, extinzîndu-şi cîmpul de acțiune şi de influență în domenii comerciale, financiar-bancare, întărindu-şi astfel puterea şi punînd în contact Europa creştină cu Orientul musulman. Se zice că o avere extraordinară - zeci de mii de franci aur - ar fi rămas ascunsă după ce regele Franței i-a decapitat pe conducătorii ordinului. O avere pe care au rîvnit-o şi au căutat-o mulți. Un cerc interior secret pare (sigur) să fi rămas şi să fi transmis moştenirea ordinului distrus.

Fabulosul tezaur templier a preocupat numeroşi istorici şi literați, realitateafiind, după cîte se spune, mult mai surprinzătoare dedtfantezia. Cunoaştem din diferite cărți aventurile unor personaje ce dispun de averi extraordinare şi misterioase (în genul Contelui de Monte Cn'sto). Despre comorile ascunse ale templierilor s-a scris de asemenea şi s-a acreditat categoric ideea că tocmai uriaşa lor putere economică le-a asigurat influența vizibilă şi cu atît mai mult cea ocultă. Mai importantă însă decît tezaurul real, de aur, afost(şi rărnîne) importantă moştenirea spirituală, simbolică, doctrina secretă, Marele Plan.

Despre multe din aspectele sus-menționate am mai scris, urmînd informațiile unei vaste bibliografii. Ar trebui mai clar subliniat că templierii urmăreau scopuri politice precise (pornind de la cunoaşterea sensului istoriei şi devenirea ciclului uman) de a realiza unitatea lumii occidentale, propunînd o societate ideală şi devenind diriguitorii oculți ai acesteia, în acest Mare Plan, realizarea unității europene nu era decît o etapă în reorganizarea completă a structurilor societății umane cunoscute (şi în principal centrată pe Mediterana).

Serge Hutin scrie într-o carte dedicată societăților secrete că

pînă şi machiavelicul (şi genialul) cardinal Richelieu n-a fost decît emanația guvernanților invizibili care se străduiau să pună "n practică Marele Plan templier: unificarea Europei sub suveranitatea " Franței, considerată ca vîrful de lance al puterii secrete tempiiere.

O dată cu secolul al XVIII-lea, Franța a devenit într-adevăr „campionul" Europei, modelul eliberării țărilor europene şi modelul acelei Republici universale pe care o visa Michel de Ramsay in celebrul său discurs masonic de la debutul acelui secoi ai francmasoneriei.

Moştenirea secretă trece prin Ordinul Rosa-Cruce, apoi prin Francmasonerie către timpurile de azi şi, desigur, de mîine, pînă cînd Marile Planuri se vor înfăptui aşa cum le-au conceput marii inițiați în succesiunea vremurilor.

Cele trei noduri

Un roman istoric de Hanny Alders, proaspăttradusîn româneşte, evocă - după cum precizează şi titlul - Amurgul templierilor (Editura Univers, 1993). O istorie imaginată şi aventuroasă, dar respectînd datele istoriei anilor 1307 - 1314, adică evenimentele arestării şi întemnițării cavalerilor templieri, disoluției Ordinului Templului. Dincolo de atmosferă, de detaliile conflictuale sau de portretistică, interesează treptata pătrundere în controversata chestiune a secretului Ordinului. Acest secret interesează şi azi pentru a explica atît ascensiunea ordinului cît şi asprimea şi tenacitatea cu care a fost dezintegrat.

Richard, ultimul şi cel mai îndîrjit apărător al templierilor, descoperă, treptat, adevărurile, cele trei enunțuri ale tainei, în esență, aşa cum îi dezvăluie bătrînul Thomas înainte de a muri, cele trei noduri ale tainei se pot numi:

Cristos este o cale.

Calea justă duce spre adevăr.

Cheia care duce la adevăr este mintea liberă.

„Cele trei noduri sunt conferite numai celui care a dovedit în vorbă şi în faptă că posedă acea minte liberă."

Thomas explică:

„în ultimele decenii, Templul a tins spre o politică de pace, de echilibru între diferitele puteri şi religii, avînd ca scop o pace universală, cu Islamul ca barieră între creştinătate şi curentele din Orient, cu Templul ca organ coordonator dezinteresat, care să țină

în frîu raporturile de forță din sînul creştinătății şi să mijlocească în diferendele dintre suverani între ei şi dintre suverani şi biserică."

Astfel înțeles, secretul Templului îi dă noi puteri lui Richard: „Trupul îi era încătuşat, dar mintea liberă nu putea fi încătuşată. Aceasta se urca mult deasupra zidurilor celulei sale, şi numai o singură dată îşi închipui ce ar f, putut fi un Templu care să înfrîneze acțiunue^arbitrare ale monarhilor şi baronilor, care să prefacă agitata lume creştină, potrivit propriului ei ideal, o lume a păcii şi a echilibrului, în care spiritul să primeze, iar ştiința să poată înflori."

După cum uşor se deduce, marele secret e, în ultimă instanță, chiar marele plan care mînă omenirea către o nouă ordine, către o nouă eră, deşi mereu corectată şi mereu amînată.

Continuitate

După o legendă, „în 1315, şapte templieri, deghizați în meşteşugari constructori (masoni) au ajuns la Londra şi au format prima lojă masonică."

Istoria este de-.acum clară. Exact după trei secole, în 1614, apare broşura Fama Fraternitatis, care dezvăluie „existența unei societăți secrete a savanților lumii, care urmărea reînnoirea Occidentului prin ridicarea nivelului cultural şi eliberarea spirituală a oamenilor." Se spune că această societate ar fi fost înființată de Christian Rosenkreutz, un inițiat în misterele universului. Societatea se numea „Rozacruciană" (după alții ar fi mai corect să-i spunem roza-cruceană), de la simbolurile care"o definesc: trandafirul şi crucea.

Pentru a descifra simbolul numelui (şi al semnelor care i-au dat numele), Gérard de Sède apelează la mitul lui Adonis şi cultul solar, la simbolurile crucii şi ale trandafirului în civilizațiile arhaice şi apoi în creştinism, conchizînd : „Crucea plasează omul în centrul universului şi roza plasează inima în centrul omului." Putem să mai adăgăm că trandafirul şi crucea apar în stema lui Luther, inițiatorul Reformei. Trandafirul e blazonul multor familii nobiliare (să ne amintim şi de „războiul celor doua roze"), iar la români-îl regăsim la domnii Muşatini. Să amintim şi un text celebru din secolul al XIII-lea -Romanul Rozei -şi un roman lafel de celebru al anilor noştri: Numele trandafirului, de Umberto Eco. Din antichitate, trandafirul a fost un simbol al tăcerii şi al discreției, iar în epoca modernă al spionajului.

Rosa-Cruce

Nu este deloc uşor să scrii istoria unei societăți secrete inițiatice, dar dificultățile devin aproape insurmontabile cînd e vorba de Rosa-Cruce, cea mai ocultă dintre toate aceste societăți - afirmă Gérard de Sède în prefața cărții sale **Rosa-Cruce** (Editions J'ai lu, 1973).

Aceste dificultăți se explică, înainte de orice, prin istoria cu totul misterioasă a naşterii şi răspîndirii roza-crucianismului, prin legendele şi „măştile" curentului sau personalităților care îl reprezintă.

Misterioasa Fraternitate Rosa-Cruce şi-a făcut cunoscută existența, pentru prima dată, prin trei scrieri anonime în care şi-au expus ideile şi scopurile:

- Fama Fraternitatis sau Renumita Fraternitate a Foarte Lăudabilului Ordin Rosa-Cruce, 1614;

-Confesiunea Onorabilei Fraternități Rosa-Cruce adresată. oamenilor de ştiință din Europa - 1615;

- Nopțile chimice de Christian Rosenkreutz în anul 1549 (1616).

Fama Fraternitatis este un manifest adresat guvernelor, elitelor, oamenilor de ştiință din Europa, în care se specifică urgența unei reforme universale, a unor schimbări radicale pentru ca omul să fie la înălțimea destinului său, într-un context în care, altfel, catastrofele devin iminente. „Remediul la toate aceste pericole, explică **Fama Fraternitatis,** este gruparea unei elite a savanților liberi de prejudecăți, dezinteresați, dispunînd de puternice mijloace materiale şi capabili să-i dirijeze pe cei care dirijează popoarele."

Acest proiect de reformă universală-se precizează în aceleaşi documente, i-a consacrat toate eforturile sale fratele Christian Rosenkreutz, al cărui portret este schițat în **Fama Fraternitatis** şi al cărui mit este caracteristic pentru rozicrucieni. A existat în realitate Christian Rosenkreufz?üine sînt aceşti misterioşi autori ai scrierilor fundamentale ale Rosei-Cruce? Rozicrucienii s-au angajat cu jurămînt să nu divulge niciodată profanilor numele şi adeziunea lor. Astfel misterele sporesc în continuare, şi peste secole. Căci, cum bine s-a spus,'„cei care ştiu nu vorbesc, iar cei care vorbesc nu ştiu." De aceea unii istorici pun sub semnul

îndoielii existența reală a Ordinului Rosa-Cruce. Paul Arnold, de exemplu, crede că instituția aceasta a fost o invenție.

Ideile enunțate în lucrarea **Fama Fraternitatis,** din 1614, se răspîndesc, se dezvoltă, îşi găsesc adepți, interpreți şi continuatori. Titlulînsuşi, foarte lung, al căif' aruncă o lumină destul de limpede asupra obiectivelor societății: **rteformă generală şi comună a întregului univers, urmată de Fama Fraternitatis a Onorabilei Confraternități a Rozei-Cruce, adresată înțelepților şi suveranilor din Europa, împreună cu un scurt răspuns al Domnului Haselmeyer care din acest motiv a fost aruncat în temniță de iezuiți şi pus în fiare pe o galeră. Dată acum la tipar şi făcută cunoscută tuturor inimilor sincere. Editată la Cassel de Wilhelm Wessel.**

Această **reformă generală a întregului univers** constituie de acum înainte un obiectiv statornic al societăților secrete, al francmasoneriei în primul rind, realizat pas cu pas, cum probează istoria modernă pînă azi.

Personalitățile mari ale culturii universale se bănuiesc a fi fost rozicruciene, ceea ce convinge asupra dimensiunii şi importanței acestei acțiuni.

în cartea sa **La Rosé-Croix,** Gérard de Sède îi citează între precursori pe Dante (şi societatea secretă inițiatică Fede Santa, din Italia secolului al Xlll-lea), Luther (Reforma este considerată o mişcare rosicruciană), Paracelsus (de la cazul unor asemenea promotori ai revoluției ştiințifice din veacul al XVI-lea, cercetătorii subliniază că „ideea transformării alchimice şi idealul transmutării conduc automat, pe plan social, la o atitudine reformatoare care ia un caracter revoluționar"), Tommaso Campanella (care pare să fi fost chiar membru fondator al Rosei-Cruce; opera lui esențială este Cetatea Soarelui, în care descrie „noua societate, Republica universală care trebuie să se nască, după el, prin transformarea creştinismului într-o religie naturală"; conducerea este asigurată de Metafizician asistat de trei miniştri: Puterea, înțelepciunea şi Amorul). O mai veche dispută reapare în ce-l priveşte pe Shakespeare, a cărui contribuție literară este suspectată pentru a i se atribui lui Francise Bacon - un geniu enciclopedic. Cartea lui BaconNoua **Atlantida** (publicată sub numele său) este o „ilustrare perfectă a doctrinei filozofice, a magiei naturale şi a idealului social umanist profesat de către Frăția Rosa-Cruce." Bacon este, la rîndu-i, bănuit a fi fost unul dintre şefii misterioasei Fraternități.

între marii oameni care au răspuns apelului Fraternității Rosa-Cruce sînt citați Descartes, Mozart (care făcea parte din două societăți secrete inițiatice ale vremii: Iluminații din Bavariaşi Stricta Observanță Templieră; Mozart a compus „o operă masonică" -**Flautul fermecat-pe** mai multe nivele de înțelegere, asemenea **Divinei Comedii),** Goethe (adeptul mai multor societăți secrete inițiatice) şi încă alții.

Idealul rozicrucian al reformei morale universale trece în francmasonerie, în primul rînd în Anglia, la sfîrşitu! secolului al XVII-lea. încet-încet, se pregăteşte istoria modernă a lumii.

Enigmaticul conte de Saint-Germain

Un personaj misterios al secolului al XVIII-lea - dar care şi-a depăşit timpul tocmai prin uluitoarele date ale biografiei sale - a fost contele de Saint-Germain. „Roza-crucean de înalt grad, inițiat autentic, ocultist şi mag, contele de Saint-Germain constituie exemplul cel mai frapant al vieților succesive" - scriu Pierre Ceria şi Francois Ethuin (doi ziarişti), în cartea lor **Enigmaticul conte de Saint-Germain** (Aibin Michel, 1970). Lucrarea urmăreşte, pe baza unei întinse bibliografii, feluritele activități ştiințifice şi diplomatice ale contelui, aparițiile sale succesive, unele uimitoare, în epoci şi țări diferite. El pare să fi cunoscut imortalitatea. De altfel motoul cărții este următorul: „Secolele sînt pentru el ceea ce sînt zilele pentru muritori."

Francmasoneria operativă şi francmasoneria speculativă

Prima loja masonică se presupune a fi fost întemeiată în 1315, de către şapte templieri care au scăpat de represaliile ordonate împotriva ordinului şi care au dus la arderea pe rug, în 1314, a lui Jacques de Molay, ultimul lor Mare Maestru. Mai tîrziu, prin rozicrucieni, în secolul al XVII-lea, s-a produs un masiv transfer către masonerie, în Anglia, unde se dezvoltă francmasoneria speculativă (Masoneria modernă).

Masoneria medievală a constructorilor de catedra/e este cunoscută drept **masonerie operativă.** Unul din cercetătorii fenomen ului a ajun« laconcluziacăelementele specifice corporațiilor engleze erau: egalitatea în interiorul corporației masonice, zelul

depus pentru învățământul tehnic şi vigilența față de progresul moral (Georges Kloss, citat de José A. Ferrer-Benimeli).

Trecerea de la masoneria operativă la cea speculativă poate fi urmărită documentar. Arhive precum cele privind lojele din Edimbourg (1599) sau Kilwinning dovedesc că pe lîngă muncitorii în piatră apar tot felul de personaje care n-au nici în clin nici în mînecă, după cum se spune, cu profesiile din construcții. Este citat exemplul unui om cultivat precum Elias Ashmole. Dar numărul avocaților, medicilor, comercianților sau ofițerilor (aşa numiții masoni acceptați) creşte tot mai mult, astfel că, după un timp, speculativii se impun față de operativi, iar organizația profesională a constructorilor de catedrale devine altceva.

La începutul secolului al XVIII-lea apar primele forme regulate de organizare a francmasoneriei moderne, în scurt timp (aproximativ o jumătate de secol), întreaga Europă o cunoaşte şi o îmbrățişează. Anul 1717 este considerat unanim drept dată de naştere a francmasoneriei moderne.

în februarie 1717, la Londra, ia ființă prima Mare Lojă, prin hotărîrea a patru loji de a reforma legislativ instituția masonică: loja Gosse and Gridivon, loja Crown Ale House, loja Apple Tree, loja The Rummer and Grapes. Alegerile au avut loc la 24 iunie, acelaşi an, la sărbătoarea sfîntului loan Botezătorul, patronul lor. Cercetătorii sînt de acord că de acum se schimbă orientarea francmasoneriei. Spiritul vechii confrerii, semnele sau termenii devin pur simbolice. Francmasoneria speculativă se conduce după constituții specifice, prima şi cea mai cunoscută fiind a lui Anderson (Anglia, 1723, modificată în 1738).

Organizarea urma, în principal, modelul societăților secrete antice şi bineînțeles al corporațiilor medievale de constructori, cu un ritual şi un simbolism dezvoltate .pe coordonate proprii, pe un ideal al eliberării omului prin cultură. Deviza masoneriei speculative era „Un mason liber într-o lojă liberă". (Unele devize din imediata actualitate par foarte apropiate).

Francmasoneria regulată ți neregulată

Secolul al XVIII-lea este un secol al masoneriei. De aceea numeroase studii încearcă să definească fenomenul şi să-i verifice amploarea. E vorba nu numai de răspîndire spațială ci, poate în Pn'mul rînd, de difuzarea ideilor şi de impactul asupra mentalului

epocii. Ca trăsături dominante se evocă mai ales viziunea universalistă asupra lumii, asupra „cetățeanului lumii", asupra rezolvării unor probleme cheie care frămîntau epoca: fericirea, pacea, formarea unei națiuni sau uniuni spirituale a oamenilor liberi şi egali.

Deşi finalitățile umaniste sînt asemănătoare, unele deosebiri de păreri, de acțiune, de organizare etc. făcea, alături de masoneria să-i spunem **regulată, ordinară,** să apară deviații, secte, excrescențe, în principalde natură religioasă sau politică. Iluminații din Bavaria sînt considerați drept ordin ireligios şi revoluționar. Misticismul şi ocultismul caracterizează de asemenea un tip de loje cum ar fi Martiniştii, (deopotrivă în Franța şi în Rusia), Hermetiştii etc.

Francmasoneria în lume

La începutul secolului al XVII l-lea, masoneria trece pe continent, In primul rînd în Franța. Se diversifică lojile, se amplifică acțiunile şi creşte prestigiul masoneriei, deopotrivă în rîndul elitelor sau păturilor conducătoare, pînă la nivelul princiar, cît şi în cei al artiştilor, burghezilor sau diferitelor categorii de lucrători, în ciuda răspîndirii şi a deosebirilor, în preajma Revoluției Franceze, se realizează o unitate a organizațiilor masonice şi îndeosebi a idealurilor lor. Autorii cărții Franc-Masoneria pun drept concluzie asupra finalului de veac XVIII următoarele: „în cîțiva ani, pînă în 1789, prestigiul Franc-Masoneriei speculative creşte vertiginos: toată nobilimea, toți oamenii de ştiință, toți academicienii, toți oamenii politici din Franța devin masoni. Mai mult încă, idealurile masonice încep să se transpună în practică: apare Marea Enciclopedie franceză, apar Statele Unite ale Americii (prima țară din lume organizată de franc-masoni), se elaborează Declarația Drepturilor Omului. Celebra deviză masonică: Libertate - Egalitate - Fraternitate capătă din ce în ce mai mult prestigiu. Este tocmai deviza Marii Revoluții franceze, o revoluție condusă de masoni."

Conducătorii Revoluției Franceze-cu excepția lui Robespierre - au fost toți francmasoni. Primul preşedinte al Statelor Unite ale Americii, George Washington, a fost francmason (ca şi următorii preşedinți sau celebrități de mare influență precum fizicianul Franklin, ambasador în Europa). Generalii armatei revoluționare franceze erau masoni. Napoleon însuşi a fo'st - după unele surse

- şi s-a sprijinit activ pe masonerie. Ne aflăm într-o perioadă cînd masoneria se extinde în toată Europa şi cînd membrii acestei organizaţii visează realizarea Statelor Unite ale Europei. De aceea Napoleon a tost aşteptat m multe ţări ca omul menit să realizeze acest ideal. Dar tot masoneria l-a trădat pe Napoleon, în 1815, după ce el însuşi a trădat, ambiţionînd pentru sine coroana împărătească pe care n-o accepta masoneria. Raporturile dintre loji încep de-acum să se tensioneze, iau avînt lojile cu caracter naţional.

Idealurile masonice se revigorează prin mişcarea Carbonarilor (societate secretă italiană), cu Mazzini (cel care a elaborat doctrina revoluţiilor de la 1848 ca şi proiectul unităţii europene) şi Garibaldi. Au loc revoluţiile de la 1830 şi 1848. în. Franţa acelei epoci „elitele intelectuale se aflau sub influenţa ocultă a Masoneriei".

Revoluţia Franceză de la 1848 a fost rezultatul unui scenariu, ca şi alte evenimente anterioare sau ulterioare. Lăsăm cititorilor plăcerea de a face orice legături, citînd din cartea celor doi autori români - Radu Comănescu şi Emilian M. Dobrescu - pe care am mai citat-o de cîteva ori: „Pe 22februarie 1848 izbucnesc manifestaţii de stradă, însă populaţia nu era atît de pornită încît să determine_prăbuşirea regimului.

Ca atare, în urma unui ordin ocult, soldaţii care păzeau Ministerul Afacerilor Externe trag fără motiv In popor, ucigînd 50 de oameni. Din acest moment furia populară se dezlănţuie, iar evenimentele se succed cu o rapiditate uimitoare: armata trece de partea mulţimii. Garda Naţională aşijderi. Ludovic-Filip fuge, în 48 de ore se formează primul guvern revoluţionar."

Franţei f/ lumea

După Revoluţiadin 1789, Franţa devine un fel de centru al lumii. Al Europei cu siguranţă. Deopotrivă prin idealurile revoluţionare (sau democratice), răspîndite prin noile instituţii, prin cultură sau prin emigranţii adăpostiţi aici, dar şi prin noua faţă a puterii şi prin ambiţiile statului, încă din timpul lui Napoleon şi bineînţeles după aceea. La începutul secolului al XIX-lea, mulţi boieri români studiază în Franţa şi se întorc în ţară cu ideile de aici, impunîndu-le odată cu limba franceză şi cu elementele ese'nţiale ale culturii franceze. Revoluţia de la 1848 reprezintă nivelul de vîrf al fluxului.românesc către noul centru al lumii.

Dorind să împiedice ascensiunea S.U.A. (după războiul de secesiune, 1861 -1865), dar şi să afirme puterea Franței, Napoleon al Ill-lea a încercat crearea unui imperiu în coasta Statelor Unite, în Mexic e pus împărat arhiducele austriac Maximilian (1864 -1867). Masoneria americană îl sprijină însă pe Benito Suarez Garera. Francezii sînt învinşi, iar Maximilian executat. Mai mult, în 1870, Napoleon al Ill-lea e învins de prusaci, masoneria pedepsindu-l pe cutezătorul împărat francez.

în scurt timp, masoneria reuşeşte să impună din nou republica în Franța, (în treacătfie spus, în acei ani, în mai multe părți ale lumii - din S.U.A. pîna în Japonia, din Mexic pînă în Cuba sau Spania -se amplifică revoluțiile, războaiele civile, bătăliile antimonarhice sau împotriva stăpînilor de orice fel. Atitudinile democratice sînt republicane, conform modelului S.U.A.).

Visul imperial al francezilor- împlinit prin fericitul destin al lui Napoleon Bonaparte - este treptat spulberat. Napoleon „cel Mic" (al Ill-lea), în ciuda multor manevre (a sprijinit Italia, principatele române etc., dar într-un joc dublu, pentru demolarea imperiilor rivale), a eşuat.

Vremea imperiilor a fost însă hotărîtă. Secolul al XIX-leâ era secolul naționalităților. A urmat apoi principiul autodeterminării.

Reconstruirea lumii

Primul războqi mondial - „războiul sfînt al masoneriei" - a fost cea mai importantă etapă în reconstrucția lumii conform idealurilor masonice. „Reconstruirea lumii-scriuFîaduComănescuşiEmilian M. Dobrescu - presupune un ideal foarte nobil: distrugerea imperiilor europene autoritare şi înlocuirea prin state democratice, aflate sub influența masonică. Trebuiau să cadă kaiserul german, împăratul habsburg şi țarul rus. Se vor naşte noi state îndatorate activității masonice: Iugoslavia (ca efect al idealurilor «Narodna Odbrana») şi Cehoslovacia (ca efect al acțiunii masonilor Masarik şi Benes, împreună cu «Liga Jan'Hus a franc-masonilor slavi»)."

Cum se ştie, primul război mondial a fost declanşat în urma atentatului de la Sarajevo asupra arhiducelui Franz Ferdinand în 28 iunie 1914. Evenimentul a fost pus pe seama naționaliştilor sîrbi. în realitate, societatea secretă „Narodna Odbrana" (Mîna neagră) era o excrescență masonică. Ea a primit misiunea de a-l executa pe arhiducele Franz Ferdinand care „fusese condamnat

la moarte încă din 1912 de către tribunalul secret al Masoneriei". Cei implicați direct în organizarea atentatului au fost francmasoni. Astfel a început primul război mondial. Masoneria - scriu cei doi autori citați mai înainte - „hotărîse începerea propriului ei război sfînt (războiul democrațiilor contra imperiilor autoritare) şi era suficient de puternică pentru a-l duce la capăt".

Principalele autorități ale Antantei au fost francmasonii: de la primii miniştri ai Angliei şi Franței fa preşedintele S.U.A. (Wilson, cel care elaborează declarația prin care popoarele dispun de ele însele; ultimul punct al declarației cere constituirea Ligii Națiunilor).

„Conferința de pace de la Paris (1919-1920) trebuia să certifice victoria totală a idealurilor masonice în Europa: pretutindeni state şi popoare libere. Ca o încoronare măreață a eforturilor Franc-Masoneriei, la 10 ianuarie 1920, se înființează Societatea (Liga) Națiunilor, un prim pas către Marele Guvern Mondial atît de visat de masoni".

„Patria masonului e pămîntul întreg" - susține cu exactitate un autor, accentuînd astfel scopurile şi dimensiunile universale ale francmasoneriei.

încă din secolul al XVII l-lea- secolul gîndirii libere -, masoneria concepea lumeaca o republică, în care fiecare națiune e o familie, iar indivizii s^nt frați.

Sub idealurile masonice (pace, fraternitate, egalitate, toleranță etc.), s-auderulatevenimentele istoriei şi s-audirecționateforturile de pace şi armonie.

In 1736, cavalerul Michel de Ramsay ține un discurs în Franța, în care-şi face cunoscute proiectele sale de reformă, definind masoneria ca „o instituție al cărei unic țel este apropierea spiritelor şi a inimilor pentru a le face mai bune, precum şi formarea, cu timpul, a **unşi națiuni spirituale** unde, fără vreo abatere de la diversele îndatoriri cerute de deosebirile specifice dintre state, **se va crea un popor nou** care, ținînd cont de acestea, le va întări prin legăturile virtuții şi ale ştiinței".

Francmasoneria este preocupată de reconstruirea lumii, de reforma universală, cum se observă şi din citatul de mai sus. „Vor să schimbe societatea - scrie Paul Hazard, cercetlnd secolul luminilor -, însă n-au puterea s-o facă; le trebuie deci o conjurație, o conjurație internațională. Se vor uni, vor fi frați". De altfel, secolul luminilor meditează profund la idei fundamentale precum libertatea, egalitatea, legea, rpțiunea, fericirea. Legea naturală - observă

acelaşi Paul Hazard - implică existența unei Societăți a națiunilor, căci Societatea universală a genului uman este „o instituție a naturii înseşi". Altfel zis, încă de pe acum *se* preconizează un organism care va fi validat peste două secole.

Abatele de Saint Pierre propune (1712,1713,1717) unProiect pentru **o pace** veşnică în Europa: „va exista de azi înainte, o Uniune perpetuă între toți suveranii din F"uropa, inclusiv Țarul, Sultanui şi Suveranii de pe Coasta Barbetei. Principala funcție a Uniunii este aceea de a păstra toate lucrurile în pace; şl fiecare Stat îşi va păstra drepturile sale suverane. Uniunea va împiedica doar tulburările care s-ar putea naşte între ele. (...) Membrii Uniunii nu vor semna de aici înainte nici un tratat între ei, decît cu ccnsimțămîntui acesteia exprimat prin trei sferturi din voturi şi numai în oraşul Păcii; şi atunci Uniunea va garanta executarea promisiunilor reciproce, cei care vor proceda altfel vor fi declarați duşmani. Oraşul păcii va fi liber şi neutru; a! va putea să se instaleze la Utrecht, sau ia Geneva, sau la Colonia (Köln) sau la Aix - la Chapelle. Duşmanii Uniunii, dană mai există după medieri, concilieri şi judecăți arbitrale, vor fi învinşi de o forță compusă din trupe din diferite națiuni, comandată de către o căpetenie desemnată cu majoritatea voturilor".

Peste exact două secole, la încheierea primului război mondial, Societatea Națiunilor materializează un asemenea vis. Proiectul a fost expus de S.U.A., prin preşedintele Wilson. După unii autori, S.U.A. nici n-au dorit altceva după război decît împlinirea acestor idealuri masonice: guverne democratice, state şi popoare libere, liga universală. Bineînțeles, după ce monarhii europeni vor fi izgoniți, iar imperiul habsburgic dezagregat. Ceeaces-aîntîmplat.

Cum se ştie, S.U.A. au intrat în război în 1917. Iar în 1917 s-au împlinit exact 200 de ani de la constituirea Marii Loji din Londra. Aniversarea celor două secole de la momentul deschiderii (24 iunie 1717) afost esențial marcată prin Congresul Internațional Francmasonic de la Paris. Masoneria a decis să-l înlăture pe Wilhelm al ll-lea şi Carol I (împăratul habsburg). Țarul Rusiei fusese deja alungat în prima revoluție rusească din februarie/ martie 1917.

Şi războiul se încheie conform planurilor stabilite. Apoi *se* înființează Societatea Națiunilor. După al doilea război mondial, Organizația Națiunilor Unite primeşte dimensiuni şi puteri sporite. Astăzi ştim ce înțeles şi ce forță implică ONU. Putem bănui şi cine

anume decide formula şi politica acestui „guvern mondial". Mai ales într-un moment care coincide cu împlinirea a cinci secole de la descoperirea Americii de către Colurnb.

Francmasoneria si complicata lume postbelică

A doua ediție a cărții scrise de Radu Comănescu şi Ernilian M. Dobrescu despre francmasonerie (carte ia care am apelat de mai multe ori pe parcursul lucrării noastre), se vrea a fi **Istoria Franc-Masoneriei** (Editura Tempus Bucureşti, România, 1992) sau, după cum e tipărit pe foaia de titlu, **Istoria Franc-Masoneriei universale (926 - 1960) şi Istoria Franc-Masoneriei române (1734 - 1991), vol. I - II,** Editura Tempus SRL, Bucureşti, 1993, Informațiile pentru perioadele mai vechi sînt aceleaşi caîri volumul **Franc-Masoneria** (Editura Valahia, 1991). Se adaugă însă multe informații despre perioada celui de-al doilea război mondial şi mai ales de după 1945.

Consecvenți ideii din cartea anterioară, cei doi autori români tratează istoria postbelică a planetei ca un continuu asalt al masoneriei sau ca un război între masoneria „revoluționară" şi cea „conservatoare" (sau „liberală", după caz), între „stînga"şi „dreapta". Comuniştii sînî aici cînd înăuntru, cînd în afară, deşi ei sînt fiii „vitregi" ai masoneriei.

în viziunea celor doi autori, toate marile evenimente ale istoriei contemporane, ca de altfel cele ale istoriei moderne începute cu revoluția masonică din 1789 - al doilea război mondial, Conferința de la Yalta, Cortina de Fier, crearea statului Israel („o veche şi importantă sarcină masonică"), NATO („puterea militară francmasonică"), războaiele din Coreea, Vietnam, Canalul Suez, organizarea ONU (în ONU structura masonică fiind preponderentă) - sînt repere ale ofensivei masonice, ale confruntărilor masono-eomuniste sau oricum consecințele bătăliilor oculte „din spatele cortinei", implicînd rolul major al francmasoneriei, îndeosebi al celei americane, care pare a fi de departe cea mai puternică.

Epoca stalinistă se caracterizează, în bună măsură, prin conflictele masono-comuniste, cu lovituri de forță cînd din partea lui Stalin cînd din partea preşedintelui american Truman (care arată consecvent francmasonilor că inamicul lor este bolşevismul lui Stalin). Urmează perioada de destindere, cînd URSS şi Hruşciov reuşesco ascensiune rapidă a masoneriei de stingă, acornuniştilor

şi a statului sovietic. „Din ce în ce mai mulți intelectuali comunişti se vor reîntoarce în doctrina democrației masonice; însuşi comunismul sovietic vapieri din pricina unui leninist «remasonizat»: Mihail Gorbaciov."

Completata cu documentele din celelalte secțiuni ale cârtii, panorama istoriei mondiale devine interesantă prin această idee unificatoare a conflictelor masonice şi a dirpcționării pe căi oculte a evoluției - de ansamblu şi de amănunt - a omenirii.

Biserica si francmasoneria sau invers

Deşi principial promovează toleranța, francmasoneria s-a manifestat cu intoleranță față de biserică şi de autoritățile monarhice pentru că acestea au contribuit, în lungul secolelor, *la* urmărirea şi decapitarea cavalerilor templieri sau a altor organizații care reprezentau în fapt masoneria universală.

în mai multe rînduri, bulele papale au condamnatfrancmasoneria şi au solicitat interzicerea ei în țările catolice. O voluminoasă şi solidă cercetare, epuizînd acest domeniu pentru secolul al XV1H-iea, a întreprins José A. Ferrer-Benimeli, pe baza arhivelor Vatica-nului şi ale francmasoneriei europene.

Cu toate acestea, între biserică şi francmasonerie se descoperă legături neaşteptate în contemporaneitate. După Norbert Homuth, mişcarea ecumenică şi francmasoneria se identifică. Numeroase date şi exemple foarte concrete vor să convingă că există o rețea internațională vizibilă şi - mai ales - invizibilă urmărind o suprastructură unică.

„Aderarea bisericii, ciudat fenomen de inversiune istorică, ia francmasonerie a început odată cu Reforma - scrie Bruno WCirtz, într-o carte dedicată noii ereNew Age (Editurade Vest, Timişoara, 1992). Luther era rosicrucian şi îşi alesese ca blazon de familie simbolul rosicrucienilor francmasoni ai evului mediu" (adică trandafirul şi crucea). Marii reformatori de mai tîrziu ca şi cei care au concurat la fărîmițarea protestantismului au fost francmasoni, la fel ca şi sectanții reprezentînd .ştiința creştină", mormonii, martorii lui Yehova, antroposofii etc. „întreg protestantismul şi neoprotestantismui actual, descompuse din punct de vedere eclesiastic, se află în mrejele francmasoneriei". Francmasoni sînt chiar papii, cardinalii şi alte fețe bisericeşti. „Țelul lor e «unitatea creştină» ca suprabisericăă definitiv transformată în contrariul ei

păgîn, o biserică mondială antropocentrică a plănuitei stabilități francmasone planetare..."

Homuth divulgă „gradele îna!te"din vîrful piramidei acelei puteri oculte mondiale (între care unii membri ai cluburilor Rotary, Lions etc.). Thomas Chalmers, fondatorul Alianței Evanghelice (1846), a fost vicepreşedinte a! organizației francmasone Royal Society din Edinbourgh şi concomitent membru al lojei francmasonice nr. 1 din Forfarshire. Preşedintele Federației Mondiale Baptiste, dr. Duke McCall (scrie Homuth în 1985), este francmason din Clubul Rotary, „întregul pluralism actual al bisericii baptiste este un rezultat al reeducării în spirit francmason". Episcopul metodist F.P. Corson, fost preşedinte al Congresului Mondial Metodist, este concomitent Mare Maestru al Marii Loje din Pensylvania.

Suedia-„țara celei mai mari «densități francmasone» -are nu doar parohi, ci şi episcopi şi arhiepiscopi francmasoni, iar regii dețin gradul de Mare Maestru al Marii Loje." Homuth citează şi Germania (occidentală) cu circa 300 de fețe bisericeşti, membre ale Clubului Rotary.

Mişcarea ecumenică - începută cu Conferința Mondială Misionară de la Edinbourgh (1910),continuînd cu Consiliul Bisericilor lui Hristos din SUA, Consiliul Ecumenic al Bisericilor etc. -pregăteşte „biserica mondială unică", însăşi această idee a unității ecumenice planeîare, ca şi alte atitudini şi acțiuni par să fie de inspirație francmasonică, în numele Alianței Evanghelice se depune uneori multă energie pentru principii ale unor oculte forțe francmasonice.

Homuth propune chiar o interesantă experiență, întrucît 24 iunie este ziua cea mai importantă pentru lojele francmasonice (atunci fiecare frate trebuie să fie în loja sa), cititorii îşi pot chema la telefon duhovnicul în acea zi. Dacă soția va răspunde că soțul ei are o importantă obligație socială şi poate fi întîlnit doar mîine, atunci se poate şti exact cu cine au de-a face.

H

Mentalitatea francmasonică

A privi istoria ca un rezultat al acțiunilor francmasonice pare destul de simplist. Chiar şi ca bătălie între două „tipuri" ale masoneriei: „revoluționară"şi „conservatoare" (sau „liberală", după caz). Mircea Eliade descoperea şi condamna „mentalitatea francmasonică" (un paradox care se referă la mai multe expresii

ale lumii moderne: „iluminism, marxism, teozofism, anti-istorism etc."), tocmai pentru prea abstracta (şi sigura) privire asupra lumii şi istoriei, reducerea lacîtevaformule simplificatoare şi rezolvarea prin ele a complexelor (şi imprevizibilelor dacă nu inefabilelor) forțe ale istoriei. „Nu mai e nevoie de efort, de inegalitate, de inteligență deci - căci schema e la îndemîna oricui, învață un simbol In plus, şi ai înțeles Evul Mediu. Citeşti un volum din Capitalul lui Marx şi ai înțeles feudalismul. Plăteşti încă o taxă ia Lojă şi înveți un al doilea simbol; înțelegi atunci misterul secolului al XVIII-lea. Citeşti un al doiiea volum din Capitalul - şi înțelegi Revoluția Franceză." (Mircea Eliade.Mentalitateafrancmasonică, în Oceanografie, Editura Humanitas, Bucureşti, 1991).

Desigur că aroganța simplificatoare nu slujeşte adevărului şi interpretării corecte a mecanismului istoric. Insă tot istoria ne dovedeşte că marile evenimente vizibile sînt consecința acțiunii subterane permanente a unor forțe necunoscute, astfel încît dedublarea văzut-nevăzută a istoriei pare mai mult decît o ipoteză de lucru. Pe de altă parte, ştiința istoriei ca atare trebuie să dispună de principii şi legi în virtutea cărora evoluția sinuoasă a lumii (sau Marele ei Secret) să-şi poată găsi explicații raționale. Dacă nu ne convine, putem medita noi înşine la destinul lumii şi al omului. Totul e să nu cădem în capcană.

Ce este francmasoneria?

O amplă bibliograf ie, în trei volume, a publicat August Wolfstieg, în 1926: Bibliographie der freimaurerischen Literatur. Sînt adunate aici peste 50.000 de titluri. Fără îndoială, de atunci s-au adăugat alte multe mii de titluri, între ele multe sînt apologetice, altele evident antimasonice. în lungul timpului, francmasoneria a fost categorisită în multiple feluri. Tocmai de aceea, o întrebare rămîne.chiarşi după ce înțelegi dimensiunea istorică afenomenului: ce este francmasoneria? E o întrebare la care, paradoxal, nu-i chiar uşor de răspuns. Pentru că, în final, fiecare descoperă în francmasonerie ceea ce vrea sau ceea ce poate: „Nu veți afla în Masonerie decît ceea ce veți fi găsit voi înşivă", scrie O. Wirth, cu*b îndreptățire pe care i-o recunoaştem.

FRANCMASONERIA ÎN ROMÂNIA

Secolul al XVIII-lea

Lăsînd la o parte străvechile tradiții oculte ale autohtonilor daci (căci religia dacilor era una de tip secret), istoria masoneriei în România începe în secolul al XVIII-lea, sub domniile fanariote.

După Horia Nestorescu-Bălceşti (şi alții), „cel care pune bazele francmasoneriei în Țările Române este fostul secretar (1709 -Î714) al domnitorului martir Constantin Brâncoveanu (1688 -1714), Anton Mariadel Chiaro, într-o a doua venire aşa, de data aceasta în 1733, la curtea voievodului Constantin Mavrocordat (care a domnit, succesiv, în Moldova şi Țara Românească între 1730 şi 1769)." Acesta înființează loje la Galați şi la laşi. Oricum, istoricii francmasoneriei consideră deceniul IV al secolului XVIII drept început pentru organizarea francmasoneriei din principatele române. Am putea avea aici în vedere şi lojele din Ardeal.

Dar însuşi Dimitrie Cantemir este bănuit a fi aparținut unei societăți secrete europene. „La începutul secolului al XVIII-lea a devenit rozicrucean şi, conform unei legende, capul lui a fost luat după moarte pentru a fi îngropat într-un cimitir rozicrucean din ‚Scoția" - notează Radu Comănescu şi Emilian M. Dobrescu în cartea lor **Franc-Masoneria.**

Secolul ai XVIII-lea- interesant pentru întreaga istorie modernă ~ are şi pentru români o importanță aparte prin mişcările sociale sau social-nationale (de tipul Horea, Cloşca şi Crişan) sau culturale (i'uminismul). prin contactele cu Europa şi apariția curentelor

naționale. Se afirmă tot mai insistent că Horea însuşi n-ar fi fost străin de francmasonerie. Documentele mişcării, prezența lui Horea la Viena, ecoul european (de fapt internațional, căci el a ajuns imediat şi în America) pot dovedi că „revoluția condusă de Horea nu a fost străină de spiritul şi sprijinul francmasoneriei." (Horia Nestorescu-Băiceşti). Ideea o reținuse şi Liviu Rebreanu, autorul romanului Crăişorul.

Istoriile consemnează frecvent că începuturile francmasoneriei româneşti se datorează italienilor, iar apoi ofițeriior ruşi. Pînă la sfîrşitul secolului al XVIII-lea, mai mulți domnitori fanarioți şi boieri autohtoni sînt nominalizați printre masoni.

Craii de Curtea Veche şi Cavalerii de Malta

Despre începuturile francmasoneriei române a scris cu pătrunzătoare subtilitate şi largă informație Vasile Lovinescu. Autorul a intrat abrupt în conştiința largă a culturii române printr-o carte uluitoare despre Mateiu Caragiale: Al patrule^, hagialîc („Cartea Românească", 1981). l-au apărut apoi alte că/ți (unele postum) din perspectiva „marii tradiții primordiale", citîndu-l consecvent pe René Guenon.

Vasile Lovinescu a fost unul din inițiații care şi-au lăsat subînțeleasă apartenența la masonerie nu numai prin luminarea unor simboluri, ci şi prin clare aluzii la „mai marii" lui.

Descifrarea romanului iui Mateiu Caragiale Craii de Curtea Veche, după investigații profunde prin simbolistica esoterică, heraldică, istorie, ne conduce la un substrat istoric din cercul francmasoneriei. Trecem peste subtiiitățiie interpretărilor sau peste mulțimea informațiilor privitoare la masonerie. Reținem acum doar fondul problemei, într-un mod voalat, cartea lui Mateiu Caragiale este o carte a cavalerilor de Malta şi a masoneriei, bineînțeles. Nu vom obosi cititorul cu toate datele problemei. Spicuim doar făptui important că după Revoluția Franceză, în 1797 mai exact, Ordinul Cavalerilor de Malta s-a „rupt" în două: ramura occidentală, din iumea catolică, şi cea orientală, în vîrful căreia, ca şef al întregului ordin (mare maestru), a ajuns țarul rus Pavei l. Se pare că despre ramura rusească s-a ştiut foarte puțin pînă de curînd. Aşa se şi cade cînd e vorba de organizații secrete. Ordinul de Malta, o dată transplantat în Rusia, cu toate canoanele specifice, a devenit „o instituție specific rusă şi ortodoxă. Țarii erau şefii ei, şi au rămas

aşa pînă **la** evenimentele istorice din 1917. Pînă acum cîțiva ani Mare Maestru a fost marele duce Andrei de Rusia, mort în 1968." Şi Vasile Lovinescu adaugă, dezvăluind şi învăluind deopotrivă: „Poate cititorul român ar fi interesat să ştie că actualul şef al ordinului oriental e membru al fostei case domnitoare din România"

(O-

Ofițerii ruşi au introdus masoneria In Moldova şi Muntenia, primele secțiuni (loji) ruseşti apărînd la Iaşi în 1772. E posibil ca ' ritul de Malta să şefi suprapus instituției masonice astfel introduse în principate. O ipoteză fascinantă e că Mateiu Caragiale făcea parte „dintr-o secție cu rit maltez «suprapus», ceea ce-l făcea, **ipso facto,** cavaler de Malta". Conducătorul acestui ordin era chiar Țarul Rusiei. Personajele lui Mateiu Caragiale -şi inevitabil autorul - au clare afinități pro-ruse, iar unul dintre eroi face trimitere, la un principe rus şi la tainele istoriei din secolul al XIX-lea.

Istoria francmasoneriei susține că alegerea lui Al. I. Cuza ca domn al celor două țări româneşti s-a datorat francmasoneriei. Unele scrieri istorice socotesc că încă din 1862 Cuza se gîndise să abdice în favoarea unui principe străin. El îl alesese pe Serghie de Beauharnais, duce de Leuchtenberg, nepotul țarului Nicolai I. Napoleon al Ill-lea pare să se fi supărat pentru posibila apropiere de ruşi. I.C. Brătianu, în țară, are de asemenea altă părere. Dar însăşi ideea ar putea demonstra că există o partidă pro-rusă sprjjinită de organizațiile secrete ale Cavalerilor de Malta.

In anexa finală a cărții citate, Vasile Lovinescu crede a fi descoperit identitatea unuia din craii de Curtea Veche: Pantazi-Cîmpineanu, însurat cu Măria Caritemir, descendentă din neamul Cantemireştilor care l-au dat pe domnitorul Dimitrie Cantemir, refugiat la ruşi în 1711, pe Antioh Cantemir, scriitor rus* Constantin Cantemir, ofițer rus etc. Istorias-aîntors peste veacuri, distorsionată de acțiunile secrete ale unor organizații pentru care reformarea lumii rămîne un obiectiv perpetuu.

Europa revoluționară f/ naşterea Komâniei moderne

Parisul Revoluției de la 1789 devenise, încă din acei ani ai marilor evenimente politice, dacă nu mai dinainte, un centru al lumii. După războaiele napoleoniene şi schimbarea întregii hărți europene, cu atît mai mult. Ideile Revoluției, începînd bineînțeles

cu deviza ei francmasonică, se răspîndesc în toate țările, prin mijlocirea lojilor sau a societăților secrete cu fațadă culturală. Şi întrucît în Franța studiază tot mai mulți români la începutul secolului al XIX-lea, aici se inițiază şi numeroşi boieri români: f rații Golescu, M. Kogălniceanu, Vasile Alecsandri, Ion Ghica, C. Negruzzi, Al. Russo, C. Negri, apoi alții ca: I. Brătianu, C. A. Rosetti, Heliade Rădulescu, G. Magheru, C. Teil, Gr. Alexandrescu, Nicolae Bălcescu, maiorul Voinescu II, colonelul l. Cîmpineanu... Am oferit această lungă listă - care e departe de a fi completă -pentru că în ea se recunoaşte întreaga suflare paşoptistă şi cu ea se întemeiază de fapt francmasoneria română.

De altfel istoria consemnează pentru începutul secolului al XIX-lea o serie de mişcări reformatoare, inițiate în secret sau pe față de boieri şi intelectuali din principate, multe asociații şi societăți cu caracter secret (de regulă politic), de factură masonică ori de inspirație carbonară.

Anul 1848 a fost „anul marilor revoluții masonice" în întreaga Europă. Pe modelul francez (sau italian, după o evidentă experimentare acarbonarismuluijecognoscibilăşi în Revoluția lui Tudor Vladimirescu), Revoluția română de la 1848 a fost atent pregătită, sub aspect programatic. Mai multe societăți culturale de la începutul secolului al XIX-lea erau veritabile loji masonice. „Societatea Filarmonică", fondată de Ion Cîmpineanu, Heliade şi Aristia, e considerată, într-un istoric al francmasoneriei din 1906, drept „prima grupare francmasonică de oarecare importanță", iar după alții e chiar prima lojă masonică a românilor din România. Societatea „Frăția" (de fapt **Dreptate-Frăție),** inițiată de Nicolae Bălcescu, Ion Ghica şi Christian Tell, este tot o organizație masonică, asemenea altora care pregătesc Revoluția din 1848. Aici se regăsesc majoritatea celor inițiați ia Paris în chiar anii premergători Revoluției franceze din 1848.

După înfrîngere, revoluționarii se regrupează în exil, în Franța, desfăşurînd o vie activitate în favoarea românilor. Citățm ziarul „L'Etoile de Danube" (Steaua Dunării), editat la Bruxelles. Pe de altă parte, în țară apar noi loji masonice, în care activează personalități ale, epocii, pregătind evenimentele istoriei, în 1857 generalul Christian Tell cerea că fie aleşi în Divanul ad-hoc acei care au primit „lumina".

Cuzét şi francmasoneria

în 1859, existau trei loji masonice de obedienţă franceză, cu acelaşi nume: „L'Etoile de Danube" la Bucureşti, laşi şi Galaţi; la cea dintîi venerabilul, avînd calitatea de Mare Maestru, era î. C. Brătianu, la cea din urmă vene[1] abil era colonelul Alexandru loan Cuza. întrucît delegaţia europectnă sosită pentru supravegherea alegerilor din ianuarie 1859 era formată în întregime din fraţi masoni, !a sfatul acestora către fraţii români de a alege aceeaşi persoană în ambele principate, lojile masonice decid desemnarea lui Al. I. Cuza. Istoria secretă rezolvă simplu un act capital al istoriei româneşti.

Reformele lui Cuza au fost de inspiraţie masonică: secularizarea averilor mănăstireşti, împroprietărirea ţăranilor, abolirea sclaviei ţiganilor etc. Pentru acestea şi pentru altele, Cuza apelează la forţă, intrînd treptat în conflict cu Masoneria, iar în 1862, după unii autori, chiar desfiinţează loja Steaua Dunării din Bucureşti, înlocu-ind-o cu loja Alexandru loan Cuza.

Dar dacă masoneria l-a adus la putere, tot ea l-a doborît, prin lovitura de stat din 1866. Se pare că încă din 1864 se constituie societăţi culturale (şi politice) care îi concentrează pe potrivnicii domnitorului.

La sugestia lui Napoleon al Ill-lea (acelaşi care a sprijinit - din aceleaşi motive - unirea românilor, spre a dejuca interesele Turciei şi Rusiei), complotiştii l-au adus pe prinţul Carol, din familia Hohenzollern-Sigmaringen.ofamiliede masoni. (Radu Comănescu, Em.M. Dobrescu). Aşa s-a instalat regele Carol I. Sub domnia lui, francmasoneria română ia un mare avînt, astfel încît în 1880 se înfiinţează Marea Lojă Naţională a României.

în legătură cu Alexandru loan Cuza s-au formulat mai multe opinii, în afara celei evidenţiate ceva mai sus prin condeiele lui Radu Comănescu şi Emilian M. Dobrescu. Una din ele pune sub semn de întrebare chiar calitatea de mason a domnitorului. O alta contestă unele aserţiuni cum ar fi de exemplu aceea a desfiinţării lojii „Steaua Dunării". Chiar dacă numele lui Al. I. Cuza nu este nominalizat în lista francmasonilor moldoveni alcătuită de Vasile Pogor (sursă documentară importantă), există suficiente argumente care pledează pentru a-l include pe primul domnitor al principatelor în fruntea celor care reprezintă francmasoneria română. De altfel străbunicul şi unchii acestuiase regăsesc în evidenţele unor loji masonice.

în 1992, printr-un Decret special, Supremul Consiliu al Ordinului

Masonic Român de la Paris a instituit Marea Medalie de Onoare şi Merit „Alexandru loan Cuza Princeps". Aceasta reprezintă cea mai înaltă distincție a Supremului Consiliu Masonic Român (al cărui sediu este la Paris) care se atribuie personalităților de înalt rang care au adus servicii deosebite poporului român. Medalia însăşi este un argument în favoarea ideii că Alexandru loan Cuza a fost mason. Simbolul său de prinț al unității românilor pare să fie important pentru masonerie. De altfel, Francmasoneria Română Unită şi-a desfăşurat reuniunea de unificare la 24 ianuarie 1934. Mai multe loji au purtat numele lui Alexandru loan Cuza

Junimea

Pentru a ilustra vigoarea masoneriei române în a doua jumătate a secolului al XIX-lea, autorii volumului **Franc-Masoneria,** Radu Comănescu şi Emilian M. Dobrescu, apelează firesc la exemplul Societății „Junimea". Fondată de Titu Maiorescu, lacob Negruzzi, VasJle Pogor, Th. Rosettişi P. Carp în 1864(sau 1863), „Junimea" a avut un important rol cultural, solidarizînd multe valori culturale ale României (de la Eminescu, Creangă, Slavici, Caragiale, pînă la Xenopol, Conta etc.). Scurt timp după înființare, „Junimea" s-a dovedit a fi o societate masonică. Membrii ei făceau parte din Loja „L'Etoile de Roumanie", înființată la laşi în 1866. De altfel, gruparea junimistă intră în curînd în politică, iar Titu Maiorescu ajunge prim-ministru.

Conöluzia exprimată în paginile unui cotidian actual este, sub acest unghi, exactă: „Neinițiatul află uimit că masoneria a contribuit din plin la propăşirea României moderne, la progresul instituțiilor sale, la dinamizarea (şi implicit la europenizarea) celor două ' Principate. Nimeni nu mai poate nega astăzi rolul pozitiv al unor masoni ca Heliade Rădulescu, Cezar Bolliac, Nicolae Bălcescu, Gheorghe Asachi, Titu Maiorescu ş. a., unor întregi familii de masoni, ca Brătienii şi Rosettiştii, a unor redacții de publicații apropiate masoneriei ca «Junimea», «Adevărul literar şi artistic», «Revista Fundațiilor Regale» ş.a."(Silviu Dragomir).

Ordinul Masonic Român

Afirmații de natura celor mai sus menționate sînt dovedite cu prisosință în recenta masivă contribuție documentară Ordinul Masonic Român - mai puțină legendă şi mai mult adevăr, de Horia Nestorescu-Bălceşti (Casa de editură şi presă „Şansa" S.R.L. Bucureşti, 1993).

Două importante secțiuni acoperă istoria francmasoneriei româneşti printr-o cronologie şi un dicționar al celor care au activat în masonerie. Autorul se străduieşte să aducă totul la zi, deşi, se ştie, e foarte greu să obții date nu numai despre contemporani (acestea sînt secrete) ci şi despre trecut, pentru că arhivele masoneriei nu sînt accesibile. Drept prefață a volumului este reprodus cuvîntul lui Mihail Sadoveanu la primul coventfederal din 15 aprilie 1934 al Francmasoneriei Române Unite.

Masivul volum arată cît de multe evenimente istorice şi personalități politico-culturale sînt îndatorate masoneriei. Dealtfel, dicționarul de circa 400 de pagini cuprinde o imensă listă de persoane sub genericul „Numele acestor oameni aparțin Istoriei". De la Vasile Alecsandri sau Grigore Alexandrescu pînă la Traian Vuia sau Al. Vaida -Voievod, mare parte a celor care, într-un fel sau altul, şi-au legat destinul de istoria modernă a României se află pe liste ale masonilor, „inițiați în lumina adevărată".

încă în 1874, într-o cronică a revistei francmasonice „Mistria", se scrie : „avem intima convicțiune că mai toate actele glorioase memorabile şi româneşti care au contribuit la salvarea națiunei şi la redeşteptareapatriotismului şi amorului de progres şi civilizațiune la noi, le datorăm, în mare parte, inițiativei, perseverenței şi devotamentului francmasonilor români."

Nu stă în intenția noastră nici de a susține, nici de a combate această teză. Este în putința cititorilor de a decide singuri.

Lista întocmită de Horia Nestorescu-Bălceşti cuprinde 4300 de nume. Dintre ele vom cita ca exemplu pe cele mai familiare istoriei noastre, în afară de cele cîteva deja date mai sus (de altfel, am mai amintit multe nume importante din istoria noastră): Constantin Angelescu (de mai multe ori ministru şi prim-ministru), Zamfir Arbure (militantsocialist), Constantin Argetoianu (ministru şi prim-ministru ; în 1935 gr. 33, Mare Patron al Ordinului Masonic Român), Gheorghe Asachi, Nicolae Bălcescu, Simion Bărnuțiu, principele George Bibescu şi fiul lui, Cezar Bolliac, Dimitrie Bolintineanu,

Dumitru şi Ion C. Brătianu, Caius Brediceanu, N.D. Cocea, Anton Costiescu, Alexandru Ioan Cuza (după unii ar fi fost venerabilul lojii Steaua Dunării din Galați, de altfel lista de nume din această carte îi indică şi pe Gheorghe Cuza, Grigore Cuza şi Ioniță Cuza - tată, unchi, străbunic- regăsiți în loji la 1776, 1814, 1842, denotînd şi o tradiție a apartenenței masonice); Carol Davila, Victor Eftimiu, Octavian Goga, frații Goleşti şi alții, şi alții. Pentru a nu prelungi prea mult această listă sj a nu plictisi cititorul cu o simplă înşiruire de nume, oprim aici enumerarea, cu sentimentul că aceasta este totuşi convingătoare. Cînd a realizat această investigație, autorul s-a bazat pe surse sigure (édite sau inedite, de sorginte francmasonică sau antimasonică), dar aşteaptă încă noi identificări sau corecturi din partea celor care i le pot oferi.

La toate acestea singura concluzie pe care am putea-o reține arfi chiar precizarea autorului că „orice încercare de a scrie Istoria unui popor, a unei națiuni, fără componenta ei, istoria francmasoneriei, este un lucru făcut pe jumătate."

Eminescu şi francmasoneria

într-o prefață la o ediție din proza lui Eminescu, apărută în anul centenarului (1989), se insinuează, insistent, că Eminescu arfi fost un inițiat. Textele sale lasă să se înțeleagă acest lucru. '

Gazetăria lui Eminescu este însă intens dirijată împotriva liberalismului, a lozincii universaliste „Libertate - Egalitate -Fraternitate" şi a revoluționarilor de la 1848 care au introdus forme goale pe un teren care nu le cerea.

O mică paranteză ar putea fi făcută în legătură cu Eminescu.

Sub genericul **Eminescu şi francmasoneria** sau cu titluri de senzație ca **Eminescologia francmasonică: G. Călinescu.** Nicolae Georgescu a publicat mai multe episoade în „Magazinul Românul" (1993; la nr. 12 apare anul 1983!) şi „Rebustim", interpretînd unele documente privitoare la moartea poetului. Se descoperă un joc de cifre cu 48 şi 64, de-a dreptul simbolic, adică francmasonic, în replică, sub titlul **Eminescu şi Călinescu în mistere „masonice",** Gheorghe Tomozei consideră că, prin astfel de argumentații, „istoria literară încă face casă bună cu legenda şi visul..."

Să ne întoarcem însă la istoria francmasoneriei.

început de secol

într-o scrisoare pe care ne-a adresat-o, Mihai Leonte din Moldova Veche ne trimite un extras decupatdin biografia consacrată de Şerban Cioculescu lui I.L. Caragiale (ed. 1986, p. 324): „Avocatul arădean, dr. Cornel Iancu, din Cercul lui Goldiş, se ține de Caragiale să-l înscrie în masonerie. Eu drept să spun -comunică I.L. Caragiale într-una din scrisorile sale către Goldiş -țin mult la băiatu ăsta, căci e inteligent şi vesel, înzestrat cu bune purtări şi frumoase sentimente, şi apoi simț că şi el are oarecum simpatie pentru mine. Dar... are un cusur: mereu îmi dă zor să mă înscriu şi eu numaidecît în Loja 3 a Bunilor Templieri. Eiî Cît îl iubesc, sacrificiul convingerilor mele ştiințifice mărturisesc că nu i-l pot face aşa degrabă. Spune-i, te rog, mai dinainte, ca să ştie la ce se poate aştepta de la mine. Să nu mă pomenesc, mîine, poimîine că mă acuză de a-i fi sdrobit cele mai frumoase iluziuni de misionar..."

în lucrările consultate, inclusiv în recentul dicționar de personalități ale masoneriei, nu am întîlnit numele acelui Cornel Iancu, precum nici al lui Vasile Goldiş. Dar e logic ca aceştia să fi fost în interiorul sau în apropierea masoneriei, într-o perioadă ca a începutului de secol XX cînd românii apelează şi la aceste organizații pentru cauze politice bine întemeiate.

Chiar în 1919, la terminarea războiului, mai mulți români au intrat în francmasonerie pentru a putea astfel sprijini interesele naționale şi a contracara alte interese străine (de pildă cele sîrbocroate). Loja Ernest Renan din Paris i-a audiat şi i-a inițiat pe membrii delegației române la Conferința de Pace de la Paris: Al. Vaida - Voievod, Voicu Nițescu, Mihai Şerban, dr. Gh. Crişan, Traian Vuia şi Caius Brediceanu - ultimii doi fiind bănățeni de notorietate. Această acțiune a avut un scop politico-diplomatic precis, presupus realizabil tocmai prin intermediul marii francmasonerii, a celei franceze în primul rînd. Căci principalele figuri ale Antantei - şi ale guvernelor unor țări - erau francmasoni. Pentru a realiza mai exact rolul acestora, trebuie să amintim şi faptul că începînd din 1907, au avut loc anual manifestări internaționale ale masoneriei (Schlucht, Bale, Baden-Baden, Bruxelles, Paris, Roma-Congresul masonic internațional, 1911, Luxemburg, Haga), iar în 1917 s-a derulat Congresul masonic care a marcat şi împlinirea a exact două secole de la apariția

francmasoneriei moderne (deschiderea Marii Loji din Londra, 1717).

Ca şi altădată în istorie, primul război mondial şi rezultatele acestuiaau demonstrat rolul important al francmasoneriei universale în orientarea lumii şi în soarta majorității popoarelor. Se scrie chiar că primul război mondial a fost „războiul sfînt" al masoneriei, menit să dezagrege imperiile şi să instaureze democrațiile. Obiective care par să se deruleze încă.

Masoneria interbelic ă şi monarhia

Documentele de arhivă despre activitatea francmasonică din România în perioada interbelică scot la iveală amestecul lojilor într-un conflict politic de intensitate şi de durată vizînd succesiunea dinastică.

în 1925 Carol al ll-lea renunță la moştenirea tronului. Regele Ferdinand acceptă.

în ianuarie 1926, prin votul liberalilor, Parlamentul a sancționat renunțarea definitivă la tron a lui Carol şi a hotărît succesiunea lui Mihai. Pe atunci Mihain-aveadecît cinci ani. în perioada minoratului lui Mihai s-a instituit Regența în care intrau principele Nicolae, patriarhul Miron Cristea şi G. Buzdugan.

Perioada aceasta tulbure a ascuțitînsă nemulțumirile, respectiv atitudinile politice, inclusiv în ce priveşte raportarea față de Carol. Mai mulți oameni politici - şi în primul rînd Maniu, Iorga şi alții - au crezut că revenirea lui Carol poate fi o soluție de ieşire din criză. Ionel Brătianu şi apoi succesorul sau Vintilă Brătianu cu Partidul Național Liberal s-au opus reîntoarcerii prințului moştenitor, liberalii fiind cei mai îndîrjiți potrivnici ai lui Carol încă din 1924-1925.

în acest context o parte a lojilor masonice promovează atitudini procarliste, infiltrîndu-se în armată şi în alte medii.

Documentele publicate de Armând Goşu, într-un supliment al ziarului „Cotidianul", arată, cel puțin pentru anul 1929, insistența cu care lojile masonice atrag ofițerii activi, în secțiuni - precizează un raport din 25 V 1929 - se infiltrează ideea că starea de lucruri din armată este atît de rea „încît numai printr-o acțiune hotărîtă în afară de lege se mai poate scăpa armata de starea în care se găseşte şi care constituie un pericol pent! u apărarea națională şi, deci, pentru existența țădi", iar pentru această acțiune nu e altul

mai nimerit „decît fostul principe Caroi, gonit de la palat şi din țară prin intrigile politicienilor".

într-un alt document secret al Serviciului de Informații din Marele Stat Major se reiterează aceeaşi idee: „Pe măsură ce sînt primiți în Lojii noi aderenți (din rîndul ofițerilor de aviație şi marină militară) sînt luați în primire şi convinşi la ideea că prințul Carol trebuie să vină în țară, că sînt datori să lucreze pentru camarazii !or spre <a>-i cîştiga acestei idei... "

După aprecierile cercetătorilor, „Restaurația", produsă în cele din urmă, în 1930, nu e opera francmasonilor, dar lojile din România au avut un rol important în viața politică şi spirituală din perioada interbelică, angajînd în frămîntările ei oameni politici, scriitori, ziarişti, militari, negustori etc.

Nu este lipsit de relevanță să rememorăm că „bătălia carlistă" a fost susținută în primul rînd de P.N.Ț., inclusiv ca o bătălie anti-liberală şi pentru asigurarea propriei ascensiuni politice, în cele din urmă, național-țărăniştii îi înlătură pe liberali şi nu mult după aceea acceptă şi revenirea lui Caro! în țară

După cum spune Eclesiastul, nimic nu e nou sub soare.

Dup ă războ i

Despre activitatea masonilor după cel de-al doilea război mondial se ştiu, firesc, destui de puține lucruri. Condițiile create după evenimentele revoluționare din România şi celelalte țări europene de la finele deceniului 9 au aruncat unele raze de lumină asupra Ordinului Masonic Român şi activității sale actuale.

S-au publicat cărți şi articole privind masoneria interbelică, frămîntările, conflictele, personalitățile române implicate (de pildă, succesele lui Titulescu sînt revăzute şi prin apartenența masonică). Studiile despre masonerie încearcă să facă lumină şi despre perioada postbelică şi chiar actuală. După război (după 1948), perspectivele politice ale României şi ale francmasoneriei de aici i-au determinat pe mulți frați masoni să plece în străinătate, în aceste condiții, s-a impus Ordinul Masonic Român („Grupul de la Paris") al cărui Mare Suveran Comandor este Marcel Shapira, iar în 1990 s-a reconstituit, tot la Paris, Marea Lojă Națională Română, ca Mare Maestru fiind ales Alexandru Paleolcgu. în 1991 s-a instalat la Bucureşti loja „Humanitas".

în ce priveşte situația la zi a masoneriei române, transcriem o informație Rompres din 14 octombrie 1993, în care se precizează:

„De la 15 octombrie 1993 se transferă în România toate demnitățile şi funcțiile de Mari Ofițeri ale Supremului Consiliu [Masonic] pentru România, care în viitor vor fi deținute numai de membrii Consiliului locuind în România sau posedînd şi o reşedință în România.

începînd de la această dată, toate prerogativele de Suveran Mare Comandor al Supremului Consiliu de gradul 33 şi ultim pentru România al Ritului Scoțian Antic şi Acceptat se vor exercita de dl. Dan Amedeu Lăzărescu.

Un comunicat dat publicității sub semnătura d-îui Lăzărescu precizează că Supremul Consiliu îşi va desfăşura activitatea în conformitate cu prevederile Constituției Ordinului Masonic Român de Rit Scoțian Antic şi Acceptat din 1923. O comisie din cadrul Supremu'ui Consiliu a fost însărcinată cu adaptarea acesteia ia condițiile actuale ale vieții masonice."

ISTORIE LOCALĂ
ŞI UNIVERSALĂ

Banatul

Istoria locală este In permanentă conexiune cu istoria universală, fiind reflexul acesteia sau, dimpotrivă, izvorul, punctul de plecare al unor fenomene de largă rezonanță. Căci forînd în istorie, descoperi inevitabil unitatea lumii.

Cîteva amănunte din istoria Banatului ne-ar putea convinge asupra acestui adevăr. Este o regiune peste care au trecut romanii şi popoarele migratoare, pe care au cucerit-o turcii şi austriecii, dar în care, mai înfii, s-a plămădit poporul român şi s-a perpetuat speranța unității româneşti.

Prima parte a secolului al XIX-lea, atît de bogată în societăți şi mişcări secrete cu obiective sociale, politice şi naționale relativ identice în întreaga Europă, din Franța pînă în Rusia şi din Italia pînă în Grecia, îşi regăseşte caracteristicile şi pe teritoriul Banatului, pe atunci un ținut al Imperiului Habsburgic. Nu sînt deci surprinzătoare documentele care atestă la Lugoj, Caransebeş sau în alte localități bănățene societăți sau mişcări secrete. La Orşova exista în 1821 o asociație secretă. Fapt care nu poate mira pentru că este perioada revoluției lui Tudor Vladimirescu, la rîndu-i generată sau corelată cu ridicarea Greciei şi a altor popoare europene spre o existență independentă. Tudor Vladimirescu a beneficiat de sprijinul bănățenilor. Legăturile cu protopopul de Mehadia, Nicolae Stoica de Hațeg, sînt dovedite în amănunt.

Societatea secretă „Constituția" este consemnată la Lugoj, în 1825. în 1834 se descoperă la Rusca Montană o societate secretă

ce milita pentru „republică română unită", în toate acestea sînt ecouri europene şi deziderate locale specifice, sînt implicate forţe locale şi personalităţi din afară. Ar putea fi citate numele lui Damaschin Bojincă, jurist, care ajunge chiar ministru în timpul domniei lui Cuza, dar mai ales al lui Eftimie Murgu, revoluţionarul de la 1848, învăţătorul lui Nicolae Bălcescu şi al altor tineri din fruntea revoluţiei paşoptiste, mijlocitorul cîtorva tentative de apropiere Intre revoluţionarii momentului. Cei doi bănăţeni slnt implicaţi m mişcările din prima parte a secolului al XIX-lea In Moldova sau în Ţara Românească, dovedind că după epoca războaielor napoleoniene amploarea deplasărilor, ca să nu mai vorbim de mişcarea ideilor, este fără limite.

CTteva exemple

Trecerea în revistă a lojilor, capitolelor şi areopageior, cit şi cronologia din masivul volum **Ordinul Masonic Român** (1993), de Horia Nestorescu-Bălceşti, ne demonstrează documentar existenţa unor loji la Reşiţa (1873), Oraviţa (1874), Timişoara, Arad etc.

Publicaţia masonică „Orient" din Budapesta menţiona, la 1 septembrie 1875, existenţa lojii **Glück auf** (Noroc bun) din Oraviţa. Venerabil: negustorul Alexander Peter; deputat maestru şi tezaurar: Julius Schnabel; Eliad Traita (Eue Trăilă) şi Gustav Ekel, supraveghetori; Alexander Seymann, secretar; S. Schneeweiss, orator, şi doctorul Em. Kohn, maestru de ceremonie. La temelia teatrului din Oraviţa par să fi stat şi acţiunile unor loji masonice care, de altfel, într-o perioadă, aveau scopuri umanitare mărturisite. La Reşiţa exista **Licht und Wahreit** (Lumină şi adevăr). Venerabil era pastorul Johann Pantyik, supraveghetori: Johann Wachlingen şi A. Williger, secretar: Petre Broşteanu; orator: Anton Heger; maestru de ceremonii: Ion Simu.

Pentru că în multe din aceste nume recunoaştem personalităţi locale cu aport important la viaţa culturală sau socială a acestor meleaguri, putem - şi fără nici o altă argumentaţie - să conchidem că în adîncimea multora dintre faptele istoriei stau persoane şi organizaţii care, direct sau indirect, au colaborat prin formele şi acţiunile masoneriei. De aceea istoricii ar trebui să cerceteze mai atent orice situaţie din preajma acestora: biografii, case (cu simboluri francmasonice),asociaţii etc. Descoperirile vor fi cel puţin interesante

Din listele despuiate de cercetătorii fracmasoneriei din surse masonice (reviste sau arhive) sau antimasonice (dezvăluiri ale unora care şi-au schimbat opțiunile sau reacțiile unor grupuri ostile), aflăm numele membrilor şi ale principalilor conducători masoni.

în cele cîteva loje din Banat citate în cartea **Ordinul masonic român,** de Horea Nestorescu Bălceşti, majoritatea membrilor sînt străini. Nominalizăm, la întîmplare, din perioade istorice diferite:Aczel Francise -„Concordia" Arad,1930; Ambrus Bella - „Pax" Timişoara, 1940; Biro Emerich - loja „Petöfi" Arad; Binder Eduard - loja „Sechenyi" Arad 1875; Böhm Arpad, doctor-„Pax" Timişoara 1940, Dolle Julius, primul supraveghetor al lojii „Concordia" Lipova, 1874; Tökes Ştefan, doctor - loja „Banat" Timişoara 1924, loja „Pax" Timişoara 1940; Zapory V., venerabilul lojii „Oriens", Caransebeş 1914 etc.

Este interesantă situația lojii **Glück auf!** din Oravița. între numele întîlnite aici în 1875 se află: Julius Schnabel, deputat maestru şi tezaurar, gradul 3, medicul Schneeweiss; Seymann Alexander, secretarul lojei; alte persoane cunoscute în oraş. Aici însă figurează ca membri de onoare mulți industriaşi sau alte notabilități din Timişoara sau din alte locuri. Preşedinte de onoare al lojii, în 1875, este Suchard Russ, fabricant din Neuchatel, alți membri fiind: Helsen Paul, bancher din Timişoara, Habecost Benjamin, proprietar din Timişoara; Stoics Alexander, avocat din Timişoara şi alții. Tot aici mai sînt citați: negustorul Ludwig Sebdin Anina, PutnikBelaJudecătordin Biserica Albă, sau Julius Wunder, tipograf din Biserica Albă (avea gradul 3 în 1874), unul din"cei care au contribuit la arta tiparului pe aceste meleaguri.

Venerabilul lojii **Glück auf!** era negustorul Alexander Petec, garant de amiciție al lojii **Humanitas** (Neudorf - Austria), în loja sa, garant al aceleiaşi loji **Humanitas** era şi Louis Maderspach, personaj (şi familie) de un real interes.

Pentru ca să nu se creadă cumva altceva, trebuie să menționăm că - în mod firesc - în loji sînt cuprinşi şi români, francmasoneria avînd un ideal internaționalist recunoscut. La Reşița sînt citați Petru Brcşîeanu şi Ion Simu. La Arad îl întîlnim pe primarul oraşului, Romul Coțioiu, deputat liberal, 1940, pe Augustin Lazăr, profesor de drept, prefect la Oradea, Satu Mare şi Arad (în loja Concordia); !a Timişoara pe Liviu Cigăreanu, o personalitate de asemenea importantă a perioadei interbelice.

Caius Brediceanu a reprezentat nu numai tradiția lugojeană ci şi diplomația românească în perioada interbelică. Fiind membru al delegației române la Conferința de Pace de la Paris (1919 -1920), af ost inițiatîn loja parisianăErnest Renan, participîndîn septembrie 1919 la şedința de închidere a Conventului anual al Marelui Orient al Franței,

întrucît asemenea oameni aparțin istoriei, ar fi binevenit un studiu mai amănunțit asupra persoanelor şi evenimentelor care au constituit lojile francmasonice sau acțiunile acestora în teritoriile Banatului, ca şi în teritoriile altor provincii sau în localități bine delimitate. Mai sus-citata lojă Glück auf! din Oravița merită un asemenea interes.

Din istoricul francmasoneriei din Oravița

Dintr-un mai vechi manuscris aparținînd ing. Hartwig Maurus, tradus şi adaptat de dr. loan Crețiu, aflăm cîteva date privind istoricul francmasoneriei din oraşul Oravița, cîndva o localitate foarte importantă din sudul Banatului, centru industrial şi cultural cu recunoscută tradiție.

Manuscrisul lui Hartwig Maurus dontine rnai multe elemente generale care nu ne interesează, fiind îndeobşte cunoscute, în schimb e util să transcriem informația că în luna mai 1772, nou numitulconsilier economic al oraşului Timişoara, losef Freiherr Linden, a primit patentul înființării unui cerc (ai Crucii de trandafir) francmasonic. Deşi a fost înființat, acesta nu pare să se fi dezvoltat. Puțin mai tîrziu, însă, comerciantul de grîne losif von de Sauvaigne a organizat laTimişoara loja „La cei trei crini", care avea ca deviză „Vivat Concordiat et Lux". Unul dintre maeştrii acestei loje a fost şi cameralul regesc ad-interim, preşedintele Țării Banatului. Loja a fost dizolvată de împăratul Francise I.

O nouă lojă există la Timişoara, din 1868, sub numele „Losonczy".în anul 1871, la Oravița e semnalată lojatrancmasonică „Glück auf" (Noroc bun). în 1873, la Vîrşeț iaființă loja „Egalitatea", iar la Biserica Albă (ambele localități fiind azi în lugoslavia) „Fels der Warheit" (Stînca adevărului).

După datele statistice ale lui Ladislau Hollos, din anul 1873, oraşul Oravița a avut două loji masonice: una „Kosmos", afiliată la marea lojă scoțiană „Orient", şi cea de a doua: loja „Glück auf",

care a fost afiliată marii loji a celor trei grade simbolice. Sediul era în localul teatrului şi anume în cazinoul din această clădire.

După ce societatea de teatru s-a unit cu cazinoul în 1875, formînd o nouă asociație de cazino, teatru şi lectură, loja francmasonică s-a mutat în casa Petrici şi apoi în casa Feldman (Imbrescu, în zilele noastre). Se respectă un principiu general al masoneriei, ea acționînd la suprafață ca asociație sau club înregistrate oficial, pentru ca lojile să nu fie suspectate de acțiuni secrete.

Ca şi în alte locuri, masonii orăvițeni au fost implicați în acte culturale, în activitatea Asociației de teatru, casino şi lectură din Oravița. Statutele asociației au fost tipărite în limbile română şi germană. Asociația a existat pînă în jurul anilor 1945-1946, după cum precizează autorul manuscrisului.

Garantul de amiciție

Cu sprijinul unor colaboratori orăvițeni, cunoscători ai istoriei locale, reconstituim profilul lui Alexander Peter, venerabilul lojii.

Alexander Peter provine dintr-o familie originară din Steiermark (Styria), care, pe la 1800, a venit în Banat. O ramură, cu părinții săi, a rămas la Steierdorf-Anina. Iar el, căsătorindu-se cu o femeie din zonă (jumătate romîncă, jumătate sîrboaică) a venit la Oravița, la sfaturile prietenului său Ioan Constantini şi ale lui Louis Maderspach. Acest ai doilea personaj i-a oferit un împrumut uriaş de cîteva zeci de mii de guldeni ca să-şi poată construi o casă în Oravița Montană (azi magazinul particular de încălțăminte, peste drum de vechea tipografie Tieranu). Pe la 1860, L. Maderspach revine în oraş după o şedere la Budapesta şi se asociază cu Alex. Peter, E. Trăilă, proaspăt avocat, şi cîțiva magnați ai cărbunelui din Anina dar şi din Valea Jiului (Kendeffy, de la Iscroni, Deak de la Petroşani, Karl Maderspach din Uricani-Lupeni) pentru o uniune cultural-economică menită să sprijine comunitățile de mineri aparținînd de societatea Salgotarjan - Budapesta, unde parte din localnici aveau acțiuni. Uniunea se voia mai mult decît simplele „bruderladen". Dr. Ion Crețu, pe baza spuselor doctorului Francise Klima, care se pare că lucra în secret la o istorie a organizațiilor francmasonice din Ungaria de Sud (inclusiv Banatul), afirmă că L. Maderspach ar fi venit cu instrucțiuni precise pentru o organizație secretă cu caracter

filantropic, ale cărei acte în vremea celui de-al doilea război mondial (prin anii 40) au fost transferate într-o localitate din sudul Germaniei, odată cu ultimul descendenet al primului secretar al grupului: Gustav Pischl. Ei şi-au propus sprijinirea înființării şcolii civile din Oravița, la 1873 (actualul liceu), organizarea unui mediu spiritual al toleranței universale în care români, nemți, unguri şi sîrbi să se înțeleagă, conviețuind îndeosebi cultural. La ideile lui Elia Trăilă, afişele teatrului, de pildă, şi ale unor spectacole date de elevii liceului se tipăresc în trei ori patru limbi. De asemenea, tacit, această organizație semi-secretă contribuie adesea la orientarea verdictelor justiției maghiare împotriva localnicilor români care, peste prevederile legale, utilizau limba maternă în instituții şi în împrejurări unde nu se puteau folosi, în vremea procesului memorandist, avocatul Ştefan Petrovici a primit o sumă de bani menită să-i faciliteze şederea la Cluj, pe vremea cînd el pleda, alături de alți colegi, în rîndul avocaților apărării în procesul intentat de autoritățile ungare autorilor Memorandumului.

Pe la 1900, acest Alexander Peter a decedat. Circula o legendă pe atunci că n-ar fi fost îngropat, sicriul depus într-o criptă la cimitirul catolic din Forvizul Oraviței fiind gol, că în prima noapte de priveghi ar fi dispărut trupul defunctului etc. Cert este că în 1913, deputatul losif Siegescu mai ajuta pe văduva şi cele două fiice ale lui Alex. Peter (Iulia-Monica şi Luiza-Maria) în Budapesta. După război - afirmă dr. I. Crețu - , Iulia ar fi revenit o scurtă perioadă de timp (circa un an) la Oravița, luînd ultimele lucruri care au aparținut familiei, vînzînd locuința, după care a plecat în Franța, fiind pe atunci logodită cu un ofițer francez.

Frumoasa doamnă Maderspach

între cei nominalizați pe listele lojiiGlückauf!, din Oravița (sub obediența Marii Loji de rit ioanit din Ungaria, la 1875), era Louis Maderspach, garant de amiciție al lojii **Humanitas** din Neudorf-Austria.

Maderspach a fost una din familiile celebre ale Banatului în secolele XVIII - XIX. Minimele date pe care le avem la îndemînă arată că era proprietara multor terenuri şi întreprinderi, în preajma revoluției de la 1848, Carolus Maderspach era proprietarul minelor din Oravița şi Anina, al atelierelor şi fabricilor de la Reşița, Ferdinand (Oțelu Roşu) şi Rusca (Montană). Livius Maderspach

susține în istoricul localității Rusca Montană (1909) că primele mine de fier şi înjghebări metalurgice de la Ohaba Bistra (pe baza descoperirii resurselor miniere din zonă) sînt realizate de Ion Maderspach, administratorul principal al minelor de la Oravița. în 1830 la Rusca Montană funcționau deja patru furnale.

în cartea lui Livius Maderspt-oh este descrisă şi tragedia unei femei din această familie glorioasă, condamnată după revoluția din 1848 pentru că a ajutat armata revoluționarilor unguri sub comanda generalului Bem, asigurînd victoria acestora asupra regimentelor chezaro-crăieşti. Distinsa doamnă a fost legată de stîlp, goală, în centrul Caransebeşului şi bătută pentru trădarea sa.

Povestea acestei femei a impresionat-o pe prozatoarea Maia Belciu care, în baza ei, a scris romanul **Dionys sărman u** („Cartea Românească", 1984). Un „intermezzo" al acestuia se intitulează chiarTrista **povestea Doamnei Madersbach** (sic) **şi a domnului general Bem.** E posibil ca Ana Maderspach să-i fi trădat pe ofițerii cezaro-crăieşti din dragoste pentru marele general Bem. Generalul poposise la Rusca de trei ori. Şi, cum *se* ştie, femeile au avut întotdeauna un rol esențial în istorie. Totuşi în acest caz pare să fie mai mult decît o explicație sentimentală întîmplătoare, cum de altfel un personaj al cărții (care se confundă la un moment dat cu Ana Maderspach) o argumentează: gestul fusese făcut dm convingere pentru că apriga femeie era ea însăşi o luptătoare, în casa (castelul) Maderspach de la Rusca se țineau „conferințe secrete". De altfel însuşi soțul numitei „trădătoare" a murit într-un ciudat ^accident de vînătoare", fiind probabil urmărit de vigilenta poliție imperială, întotdeauna „accidentele" istoriei sînt semne ale continuității subterane, ale activității unor forțe oculte care pedepsesc pe cei care nu i se subordonează.

Rusca Montană este un important loc al istoriei. După cum arată Cornelia Bodea (în volumulLupta **românilor pentru unitatea națională 1834 -1849,** Editura Academiei, 1967), la 1834 a existat aici o societate secretă al cărei program revoluționar viza „ideea unității tuturor românilor într-o singură republică română". Ideologia carbonară promovată în societățile de la Cluj şi Rusca venea pe filieră poloneză. Inițiativa a avut-o polonezul Adolf David (la Cluj), iar după moartea acestuia (1834) conducerea a fost preluată de H. Müller, funcționar montanistic. „După datele furnizate de un fost membru al Societății secretefînvățătorul Maschekdin Caransebeş],

metodele de organizare internă din 1834 par a fi fost similare cu ale francmasoneriei galițiene."

între conspiratorii din Banat se citează: învățătorul Măran din Caransebeş (membru cu grad superior în ierarhia organizației, care încerca recrutări de membri în regiunea grănicerească şi propaga printre elevii săi „republica română"), Zaharia Carcalechi, Damaschin Bojîncă şi alții.

Generalul Bem era polonez. Sprijinul pe care i l-a dat Maderspach a fost făcut din convingere, în contextul revoluționar al începutului de secol XIX cauza Poloniei devenise una europeană. Dupăînfrîngerea revoluției lordin 1830, polonezii s-au răspînditîn toată Europa, atrăgînd atenția asupra țării lor, inițiind şi sprijinind mişcări conspirative, în acea epocă Polonia a devenit exemplul viu al luptei pentru libertate, fiind invocată în toate marile evenimente ale veacului.

O carte lugojeană despre francmasonerie

O surpriză este să descoperim în lista lucrărilor despre francmasonerie o carte apărută la Lugoj în 1934:Franc-Masoneria (originea, istoria, organizația, scopul, mijloacele, metoda, doctrina, activitatea ei), de Corneliu Zasloți. Acesta este volumul I. Nu ştim dacă a apărut şi al doilea volum, dar sumarul lui prevedea: formele F.M. moderne, rolul revoluționar, raportul cu diferite instituții (inclusiv cu Societatea Națiunilor), cît şi referiri la francmasoneria românească.

în volumul pe care l-am avut la îndemînă sînt urmărite originile, organizarea, jurămîntul, inițierea, doctrina şi unitatea francmasonică. Autorul se serveşte de o bogată bibliograf ie străină, oferind, în unele părți, mai multă informație decît alte lucrări româneşti similare. Este dat, spre exemplu, detaliat întreg ceremonialul masonic de muncă şi inițiere în lojile de gradul III, după o tipăritură referitoare la Marea Lojă Simbolică a Ungariei.

(în paranteză măcar se cuvine precizat că, pînă la Unirea din 1918, francmasonii din Ardeal, se aflau, firesc, sub obediența Marii Loji Simbolice a Ungariei. Frămîntările postbelice au condus, tot firesc, la altă organizare, specifică noilor condiții din România reîntregită, astfel că, în 1924, s-a fundat Marea Lojă Simbolică din România. In Ungaria, după primul război mondial masoneria a fost interzisă).

Corneliu Zasloți consideră că francmasoneria speculativă modernă nu este continuarea francmasoneriei operative ci „creațiunea modernă a sectei oculte Rosé-Croix". El consideră ordinu! Rosa-Cruce drept „mama dulce" a francmasoneriei speculative moderne. Autorul nu crede că Templierii pot fi fi aşezați la originea francmasoneriei, în schimb declară răspicat că „fără evrei masoneria n-ar fi existat sau cel puțin n-ar fi ceea ce este azi: cea mai formidabilă şi mai periculoasă organizație mondială din cîte a cunoscut istoria omenirei".

Atitudinea antimasonică(şiimplicitantisemită) răzbate frecvent, iar comentariile sînt deformatoare chiar şi atunci cînd citatele nu îngăduie interpretările propuse. Dar aşa au procedat şi alți autori - şi de la noi şi de aiurea -fiind foarte greu să păstrezi un echilibru al aprecierilor atunci cînd crezi că descoperi o forță ocultă care-şi propune dominația universală.

Dintre informațiile interesante existente în carte rezumăm una din apropierea noastră. „Ca urmare a revoluției iudeo-masonico-bolşevică a lui Bela Kühn şi confrații, guvernul contelui Teleki a interzis şi desființat masoneria din Ungaria". Ce s-a întîmplat atunci? Masoni unguri au cerut ajutor fraților din întreaga lume. Ca atare, masoneria italiană (mai tîrziu şi aceasta a fost desființată), cea franceză sau engleză (prin vocile autorizate ale diplomaților) intervin pentru reintegrarea francmasoneriei. După mărturisirile unui jurnal masonic, ungurii s-au adresat marilor Loji americane. Şi cum Ungaria negocia la acea dată un împrumut din S.U.A., i s-a "răspuns „că nici vorbă nu poate fi acest împrumut atîta timp cît instituțiile de drept din Ungaria nu vor fi restabilite" (cu aluzie, evident, la francmasonerie). Identic au procedat americanii şi cu italienii, intervenind energic cînd s-au devastat unele loji sau sprijinind un împrumut Italiei fiindcă negociatorul afostfrancmason.

Concluzia autorului este că unitatea francmasoneriei se manifestă indiferent de ritsau proveniență, ca instituție universalistă care ştie să-şi realizeze obiectivele de reformai e a lumii. Iar după acelaşi autor, duşmanii francmasoneriei sînt biserica (îndeosebi catolică), națiunea şi monarhia, de unde şi reacția inversă a ' acestora față de ea. Republica universală bazată pe democrație este un ideal pe care universalismul masonic î! opune universalismului creştin bazat pe Dumnezeu şi reprezentanții Lui pe pămînt.

Romanele lui Alexandre Dumas

Scriitor prolific (opera sa tipărită cuprinde circa 300 de volume) şi de mare audiență la public, de un secol şi jumătate, Alexandre Dumas este un veritabil istoric al societăților secrete şi al conspirațiilor care au edificat şi consacrat istoria modernă. Un ciclu de romane ale Revoluției Franceze dezvăluie mentalitatea si realitatea conspirativă, manevrele politice mai mult sau mai puțin dirijate din umbră sau influențate de cercuri oculte. Conspirația, misterul, întunericuțin însă nu numai de recuzita literară romantică ci şi de adevărul istoric.

Marele Coft

Acțiunea începe într-o noapte de mai a anului 1770, undeva în apropierea Rinului, în vîrful Muntelui Tunet. Un bărbat poposeşte la ruinele unui castel din munte pentru a participa la întîlnirea conjuraților. Se vădeşte că este chiar conducătorul lor, Marele Coft. Dincolo de cadru sau de personaje (un Swedenborg, discutabil ca adevăr istoric în cazul scenei relatate), Alexandre Dumas descrie o întîlnire masonică de o mare importanță nu prin ritual ci prin ideile foarte ferme privind viitorul lumii. Cel care „vine din țara de unde vine Lumina" împărtăşeşte fraților obiectivele pe care trebuie să le îndeplinească mişcarea masonică a momentului: „Veți înțelege acum, nu-i aşa, că nu pentru a îndeplini simple ritualuri masonice am venit eu din Orient. Am venit să vă spun: Fraților, luați ochii şi aripile de la vultur, înălțați-vă deasupra lumii,

veniți cu mine pe culmea muntelui unde l-a dus Satan pe Isus, şi aruncați-vă privirile asupra regatelor lumii." Esența dezvăluirilor Marelui Coft constă în pregătirea Marii Revoluții Franceze, respectiv înlăturarea monarhiei şi instaurarea unui nou regim, inevitabil vizînd fericirea, progresul, libertatea. „Franța este cheia de boltă a întregului edificiu; cînd cele şase milioane de mîini care se ridică la un semn al cercului suprem vor dezrădăcina această piatră, edificiul monarhiei se va prăbuşi, iar în ziua cînd se va şti că nu mai există regi în Franța, suveranii Europei, ce stau cu obrăznicie pe tronurile lor, vor simți că le vine rău .şi se vor azvîrli ei înşişi în prăpastia pe care-o va săpa marea prăbuşire a tronului sfîntului Ludovic." 20 de ani cere Marele Coft pentru atingerea acestui scop. „Ei bine, toate acestea nu se pot face decît după moartea, nu a monarhului, ci a monarhiei, după disprețuirea puterii bisericeşti, după uitarea deplină a oricărei inferiorități sociale, în sfîrşit, după stingerea castelor aristocratice şi împărțirea bunurilor senioriale. Cer douăzeci de ani pentru a distruge o lume veche şi a reclădi una nouă, douăzeci de ani, adică douăzeci de secunde ale eternității, şi spuneți că e prea mult!"

Acest bărbat este Joseph Balsamo, magician, personaj care are* mai multe vieți anterioare şi dispune de capacitatea de a prevedea întîmplări viitoare multora dintre importanții actori ai vieții politice de la finele marelui secol XVIII. Ciclul romanesc ni-l prezintă ca pe un inițiat cu influență, implicat în destinul Franței prerevoluționare. Sus-evocata întîlnire de pe malul stîng al Rinului pare să fi fost o adunare a însuşi Ordinului Iluminaților din Bavaria. Astfel s-a pregătit, conform istoriei de culise, marea revoluție care a schimbat din temelii Europa.

Cagliostro

în aprilie 1784 (cînd debutează acțiunea romanului Colierul reginei), contele Cagliostro povesteşte că „de trei ani, sărmanul Balsamo a dispărut. Ultima dată cînd l-am văzut era în America, pe țărmurile rîului Ohio; pleca într-o expediție în Munții Stîncoşi şi de atunci am auzit spunîndu-se că a murit." De fapt, cele două personaje sînt unul singur, cum se şi dezvăluie în convorbirea dintre Cagliostro şi cardinalul de Rohan: „Este oare cu putință? murmură domnul de Rohan. Joseph Balsamo trăieşte, el despre care se zicea că a murit în timpul incendiului... Joseph Balsamo...

- Conte de Foenix, da monseniore, sînt viu, ba chiar mai viu ca niciodată."

Chiar de la început, romanul Colierul reginei descrie o întîlnire a unor înalți demnitari ai momentului. Acolo şi atunci contele de Cagliostro se declară nemuritor (posedînd un elixir al vieții), narîndu-şi cîteva existențe anterioare, şi prevede tragicul sfîrşit al fiecărui comesean.

Cagliostro afostunadinimportantelefiguri bănuite afi contribuit la declanşarea revoluției franceze. Era marele maestru al „masoneriei de rit egiptean". După unii esoterişti, Saint-Germain şi Cagliostro ar fi putut reprezenta două tendințe opuse în magie şi politică. După Serge Hutin, „în realitate, amîndoi serveau aceiaşi conducători secreți ai politicii europene." Surghiunit din Franța după afacerea colierului, Cogliostro a putut fi întîlnit în Anglia sau în Germania, fiind unul dintre cei aleşi de Iluminații din Bavaria pentru a traduce planurile lor revoluționare.

Dramele revoluției franceze

Acoperind o istorie vastă a Franței (şi nu doar a acesteia), Al. Dumas abordează direct şi Revoluția Franceză, cu eroii şi problemele ei. Unul dintre primele romane traduse în româneşte a fost Le Chevalier de Maison Rouge, sub titlul Iacobinii şi girondinii (traducere de G. A. Baronzi, 1855). Ultimii ani ai Vechiului • Regim şi ai pregătirii revoluției sînt evocați însă în mai multe cărți. în miezul evenimentelor se plasează acțiunea romanului Doctorul misterios (voi. II, Fiica marchizului), avîndu-l ca erou pe doctorul Jacques Mérey, prietenul lui Danton şi al principalilor protagonişti ai scenei politice, deputat el însuşi, implicat (sau martor) în principalele acțiuni ale anilor 1785-1797.

Dincolo de aventurile (inclusiv complicațiile sufleteşti) ale lui Enric Sanson, coordonatorul noii îndeletniciri a uciderii prin ghilotinare (unul din simbolurile teroarei revoluționare), romanul Călăul din Paris este şi un ;oman al revoluției franceze, antrenîn-du-i pe toți protagoniştii mişcării, în roata atît de ciudată a istoriei, întîlnim realitatea şi mentalitatea comploturilor (de fiecare dată față de înalte valori: poporul, patria, revoluția), subteranele (la propriu şi la figurat) şi oscilațiile vremii, dedublarea şi ciocnirea violentă a forțelor contrarii. Tocmai dintre puternicii zilei - „numai o parte din şefii republicani" - se constituie o asociație zisă a

„Pactului de sînge", care pare mai degrabă o „societate criminală", condusă paradoxal de procurorul Tinville Fouquier. Exemplul acestei organizații ce acționează în subteranele secrete ale castelului du Barry e întru totul edificator pentru epoca Revoluției şi bineînțeles pentru literatura romantică a lui Dumas.

Tugenbund

Romanul Le trou de l'enfer (Prăpastia Iadului, tradus în româneşte dreptMisterele nopții (?), Editura Luceafărul, Bucureşti, 1993) şi romanul Dieu dispose (tradus ca Mîna providenței, Editura Vestala, Editura Alutus, Bucureşti, 1993) aduc în prim-planul istoriei o altă organizație secretă: Tugenbund. Această ligă sau uniune a virtuții (Societatea pentru practicarea virtuților publice sau asociație moral-ştiințifică) a fost o mişcare anti-napoleoniană dintre anii 1807 -1815, care a atras tineretul german sub lozinca libertății şi a independenței.

Cu ştiința sau simțul istoric care-l caracterizează, Dumas plasează evenimentele din primul roman citat într-un context al mişcării tinerilor germani, specifice sfîrşitului de secol XVIII şi începutului de secol XIX. Cu totul neîntîmplător se evocă piesa lui Schiller Hoții, de o mare audiență în Germania încă de la debutul ei scenic din 1781. Romanul descrie o secvență în care rolul lui Karl Moor e jucat de Samuel Gleb, geniul rău, demonic, din cele două cărți ale lui Al. Dumas. (Există chiar apropieri sau asemănări de structură între romanele scriitorului francez şi piesa lui. Schiller, în primul rînd prin biografiile personajelor, care trimit la tema fraților inamici şi la aceleaşi conflicte ideologice şi etice).

în aceleaşi împrejurări e amintit Friedrich Staps, un tînăr care a atentat la viața lui Napoleon, devenind astfel un veritabil erou şi model al junilor germani. Friedrich Stapsfăcea parte din Tugenbund. Era, pare-se, chiar unul din capii mişcării în momentul cînd se decide atentatul împotriva împăratului francez. Unul dintre şefii necunoscuți ai organizației declară lui Samuel Gelb (în romanul lui Al. Dumas Le trou d'enfer): „în Germania nu mai sînt decît două puteri adevărate: împăratul Napoleon şiTugenbund-ul. în timp ce guvernele oficiale, Austria şi Prusia pleacă capul sub cizma învingătorului, Uniunea îşi urmează opera. Friedrich Staps s-a jertfit, iar pumnalul său era să facă din Schoenbrunn altarul

independenței. El a murit; dar slngele martirilor botează idei şi dă naştere la devotament. Napoleon o ştie şi are ochii pe noi."

Scriitorul român Nicolae Filimon a consacrat acestui personaj una din nuvelele sale de tinerețe :Friederich Staaps sau atentatul 'de la Schönbrunn în contra lui Napoleon I. După credința sa (într-o notă de subsol) „sub numele Societății virtuții (Tugenbund) se formase în Germania un complot, al cărui scop era să revolte pe germani în contra lui Napoleon, în capul acestei societăți figurau împăratul Austriei, regele Prusiei şi mai mulți eminenți germani, iar bela regină a Prusiei, ca să încurajeze şi mai mult întreprinderea, cususe cu propria ei mînă stindardul acestei societăți." Societatea junilor germani „electriza" întreaga Germanie, trezind spiritul de libertate şi dorințaeliberării de „terorismul napoleonic'Matălntîlnirea conspiratorilor în descrierea lui Nicolae Filimon: „La ora fixată, toți conspiratorii se adună. Friederich îi privi cu entuziasm, apoi suindu-se pe tribună ținu un discurs plin de energii şi foc pronunțîndu-se numele tiranului Germaniei, pumnalele conjuraților se ridicară în sys şi făcură să lucească tăioasele lor limbi întocmai ca fulgerul printre norii întun'ecoşi; iar junii germani, coprinşi de un sacru entuziasm pentru eliberarea patriei, începură a disputa între dînşii dreptul de a ucide pe tiranul patriei lor." (Nicolae M. Filimon, Opere I, ediție, glosar şi bibliografie de George Baiculescu, cu o introducere de George Ivaşcu, E.S.-P.LA. [1957]).

După cum bine observă loan Pânzaru, într-o postfață la Mîna providenței, „în gîndirea lui Alexandre Dumas, fiecare roman este consacrat In esență unui eveniment istoric, sau mai adesea unei epoci; scriitorul o spune de multe ori, dar noi nu vrem să-l credem şi citim romanele lui ca şi cum ar fi centrate pe personaje."

Cele două romane la care ne-am referit sînt, în substratul lor istoric, cărți ale Tugenbundului. în cea dintîi (Misterele nopții), societatea caută varianta de acțiune împotriva lui Napoleon, căutîndu-şi propria identitate, în cel de-al doilea roman (Mîna providenței) uniuneae mai degrabă amintire. Ne aflăm în momentul revoluției franceze din 1830. Se încearcă legături între Tugenbundul german şi Asociația Carbonarilor. Ideologia carbonară, dezvoltată-în Italia, se bazează pe aceleaşi nevoi de libertate şi declarată ostilitate față de Napoleon căci, se pare, campaniile lui Napoleon au trezit spiritul popoarelor, setea de independență şi suveranitate națională. Secolul al XIX-lea a devenit secolul naționalităților.

CONSPIRAȚIA EVREIASCĂ

Evreii și masoneria

La începutul secolului al XIX-lea, o scrisoare care circula prin Parisul lui Napoleon ținea să precizeze că „masonii fuseseră întemeiați de evrei şi că evreii infiltraseră toate societățile secrete existente." Asemenea idei se răspîndesc tot mai mult, în timp şi în spațiu. De fapt nici nu erau noi. Francmasoneria a fost inevitabil conexată cu problema evreiască, fie cu referire la Cabala, fie cu privire la simbolul central al Templului, fie pur şi simplu pentru că în lojile masonice activau mulți evrei. La originea multor acțiuni blamabile erau puşi evreii. S-a vorbit adesea chiar de un complot universal iudeo-masonic, începînd cu „complotul" din 1789.

Ultima parte a secolului al XIX-lea a agitat, în multiple feluri, problema evreiască: pe de o parte o trezire a sentimentului național (inclusiv prin crearea unui stat propriu în Palestina), pe de altă parte o mişcare antisemită tot mai puternică (teoretic şi practic), uneori cu efecte funeste. Celebra afacere Dreyfus pare să fi avut la bază doar faptul că respectivul căpjtan francez era evreu. Se simțea deja nevoia discreditării evreilor, în capătul celălalt al continentului, în Rusia, încep progromurile, în baza unei bine ticluite campanii de denigrare oficială dar şi a unei psihologii de masă destul de generalizată, în consecință şt francmasoneria-cuprinzînd în lojile sale mulți evrei - va fi categorisită „iudeo-masonerie".

Apar chiar organizații sau loji (în genul celor germane, precursoare ale nazismului) cu vădit caracter antisemit, paralel cu cele în care evreii dețin un rol important, dacă nu exclusiv, în jurul ambelor orientări se creează o bogată literatură, de susținere, respectiv denigrare.

Napoleon însuşi convocase o adunare a evreilor francezi (Marele Sinedriu), încercînd probabil să se sprijine pe finanțele acestora. Evreii erau, în secolul trecut, răspîndiți aproape peste tot în Europa, în poziții importante: bancheri, negustori, oameni de ştiință, cămătari, cărturari sau revoluționari. De unde, pe de o parte, ascensiunea lor şi rolul jucat în lumea europeană, începînd din Evul Mediu, iar pe de altă parte reacțiile față de ei.

Protocoalele înțelepților din Sion

în contextul citat, a apărut şi s a dezvoltat mişcarea sionistă, pe baza unor ordine masonice, în 1897 a avut loc Congresul Internațional Evreiesc, la Basel. Nu mult după aceea se tipăreşte (n Rusia o carte a cărei celebritate se pastreză pînă azi **Protocoalele înțelepților din Sion,** care pretinde că dezvăluie planul secret „conceput la Basel pentru ca evreii să poată stăpîni lumea." Deşi s-a dovedit că lucrarea este confecționată de poliția țaristă, mare parte fiind copiată din alte cărți, unele mult mai vechi, persistă credința autenticității ei. Sînî prezise acolo mari evenimente a!e secolului al XX-lea în care s-au amestecat francmasoneria şi evreii. Un autor scria în 1930 că francmasoneria, ca „asociație de societăți secrete suprapuse", urmăreşte pur şi simplu „să stabilească dominațiunea universală a rasei semite" (N. Casian). Sau cum scrie Jsiiius în epilogul la **Protocoale:** „Regele născut din sînul Sionului, Anti-Cristul, se apropie de tronul puterii universale."

Umberto Eco- în romanulPendulul lui Foucault,pe care l-am mai citat de-a lungul acestor pagini - dedică destui de mult spațiu discuției despre Protocoalele tipărite în Rusia, între 1903 -1905, de autori sau grupuri antisemite cu titlul **Duşmanii neamului omenesc - Protocoalele ce provin din arhivele secrete ale cancelariei centrale din Sion** care în ediția in extenso a lui Nilus (1905) are titlul **Marele în mic: Anticristul e o posibilitate politică iminentă.** La noi s-a dat in extenso în revista „România Mare".

Cartea este contradictorie în conținut. A fost luată însă în serios într-atît de mult încît pe baza unor documente discutabile (dar şi a unor realități sociale indiscutabile) s-a putut ajunge nu numai la progromurile din Rusia (sfîrşitul secolului trecut şi începutul secolului nostru) ci şi la o largă mişcare antisemită culminînd cu holocaustul provocat de Hitler, duşmanul cel mai înverşunat al evreilor şi ai francmasoneriei.

Totuşi, istoria, ca întotdeauna, este ceva mai complicată.

Antimasonl ți antisemiți

Atitudinile antimasonice sînt de regulă şi antisemite. Explicațiile sînt relativ simple: pe de o parte se apreciază că în lojile masonice domină evreii, iar pe de altă parte se consideră că fundamentele doctrinare ale masoneriei derivă din Cabala ebraică şi din gîndirea iudaică în general.

Neîndoielnic, evreii au fost implicați în numeroase acțiuni vizibile şi subterane ale istoriei. Propria lor istorie, de la țara Canaanului sau ieşirea din Egipt, condusă de Moise, pînă la marile -dispersări şi formarea diasporei sau mai ales rătăcirile ultimelor secole reprezintă un destin dramatic şi chiar paradoxal.

Mai multe cărți apărute în ultimii ani oferă amănunte asupra iudaismului (istorie, religie, cultură). O recentă traducere (Josy Eisenberg, **O istorie a evreilor,** Humanitas, 1993) sintetizează logic datele, pînă la zi, despre evrei.

Aproape consecvent, evreii din Europa (întîi occidentală iar apoi cea de răsărit) au fost prinşi în vîltoarea evenimentelor, marginalizați şi ostracizați pe măsura ascensiunii şi a reuşitelor în țările în care s-au aşezat. Din motive economice, sociale sau psihologice, evreii au fost asimilați forțelor malefice, condamnați, alungați, de multe ori exterminați, stîrnind teamă şi ură. în secolele de mijloc, teama de evrei avea, înainte de orice, motive religioase. Se susținea că iudaismul luptă împotriva creştinismului. Acuzațiile de profanare şi de omoruri rituale se adăugau celor economice de camătă sau spoliere a populației autohtone. Evreii deveniseră o 'primejdie. „Popor blestemat - şi care îşi atrăsese afurisenia în momentul condamnării lui Isus - el este sortit pedepsei." (Jean Delumeau, **Frica în Occident).** După secolul al XIV-lea, antiiudaismul se generalizează. Reforma şi raționalismul, de exemplu, sînt puse pe seama contribuției evreilor. Un autor francez (B. Lazare) scrfe apăsat: „Spiritul jidovesc triumfă cu protestantismul", iar comentatorul român care-l preia (Corneliu Zasloți) notează în subsol: „«Spiritul jidovesc», inspiratorul şi stăpînul masoneriei."

Epoca modernă, cea de după trimful masoneriei, pune pe seama evreilor aceleaşi primejdioase uneltiri împotriva lumii, a celei creştine în primul rînd. De aceea reacțiile antimasonice includ

fără ocolişuri sentimente antiiudaice. Autorul mai sus citat - şi alții ca el - consideră că „primele isprăvi ale Masoneriei moderne au constat In protecțiunea şi înălțarea evreilor şi de altă parte în persecuția Bisericii şi a Monarhiei în general."

Subiectul poate fi dezvoltat. Este, de altfel, foarte actual, căci antisemitismul pare să se revigoreze în toată Europa,

Conspirația evreiască

Unul din autorii care s-au ocupat de masonerie , compilînd suficientă bibliografie străină şi sintetizind, ca atare, atitudini destul de extinse în Europa, scria în 1934: „Fără evrei, Masoneria n-ar fi existat sau cel puțin n-ar fi ceea ce este azi: cea mai formidabilă şi mai periculoasă organizație mondială din cîte a cunoscut omenirea." (CorneliuZasloți). iar altul precizează: „Scopul actual al Franc-Masoneriei este să rezidească templul lui Solomon, ceea ce înseamnă, vorbind fără metaforă, să restabilească dominația lui Israel asupra tuturor națiilor pămîntului." (N.C. Paulescu, 1913). Alt autor crede de asemenea ca scopul francmasoneriei este „dominațiunea universală a rasei semite". . (N.Casian, 1930).

Aşa cum am mai arătat, încă înainte de apariția francmasoneriei s-a insinuat ideea unei conspirații evreieşti, evident oculte. O super-societate, un guvern invizibil controlează lumea. Mai mulți autori s-au ocupat în cărți serioase şi în lucrări care pot fi tratate cafantezii de această lume invizibilă a marilor conducători ai Terrei şi de societățile secrete care urmăresc reformarea societății într-un sens dirijat precis, nu o dată considerat a fi în favoarea dominației lui Israel. Evreii, întrucît dețin în mîna lor banii, aurul, puterea financiară, sînt cei care manipulează evenimentele, personalitățile, acțiunile istoriei, indiferent dacă apar chiar ei în" prim plan (cum s-a şi întîmplat uneori) sau (mai ales) dictează din umbră intermediarilor.

Pactui sinarhic este una din cărțile secrete suspectată a aparține acestor conducători invizibili.

Dar cel mai cunoscut şi controversat document poartă titlul **Protocoalele înțelepților din Sion,** încă mult citat,deşi lucrr.rea este un fals, răspîndit de poliția țaristă pentru a justifica propaganda antisemită. După cum apreciază un cercetător, **Procoaiele,** care consideră sistemul politic liberal ineficace şi nefast, dezvoltă

strategia pe care trebuie s-o urmeze conducătorii invizibili pentru a instala în întrega lume, stat după stat, sistemul lor totalitar, înțelepții Sionului recomandă manevrarea mulțimilor, de la o decepție la alta, declanşarea unei crize generale, lansarea în stradă a maselor de muncitori simultan în toate țările Europei, pentru ca astfel, prin mîinile acestora, să se poată instaura suveranul universal care descinde direct din rasa lui David.

Dincolo de faptul că documentul nu ar aparține autorilor presupuşi, ci e o contrafacere a poliției țariste, rămîne uimitor caracterul său profetic, mai ales în ce priveşte totalitarismul contemporan.

încă din a doua jumătate a secolului al XIX-lea s-a dezvoltat ideea unei imense conspirații evreieşti la nivel internațional care viza provocarea de crize economice şi revoluții care să conducă, în final, la cucerirea puterii. Adevărate bătălii ideologice se poartă în jurul acestei teme, înfloreşte o bogată literatură. (Romanul **Biarritz** de Sir John Retcliffe descrie o ceremonie secretă într-un vechi cimitir evreiesc din Praga, cu participarea a 13 personaje care constituie membrii guvernului mondial evreiesc secret.). Dar **Protocoalele,** tipărite în Rusia, la începutul secolului XX, au avut probabil cel mai larg ecou, încă actual, cu efecte uneori necontrolate, preluate în sistemele totalitare, inclusiv de naziştii care-i urau pe evrei.

O organizație internă a lui Israel este Ordinul masonic B'nei Brith (Fiii Alianței sau FiiiLegămîntului). El a fost întemeiat în 1843, exclusiv pentru etnici israeliți. Loja mamă a fost şi a rămas la New-York. Aceasta coordonează şi azi toate Marile Loji de District, în România, întîia lojă a fost întemeiată în 1888 la Bucureşti.

s

Eminescu ți „cestiunea israelită"

S-a scris foarte mult pe tema antisemitismului lui Eminescu. Publicistica sa legată de „cestiunea israelită" a apărut într-un moment precis, după Războiul de Independență.

Congresul de la Berlin, respectiv Tratatul de pace, impunea României, prin art. 44, o modificare în Constituție, ca o condiție a recunoaşterii independenței sale. E vorba de art. 7, care, în Constituția adoptată în 1866, prevedea: „Numai străinii de rit creştin pot obține calitatea de român". Probabil că o asemenea

prevedere constituțională apăra, la momentul respectiv şi în perspectivă, burghezia română.[1]

Cum se ştie, o dată cu introducerea formelor noi, liberale, după 1948 şi îndeosebi după 1866, golurile din economia națională au fost ocupate de străini, m primul rind de evrei: industria, comerțul intern şi extern, capitalul bancar. Şi aceasta îndeosebi în Moldova, unde populația evreiască se stabilise în număr mare (tot mai mare) pe la începutul secolului al XiX-lea, venind din Rusia şi Polonia.

Articolul 7 era într-adevăr o piedică în calea evreilor de a deveni români (evreii erau supuşi străini). Dar poziția Congresului de la Berlin a fost considerată nu doar ca o jignire adusă statului român şi un amestec în treburile interne, ci, în aceiaşi timp, şi ca o dovadă a ofensivei Alianței Israelite Universale, prin diferite cercuri politice şi gazetăreşti.

Astfel, s-a scris despre faptul că evreii n-au drepturi, că în România nu există libertate etc., ceva în genul în care se scrie şi azi (despre alții) în unele părți ale lumii (sau ale României), bineînțeles sub influența unor cercuri uşor de presupus

Eminescu a luat poziție netă, aducînd argumente economice şi precizîndu-şi poziția', „nu ura contra rasei israeiite, nu patima, nu prevențiuni religioase ne-au silit a menține un atît de strict punct de vedere, ci mai cu seamă naturaocupațiilor economice ale evreilor."

Am văzut în ce constau ele şi cum prin ele se acaparau poziții şi interese care lezau interesele naționale. „Aici e toată greutatea şi tot meşteşugul - conchidea Eminescu. A crea pentru evrei posibilitateade a ajunge ladrepturi civile şi politice fără acompromite nici un interes național şi economic al românilor."

Verbul eminescian se dezlănțuie uneori vehement, nu o dată cu referire la Alianța Izraelită, „acea putere internațională care a făcut să se înscrie în tratat pe socoteala noastră art. 44" şi sub a cărei influență părea să stea şi „guvernul roşu" (liberal) al României şi ziarul de expresie liberală „Românul".

Alianța Izraelită a existat şi a exercitat o influență deosebită pentru susținerea cauzei evreieşti din România (şi din Europa). Numeroase comitete ale Alianței au luat ființă în oraşele şi tîrgurile româneşti. Numai în 1866 s-au creat 31 de comitete, cu ocazia vizitei lui Cremieux, preşedintele Alianței Izraelite Universale, întrucît acesta devine şi comandor a! Marelui Orient, va avea la îndemînă şi lojile masonice din țara noastră. Aşa se poate manifeste influența ocultă *a* acestei „puteri internaționale" („a opta putere dir

Congres" - cum scria Eminescu) pentru susținerea „cestiunii Israelite".

Ar fi momentul să readucem la lumină o secvență a istoriei secrete, pe care am mai citat-o de altfel, urmîndu-l pe Al. Oprea (din volumul în **căutarea lui Eminescu, gazetarul...).** Anume că fruntaşii Societății „Junimea" (şi ai Partidului Conservator) au făcut parte din loja masonică „Steaua României" (L'Etoile de Roumanie). Prin intermediul lor s-a putut pleda, o vreme, pentru emanciparea evreilor, inclusiv prin petiții adresate domnitorului. Țelurile inițial masonice şi legătura „Junimii" cu Alianța Izraelită sînt treptat abandonate în favoarea cauzei naționale. Ele par să se fi rupt ireconciliabil, cu prilejul acestor intervenții ale Congresului de la Berlin, cînd Alianța Izraelită susține campanii peste hotare şi face presiuni asupra guvernului român (inclusiv prin comitetele evreieşti din țară). E posjbil deci ca toate manifestările publicistice ale marelui poet național să fi fost declanşate de aceste dedesubturi care atingeau principiile sale politice, economice, naționale. Şi să fi provocat şi stilul său pamfletar, virulent, într-un context în care tirul său era oricum îndreptat consecvent împotriva „roşilor" (liberalilor), a teoriei „om şi om" şi a demagogiei liberale care prelungea lozincile masonice.

PIRAMIDA ŞI PUTEREA

FîntTna față fund a înțelepciunii

Inițierea fac$_9$e adesea referire la spațiul sacru'al Egiptului, lată de ce îl trimite acolo bătrînul preot al Daciei pe Kesarion Breb: „Eşti gata să desfaci din tine **şi puterile cele tainice; dar asemenea învățămînt primejdios nu se poate cîştiga decît acolo unde este fîntîna fără fund, prin care poți străbate pe tărîmul celălalt."** învățătura cea mai mare şi mai plină de riscuri" este trecerea în planul pur al spiritului, e trecerea în cealaltă lume, a morților şi a zeilor. **„Să străpungi stînca materiei şi să te eliberezi cătră divinitate"** - îl mai sfătuieşte bătrînul Decheneu.

Egiptul a fost leagăn al civilizației, semnele sale perene -piramidele faraonilor, templele marilor preoți - uimind încă şi azi omenirea. Dar dincolo de vestigiile materiale, există un temei spiritual profund care face din acest spațiu locul sigur şi singur în care omul dobîndeşte suprema cunoaştere: a vieții de dincolo de moarte, a nemuririi.

O carte nu de mult tipărită în româneşte - **Egiptul secret,** de Paul Brunton (Editura Venus, 1992) - relevă metodele aplicate de preoții egipteni în domeniul „misterelor" prin care anumiți oameni erau inițiați de hierofanți în sanctuare secrete. Subiectul era învățat că nu există moarte, iar apoi - prin transă - era condus într-o altă lume. El murea şi reînvia, după ce sufletul său ieşise şi se plimbase în cele mai înalte sfere, în lumea zeilor, devenind el însuşi zeu. Intrînd printf-o poartă secretă, prin ghearele sfinxului, candidații la inițiere parcurgeau un-adevărat labirint de coridoare şi de probe fizice periculoase. Ajungeau apoi, după un drum

anevoios, plin de primejdii, în punctul culminant al ritualului, pentru a li se deschide tainele morţii şi reînvierii.

Secretele misterelor au rămas pentru totdeauna necunoscute. Iar cei care au fost iniţiaţi, adică au asistat la ceremoniile şi la efectele lor, au depăşit deci pragulştiinţei lorumane, n-au avut voie să divulge nimic. Ei au înţeles însă că spiritul - şi omul ca atare -poate fi nemuritor. Printre iniţiaţi s-au numărat Pitagora, Platon, Plutarh, Moise şi alţii.

Căutarea sau recucerirea nemuririi este o temă larg răspîndită (Aura Matei-Săvulescu, **Utopia nemuririi şi i mortalitatea ei,** Editura Minerva, 1984). Călătoriile pe celălalt tărîm, cu care ne-au obişnuit basmele, par să fie confirmate de cercetările medicale pe cazurile de moarte clinică. Medicul american Raymond Moody a sistematizat relatările unui mare număr de persoane care au fost readuse la viaţă şi adescoperit un scenariu comun tuturor povestiri lor privind „viaţa de după moarte". După ce au văzutţinutul paradisiac, cei mai mulţi subiecţi nu mai au teamă de moarte.

Preoţii egipteni cunoşteau secretele morţii şi învierii, ale vieţii de după moarte şi-i iniţiau pe cei puternici în tainele nemuririi. Acesta era sensul real al piramidelor fără moarte. „Astfel au fost misterele, cea mai glorioasădintre toate instituţiile antice dispărute" - scrie Paul Brunton. Acelaşi autor conchide: „în ceea ce o priveşte, francmasoneria din zilele noastre păstrează un vestigiu, o supravieţuire a acestor instituţii; rădăcinile trebure căutate în Egipt (...) Cei care au reglementat nivelurile francmasoneriei au adoptat unele dintre simbolurile semnificative ale misterelor egiptene."

Nu întîmplător piramida e regăsită ca simbol masonic.

P/ram/da ţi francmasoneria

Francmasoneria a apărut între constructorii catedralelor, între ordinele călugăreşti şi cavalereşti deopotrivă, care lucrau la „edificareaTemplului nevăzut şi imaterial al Omenirii". Organizarea lojilor francmasonice, simbolurile şi ritualul iniţierii - aşa cum s-au dezvoltatîn secolul al XVIII-leaşi ulterior- se bazează pe legenda construcţiei simbolice a Templului lui Solomon în sensul espterismului practicat de Templieri şi Rozacrucieni. După Willermoz, francmasoneria, „fiind întemeiată pe Templul lui Solomon, nu poate fi străină ştiinţei omului, deoarece toţi învăţaţii

de atunci şi pînă acum recunosc că vestitul Templu n-a existat declt ca model universal al omului în stările trecute, prezente şi viitoare, precum şi ca imagine a propriei sale istorii".

Piramida este, de la sine înțeles, o imagine a templului, cu toate valențele sale simbolice, dacă ne raportăm la cunoaştere, la viață şi moarte. Dar structura piramidală este, în fond, o ierarhie de putere. Francmasoneria e organizată în grade, de la ucenic la marele inspector general (gradul 33 în ritul scoțian). După cum recunoaşte chiar literatura francmasonică, doar simbolistica primelor trei grade (ucenic, calfă, maestru) se bucură de multe comentarii, restul fiind strict secret.

Mitologia Centrului Lumii

în acest context, ar trebui, ca o paranteză să reamintim comentariile lui Mircea Eliade privind simbolistica Centrului. Studiind cosmologia babiloniană, cercetătorul român analizează omologia dintre Cer şi Lume, implicată în orice construcție babiloniană: „Simbolismul atît de bogat al templelor (zicjurat) nu poate fi înțeles decît pornind de la o »teorie cosmică». Intr-adevăr ziguratul era zidit ca o Lume: etajele simbolizau diviziunile Universului, lumea subterană, pămîntul, firmamentul.!*...] «Tron», «templu», «munte cosmic», nu sînt decît formule sinonimice ale aceluiaşi simbolism al Centrului, pe care le vom întîlni necontenit în cosmologia şi arhitectura mesopotamiană. [...] Ziguratul înfățişează cosmosul. Vîrful lui este «centrul» suprem, asimilat mai tîrziu cu Polul. Regele, urcînd etajele unui zigurat, ajunge în centrul Universului, identificîndu-se astfel cu Zeul care locuieşte la Pol."

Motivul poate fi privit sub aspectul lui ascendent (ca urcare spre lumea supremă a zeilor), dar şi descendent (ca o cobcrîre în lumea morților sau în infern), sensul inițiatic fiind subînțeles în ambele ipostaze.

Centrul Lumii este muntele cosmic. De aceea după potop a rămas doar vîrful muntelui Ararat, teritoriu sacru al unui nou început de lume. La români se regăseşte aceeaşi credință.

Dacă ne-am reaminti literatura lui Sadoveanu - citat de cîteva ori pînă acum în acest context - am realiza cît de larg răspîndită este această mitologie. Deceneu trăieşte în vîrful muntelui, dar multe alte întîmplări cu valoare inițiatică au loc în munte (Naum-Natanail din Demonul tinereții trăieşte o dramă tot în acest cadru

şi cu acest sens; Bogdănuț Soroceanü trece pe celălalt tărîm printr-o duruitoare din munte etc.). Templul este vîrful muntelui Cosmic, locul sacru prin excelență, prin care poți trece pe tărîmul celălalt, în absolut. Astfel templul este un simbol, printre cele mai importante pentru cultura arhaică, de unde s-a păstrat pînă azi şi chiar s-a reîncărcat cu valențe înnoite.

Prin centrul lumii - scrie acelaşi Mircea Eliade - „trece axa Universului, şi acolo se înalță arborele Vieții." Despre arborele cosmic, despre **Coloana Cerului** a scris o documentată carte Romulus Vulcănescu. Recunoaştem aceeaşi mitologie a Centrului, căci pomul vieții creşte chiar în centrul lumii. Este arborele cosmic sau arborele ceresc. Poezia lui Eminescu a impus conştiinței noastre teiul ca arbore sacru, răsărit chiar în.centrul lumii şi întins peste destinul poetului ca simbol al nemuririi, protejîndu-l, eternizîndu-l.

Obsesia centrului lumii este foarte largă, iar drumul către centru e o temă generoasă. Fie că este polul, fie că este o regiune subterană sau amplasată într-o zonă precisă a pămîntului, acest centru al lumii e un loc sacru la care n-au acces decît inițiații. De la finele veacului trecut s-a impus prestigiul unui asemenea centru denumit Agartha, a cărui capitală e Shambala, Aceasta e centrul spiritual ascuns, protejat de un baraj vibratoriu. Existența Agarthei a fost revelată într-o operă postumă a marchizului Saint-Yves d'Alveydre: **Mission de l'Inde en Europe, mission de l'Europe en Asie. La question des mahatmas et leur solution.** Se dezvăluie tradiția unei misterioase civilizații din interiorul planetei noastre pe care o conservă elitele spirituale adăpostite aici.

Indiferent sub ce denumire, se păstrează principiul unui centru spiritualîn lumea terestră, îndirect contact cu lumea supraterestră, avînd misiunea de a transmite înțelepciunea primordială „non-umană". Aici se concentrează ştiința lumii şi de aici se conduc destinele omenirii.

Pentru a ne reîntoarce la templul consacrat al egiptenilor, piramida, este de acum limpede că această construcție se încarcă de simbol pentru.întreaga civilizație mediteraneană, devenind, cum spune un personaj sadovenian, fîntînafărăf und a înțelepciunii, prin care te poți elibera către divinitate. De aceea Egiptul a fost -şiarămas-spațiulnobilalînceputurilorori cărorsocietățiinițiatice. Istoria legendară afrancmasoneriei consideră că originile acesteia se trag tocmai din Egipt.

Secretele Piramidei

Piramidele - şi în special Marea Piramidă a lui Keops - au făcut obiectul studiilor unui mare număr de savanți în ultimul secol şi ' jumătate. S-au formulat ipoteze sau concluzii din cele mai fascinante, în domeniile geometriei şi astronomiei, geodeziei şi construcțiilor, geografiei şi istoriei, profețiilor şi medicinei, aproape în toate domeniile teoretice sau practice. După cei mai mulți cercetători, din toate timpurile, piramida lui Keops înglobează mari mistere sau secrete ale ştiinței faraonice şi ale ştiinței dintotdeauna. Orientarea perfectă, pe meridianul ideal care împarte în două părți egale pământul locuit al Terrei, raportarea la cosmos (de exemplu înălțimea piramidei multiplicată cu 1 miliard dă distanța de la Pământ la Soare), sistemul şi semnificația culoarelor şi a pasajelor interioare (corespunzînd inițierii în misterul Universului şi evoluției umanității), cît şi alte elemente au impus teza că Piramida este o sumă a ştiinței epocii şi a umanității în general, ba chiar mai mult, ea conține „desfăşurarea grafică a unui sistem cronologic profetic" (G. Barbari n,Secretul Marii **Piramide sau** sfîrşitul lumii **adamice,** Editura Esotera, 1994). Se pare astfel, în concluzie - scrie G. Barbarin - că, pentru prima dată în istoria Universului, oamenilor Ir s-a admis să citească cu proprii lor ochi planul obiectiv al celui care, fără a greşi, a fost numit Marele Arhitect."

Majoritatea cercetătorilor consideră piramidele locuri sacre ale inției mistice. Faraonilor li s-a atribuitchiarcrearea„Marii Fraternități Albe", perpetuată în timp pînă la roza-cruceeni şi pînă azi, ca o tradiție unică, resursă a înțelepciunii şi puterii umane.

Dar cele mai interesante secrete^ privesc viața şi moartea, într-o formă energetică necunoscută, în camera regelui, amplasată pe axul înălțimii la o distanță de o treime de la bază, se întîmplă fenomene de-a dreptul miraculoase: „materia organică a unor țesuturi animale depuse aici nu putrezeşte, ci este supusă unui proces de mumifiere. Semințe plasate în modele reduse la scară ale piramidei lui Keops pe locul camerei regelui încolțesc mai repede decît semințele martor ale aceluiaşi lot. Depunerile electrolitice în cuve plasate în acelaşi loc se desfăşoară mult mai rapid decît în cuvele identice alimentate de la aceeaşi sursă, plasate concomitent în afara piramidei. Plantele ținute în condiții identice au o dezvoltare a masei vegetale mult mai rapidă, iar unele medicamente ținute o perioadă de timp suferă o activare a acțiunii

lor farmaceutice." (Eugen Celan, **Provocările paranormalului,** Editura Teora, 1993) S-a constatat că în camera regelui se produce o concentrare de energie, maximulfiind localizat exact pe locul sarcofagului cu mumia faraonului. Cercetătorii au studiat fenomenele legate de această energie neconvenţională şi au determinat numeroase consecinţe teoretice dar mai ales practice ale formei piramidale, ale radiaţiei Pi etc.: de la pilele cosmo-"magnetice la piramida-seră sau de la metodele radiestezice la energia orgonică ş.a. O instalaţie biotehnologică de tip piramidă au construit românii, sesizînd şi alte manifestări care derivă din captivantele secrete ale piramidei egiptene. Nu ne interesează aici explicaţia ştiinţifică a fenomenelor, aşa cum e dată ea azi, ci doar semnalarea unor fapte curioase pe care marea construcţie, egipteană le-a încifrat sau le-â întreţinut la momentul edificării ei şi mai tîrziu. Piramida a atras ca un magnet şi s-a impus ca un simbol iniţiatic în istoria umanităţii. A devenit chiar un simbol masonic.

Dolarul CA simbol masonic

Pe bancnota de un dolar apare piramida al cărei vîrf detaşat este chiar ochiul lui Dumnezeu sau simbolul Marelui Arhitect ori al Conducătorului Lumii.

Bancnota de un dolar este un simbol francmasonic în întregul ei şi prin elementele componente, de lafigura lui George Washington (primul preşedinte american, cunoscut mason al timpului) la vultur, balanţă, echer sau această piramidă în 13 trepte. După Homuth (citat de Bruno Wu'rtz), „piramida înfăţişează ierarhia ocultă care practic guvernează astăzi lumea".

în ordinea crescătoare, de la bază spre vîrf, această piramidă ar cuprinde: unjanismul, francmasonii fără şorţ, lojele albastre, Cluburile Rotary, Lions etc., Ritul York, ritul scoţian 1 - 33, comunismul, Marele Orient, B'nai Brith (loja exclusivă a evreilor), Clubulcelor 500 (care i-ar cuprinde pe cei mai bogaţi şi mai influenţi oameni din lume), Clubul celor 33 (care-i cuprinde pe francmasonii cei mai înalţi în grad, distribuiţi în politică, economie şi biserică), apoi Consiliul celor 13 (preoţia privată a Rotschilzilor), pe cea mai înaltă treaptă fiind R.T., asta însemnînd după acelaşi autor casa Rotschild. „Piramida în 13 trepte închipuie «modelul de lucru» al unificatorilor lumii, dar şi modelul ierarhic al noii ordini mondiale".

De altfel, sub piramidă, dolarul menționează explicit NOVUS ORDO SECULORUM, adică o nouă aşezare a vremii, o nouă ordine a timpului, a lumii. Anul citat la baza piramidei este 1776, anul Declarației de Independență, deci chiar al naşterii Statelor Unite ale Americii, începutul noii ere mondiale, dominate de francmasoni.

1776 înseamnă totodată înființarea ordinului Iluminaților din Bavaria, un ordin a cărui importanță o resimte istoria europeană dinjjltimele două secole.

într-o cercetare detaliată care nu iartă nimic, Homuth demască: „Orice stat democratic este un produs al Lojei. în fiecare democrație funcționează, în mare taină, un Consiliu Suprem de cel mult 33 membri (Consiliul celor 33). Acesta este cel mai înalt for francmason al statului respectiv. Consiliile supreme ale tuturor țărilor se întîlnesc din 3 în 3 ani. Dintre ei se alege Consiliul celor 33 al piramidei mondiale (...). Deasupra Consiliului celor 33 stă Consiliul celor 13 din New York."

După acelaşi Homuth - pe care îl preluăm prin cartea lui Bruno Würtz despreNew Age (Editura de Vest, 1992) -, în francmasoneria înaltă s-a integrat Ordinul Iluminaților, cel întemeiat de Weishaupt în 1776, anul citat pe bancnota de un dolar -, piramida menționată mai sus relevînd importanța „iluminaților"înierarhiafrancmasonică şi mondială. După aceeaşi autoritate, se apreciază că „«iluminații» au acaparat, pînă acum, întreaga lume, dar n-au promovatîncă pe «omul tare», figura mesianică în stare să-i polarizeze pe toți, spre personalitatea sa, care vaf i Lucifer, alias Satanaîncarnat, Anticristul ce va să vie..."

LUMINA VINE DE LA RĂSĂRIT

Ex Oriente lux

Dialogurile de inițiere în masonerie relevă sensul acțiunii de „luminare" ca determinantă a ritualului şi a organizației ca atare: „- De ce vreți să fiți primit Mason? - Pentru că sînt învăluit de tenebre şi doresc lumina." Desigur, lumina are aici înțelesul cunoaşterii. Este de altfel emblema unui întreg secol denumit „al luminilor" (care aproape neîntîmplător este şi al francmasoneriei), în care monarhi luminați, dirijați de masoni sau ei înşişi francmasoni, au vrut să edifice o nouă societate. E la mare preț ştiința şi se cultivă ideea ridicării maselor prin cultură, ca să ne limităm la aceste idei direct legate de chiar numele ce i s-a dat acelui veac.

Insistența cu totul deosebită asupra luminii şi a luminării în opera lui Sadoveanu nu e lipsită de legătură cu francmasoneria. Ba se poate spune că'dimpotrivă şi nu numai din pricină că Sadoveanu a avut un rol şi un rang important în masoneria românească interbelică (şi poate -sau sigur-şi după aceea). Un personaj (alter ego al scriitorului) mărturiseşte în prefața romanului **Creanga de aur** că practicile vechi s-au îmbinat cu „legea nouă a inimii frățeşti" (i.e. francmasoneria, la care Sadoveanu aderase în acei ani -căci după părerea noastră anul 1926 citat în prefață e legat de intrarea scriitorului în lojă; în ianuarie 1927 era venerabilul lojei „Dimitrie Cantemir" din Iaşi). Ro/nanul amintit este în întregul său o carte a inițierii. „E adevărat că ai stat în templele egiptenilor?" îl întreabă Măria pe Kesarion Breb. Şi acesta răspunde: „într-adevăr **acolo am cunoscut lumina."**

Unul din volumele lui Mihail Sadoveanu se intitulează **Lumina**

vine de la Răsărit. Cuprinde o conferință susținută în 1945. E una din acele cărți (împreună cu **Caleidoscop,** 1946, şi altele), care, referindu-se la realitățile sovietice descoperite după război şi elogiate drept model al noii lumi, îl fac pe Sadoveanu vulnerabil în ochii contemporanilor noştri. Căci pentru funcțiile şi cărțile publicate după război, Sadoveanu este acuzat că s-a aservit puterii şi, respectiv, regimului comunist. Dar mult înainte de epoca „socialismului biruitor", Sadoveanu îşi declarase răspicat adeziunea față de cei mulți şi obidiți, crezînd fără rezerve într-o altă alcătuire a lumii, mai favorabilă celor pe care-i apăra, l s-a părut deci că o găsise în ceea ce mulți alți cărturari europeni au găsit înaintea lui sau în acelaşi timp cu el.

Totuşi titlul **Lumina vine de la Răsărit** nu este ceea ce pare a fi pentru cititorul de azi (şi din epoca în care a apărut) - chiar şi corelat cu conținutul. Prestigiul său e de subtext. In realitate aici e chiar deviza francmasonică **Lumina vine de la Răsărit** (Ex Oriente lux). De altfel, personalități occidentale mărturiseau în acelaşi timp şi în acelaşi mod învăluit sensul luminii eterne pe care o dorea sau o recunoştea francmasoneria chiar atunci cînd se refereau la realități bine precizate geografic cum o făcuse Sadoveanu. Este, de exemplu, cazul cărturarului Edmund Wilson care scria: „Simți în Uniunea Sovietică cate afli pe culmea morală a lumii **unde lumina nu se stinge niciodată".** E aceeaşi lumină fără amurg pe care o citează în repetate rînduri Sadoveanu. Ea vine din masonerie.

Orient şl Occident

în dialogurile de inițiere masonică se clarifică aceste raporturi: „- De unde vine Maestrul Lojii? - Din Orient. - Ce semnifică Occidentul în raport cu Orientul? - **Orientul marchează direcția de unde provine Lumina,** iar Occidentul regiunea spre care ea se îndreaptă. Occidentul înseamnă că urmărim lumina vizibilă, tot ceea ce este concret. Orientul, din contră, reprezintă lumea inteligibilă, care nu se relevă decît spiritului, în alți termeni, tot ceea ce este abstract."

în opera lui Sadoveanu mai multe personaje caută Răsăritul şi marele centru inițiatic al lumii. ChiarBaltagul şi personajul principal al acestui roman - Vitoria Lipan - nu reprezintă altceva decît o puternică acțiune simbolică de iluminare (deopotrivă exterioară -

prin treptata înfăptuire a regimului solar, dar mai ales interioară, prin înlăturarea întunericului neştiinţei şi cucerirea luminiii adevărului; de altminteri microcosmosul şi macrocosmosul trebuie să fie în armonie). Vitoria pleacă la drum la răsărit de soare şi se închină soarelui. Călăuza ei este negustorul evreu David.

Răsăritul are deci accepţia unui punct cardinal dar şi a unei zone de spiritualitate. L-aufolosit şi alţi scriitori români, în româneşte sau în latină: Ex Oriente lux. Francmasoneria l-a utilizat de asemenea în ritualuri, în simbolismul său esenţial.

De altfelMarele Orient este o putere francmasonică, denumirea sub care există loji în Europa, America etc. Lojile francmasonice române au fost la început sub obedienţa Marelui Orient al Franţei sau al Marelui Oriental Italiei, pînă la formarea Marii Loji Naţionale a României, în 1880, dar şi după aceea. Au existat diferenţe de interese între loji, mergînd uneori pînă la conflicte, în anumite momente istorice, în 1925, lojile de obedienţă^ franceză se revitalizează formînd Marele Orient al României, în 1934, la 24 ianuarie (dată simbolică, inclusiv pentru francmasoneria română), Marele Orient şi Marea Lojă Naţională din România se unifică. Mihail Sadoveanu este Marele Maestru al Francmasoneriei Române Unite şi Mare Maestru al Marii Loji Naţionale din România.

Este inevitabil deci ca opera lui Sadoveanu să fie străbătută de ideile masonice, în cuvîntul rostit de Marele Maestru la şedinţa solemnă din 27 ianuarie 1935, acesta .spunea: „Francmasonii exercită o artă, prin faptul că interpretează misterul vieţii, dînd sens nobil existenţei umane."

Iluminarea

Dacă scopul iniţierii masonice este lumina cunoaşterii, adevăraţii cunoscători sînt nişte iluminaţi. Tocmai această „lucrare interioară" de continuă luminare este sensul simbolismului francmasonic. Un exemplu la îndemînă - deşi ar părea cu totul deplasat-este cel al Vitoriei Lipan, personajul principal al romanului Baltagul de Mihail Sadoveanu. Departe de noi ideea de a sugera că respectivul personaj ar face parte din categoria iniţiaţilor masoni, dar trebuie să ne revină în memorie întîmplarea neîntîmplătoare că în'anii tipăririi acelei cărţi scriitorul Sadoveanu era un iniţiat, iar romanul sugerează un traseu al iluminării interioare paralel cu extensia luminii solare. Să ne reamintim mai ales faptul

că Vitoria este „văduvă înainte de vreme". Francmasoneria este considerată Văduva mitică a arhitectului legendar Hiram, iar masonii sînt „fiii Văduvei".

Cartea lui Sadoveanu este, aşadar, mai puțin un roman realist, cît mai ales unul inițiatic. Călăuzitorul femeii plecate în căutarea bărbatului său este negustorul evreu David. Personajul este ales simbolic, inclusiv prin nume. E un înțelept oriental. Dar pe de altă parte, călăuza certă a Vitoriei este **soarele,** divinitate supremă în chiar viziunea francmasonică. Romanul se desfăşoară pe două planuri-al naturii exterioare şi al umanității interioare-sub acelaşi simbol al iluminării, al sporului necontenit de lumină. Vitoria descoperă criminalul ca un adevărat **iluminat** prin revelații, prin cunoaşterea profundă a raporturilor dintre lucruri, aşa cum le-a putut pătrunde în lunile sale de inițiere, deci de biruință a luminii asupra întunericului, chiar în sensul simbolismului masonic:

In prefața romanului **Creanga de aur,** Sadoveanu oferă un fel de explicații care se raportează mai degrabă la **Baltagul** decît la romanul pe care-l introduce. Ni se propun o religie solară şi o cunoaştere inițiatică, un drum al forței interioare, pe care-l şi parcurge personajul istorisirii istorice sadoveniene.

De altfel, un cunoscător al operei lui Sadoveanu şi al doctrinelor inițiatice (nu ne putem permite să scriem mai mult), Alexandru Paleologu, a scris o carte pe această temă: **Treptele lumii sau calea către sine a lui Mihail Sadoveanu** (1978).

Pe lîngă aşa-numitele cărți ale înțelepciunii **(Divanul persian, Ostrovul lupilor, Poveştile de la Bradu Strîmb),** Sadoveanu ne-a lăsat mai întîi Cărțile Inițierii, între ele se află: **Măria Sa Puiul Pădurii, Baltagul, Creanga de aur,** dar şi **Oameni din lună** sau **Nunta domniței Ruxanda,** ca să nu mai pomenim (deşi trebuie neapărat) de istorisirile sale de vînătoare şi de pescuit.

Mai multe personaje şi-au cîştigat înțelepciunea inițiindu-se în Egipt, locul supremei ştiințe. **„Acolo am cunoscut lumina"** -mărturiseşte Kesarion Breb. Lumina este chiar „esența intimă a Materiei", cum lasă să se înțeleagă şi descoperirile ştiințifice contemporane.

Literatura masonică face referiri permanente la o tradiție primordială. „Ea încearcă să regăsească Templul Umanității edenice şi să restabilească domnia Vîrstei de Aur". Sau după alții „e vorba de regăsirea Cuvîntului pierdut, de strîngerea la un loc a vestigiilor Tradițiilor primordiale."

Egiptul e centrul - real şi simbolic - al marilor realizări antice, .de aceea înțelepții sadovenieni se formează acolo. De fapt, aici se realizează contactul cu Marea Frăție Albă, cu Ierarhia Spirituală, aceea care deținea marile mistere ale lumii. Cînd Napoleon s-a dus în Egipt se presupune că el s-arfi întîlnit şi cu marii inițiați şi stăpînii spirituali ai lumii. Francmasonii doresc perpetuarea acestor secrete prin cei a căror maximă ințiere ar face posibilă o legătură dincolo de spațiu şi de t/mp. Prin această solidaritate universală, oamenii pot deveni mai puternici şi, desigur simbolic, nemuritori.

Cunoaşterea nemuritoare

Există la Sadoveanu o obsesie a nemuririi prin fapta sacră a scrisului, a operei de artă. Din istorie el trage şi această învățătură supremă, de aceea elogiază continuitatea prin artă şi consideră că numai prin spirit oamenii sînt frați iar umanitatea este veşnică. Cartea este un element al puterii omului de a se raporta la alții şi la Totul către care şi prin care va putea exista.

„Prin ele [prin cărți] simțim în ființa noastră legătura cu cei care au trăit în această vale înaintea noastră; simțim legătura cu cei care vor veni după noi.

Astfel omul poate birui bătrînețea şi moartea. Astfel omul nu moare întreg, dacă se simte solidar cu cei care au lăsat să picure în cărți sînge din sîngele lor şi lumină din lumina lor, trecîndu-ne nouă zîmbetul speranței şi încredințarea că vom răspunde peste ani şi ani chemării unui frate om, lăsînd la rîndul nostru lumina conştiinței de solidaritate altor oameni frați. Astfel poate creşte lumina cea fără amurg a unei umanități în care muritorii îmblînziți se vor simți frați pe pămînt şi vor birui tristețea trecerii prin viață prin bucuria iubirii."

Primind biblioteca lui Eudoxiu Bărbat, Traian Bălteanu devine cu adevărat fiul acestuia, moştenitorul său spiritual, în sensul ceva mai înainte clarificatde Sadoveanu însuşi: „Vreau să-ți las mai ales biblioteca. Poate această cămaşă a lui Nessus n-o vei înstrăina, îmbrăcînd-o, te va arde şi vei fi fericit suferind şi vei primi în ființa ta trecătoare umbra mea şi a celorlalți din neamul nostru. Aşa vreau să biruiesc moartea..." (Oameni din lună)

Secolul Iluminismului

întrucltlumina-în sensfundamental de cunoaştere-constituie un obiectiv declarat prin ritualul masonic, o relație cu secolul european al luminilor sau al iluminismului se impune de la sine.

„Lumina, sau mai exact luminile, pentru că nu era vorba de o singură rază, ci de un fascicol care se proiecta asupra marilor mase de umbră care mai acopereau pămîntul, acesta a fost un cuvlnt magic pe care epoca l-a spus şi l-a respus cu plăcere" - scrie istoricul şi comparatistul Paul Hazard. „Lumina, luminile era deviza pe care o înscriau pe drapelele lor, căci pentru prima dată o epocă îşi alegea numele."

Rațiunea , lumina înlocuia credința revelată, şi respectiv creştinismul, punînd în loc religia naturală şi cetatea oamenilor. Rousseau şi Voltaire, Diderot şi Montesquieu, Newton şi Kant îşi întîlnesc numele în efervescenta epocă a căutării adevărului şi fericirii. O glorie a epocii este **Enciclopedia,** lucrarea cea mai vastă, sintetizînd cunoştințele umane de la acea dată.

Istoriile francmasoneriei declară că **Enciclopedia** este opera francmasonilor, majoritatea enciclopediştilor fiind recunoscuți ca atare. Paul Hazard însuşi se întreabă: **„Enciclopedia** a fost oare o întreprindere masonică?" Spre a-şi răspunde: „Este sigur că francmasoneria a avut scopul de *a* publica un Dicționar al tuturor artelor libere şi al tuturor ştiințelor utile. Ramsay, mare conducător al ordinului, a spus limpede acest lucru într-un discurs pe care l-a pronunțat la 31 martie 1731."

De fapt, cavalerul Ramsay a fost chiar fondatorul francmasoneriei franceze, iar discursul său este o expunere doctrinară a acesteia, cu ecou în epocă.

Aşadar, acțiunea declanşată atunci şi materializată în celebra **Enciclopedie** - dar şi în fapta politică a Revoluției Franceze din • 1789 - pare plauzibilă într-un secol al francmasoneriei.

E potrivit să ne reamintim data istorică de 24 iunie 1717 cînd membrii a patru loje din Londra au format Marea Lojă care porneşte imediat un adevărat marş european. „Francmasoneria a devenit unul din fermenții epocii luminilor. Ea s-a răspîndit pe continent şi a cuprins toate țările din Europa, una după alta."

Deşi este denunțată de papalitate şi de puterile laice, francmasoneria îşi face drum spre toate nivelele, atrage nobili şi burghezi, cucereşte curți princiare, inițiază monarhi. Modelul de

umanitate al secolului al XVIII-lea este filosoful, iar cel de putere este monarhul luminat (de fapt o variantă prin care înțelepții francmasoni sperau a-şi impune idealurile). De aceea francmasoneria inițiază capetele încoronate, Frederic al ll-lea al Prusiei afost inițiatîncădin 1738, cînd nu eradecît prinț moştenitor, iar în 1744 a devenit conducătorul Lojei cu Trei Globuri din Berlin. Francise al ll-lea de Lorena, soțul Măriei Tereza, s-a inițiat în masonerie, ca de altfel mulți dintre puternicii Europei. Idealurile culturalizării maselor fac parte din reformele politice şi sociale propuse de masonerie. Măria Tereza şi fiul ej losif al ll-lea sînt exemple care sensibilizează - pînă la dimensiuni mitice - şi istoria românească, a Transilvaniei şi a Banatului în special.

Marile spirite ale secolului au aparținut, deci, masoneriei. Paul Hazard descrie succint şi aproape emoționant momentul apoteotic cînd, la 7 aprilie 1778, este primit în lojă Voltaire. Marele filosof şi-a făcut intrarea sprijinindu-se pe Franklin, unul din cei mai importanți membri ai francmasoneriei. „Perdeaua neagră a fost trasă şi a apărut Orientul luminat strălucitor; prozelitul a depus jurămîntul şi a fost primit ucenic: i s-a dat pupitrul lui Helvetius. Astfel a intrat în masonerie omul de care loja s-a mirat că deşi a trudit atîția ani împ/eună cu ea nu-i aparținuse încă."

Este Loja celor Nouă Surori, cea mai importantă a Franței, un adevărat centru cultural, care-i cuprindea pe d'Alembert, Diderot, Lalande, Condorcet, Chamfort, Talleyrand.

Terminologie

Un personaj al romanului lui Umberto Eco, **Pendulul lui Foucault,** referindu-se la o figură a secolului al XVIII-lea, Joseph de Maistre, declară: „Fireşte că de Maistre se alătură de lojile de tip scoțian, e evident, nu e un **iluminist burghez,** adică **om al .secolului Luminilor, e un iluminat** - şi trebuie să dați atenție acestor distincții, pentru că italienii îi numesc iluminişti pe **iacobini,** în timp ce în aite țări sînt numiți cu acest nume **adepții tradiției** -curioasă confuzie..." (s.n.).

într-adevăr, terminologia îngăduie confuzii, dar între toate aceste cuvinte există interferențe care drenează înțelesurile în-ir-o albie comună. Căci lumina este, în ultimă instanță, o metaforă a unui ideal pe care-l visa cel de-al XVIII-lea veac, acumulat din

secolele anterioare, proiectînd reforme universale, utopii, soluții de fericire, egalitatea şi libertatea, revoluțiile.

Ordinul Iluminaților

într-un secol al luminilor, există nu numai o mişcare extinsă de luminare a monarhiilor sau a maselor, ci şi o societate secretă a **iluminaților.** Este vorba de „Ordinul Iluminaților", creat de Adam Weishaupt, In Bavaria, Ia1 mai 1776. După clasificarea propusă de Serge Hutin, „Iluminații" ar fi un exemplu de societate secretă politică, preocupată de realizarea unor obiective pentru care membrii ei erau inițiați In serii succesive. Adevăratele doctrine constau în acapararea puterilor în stat, dispariția oricărei subordonări sau, cum apreciază acelaşi S. Hutin (şi nu numai el), **„anarhia,** luatăîn sensulfilosof ic al cuvîntului": „Am oferit, spunea Weishaupt, o explicație a francmasoneriei, a tuturor punctelor acceptabile prin care ea se adresează creştinilor de toate confesiunile, îi eliberează cu încetul de orice prejudecăți religioase, **cultivă şi reînvie virtuțile societății prin perspectivafericirii universale, complet şi rapid realizabilă, într-un stat unde vor înflori libertatea şi egalitatea, un stat în care nu ne vom mai împiedica la tot pasul de obstacole ca ierarhia, rangul sau bogăția, nu va mai dura mult şi oamenii vor deveni fericiți şi liberi."**

Acelaşi personaj din cartea lui Umberto Eco, expunînd etape din istoria francmasoneriei şi a societăților inițiatice, se pronunță, în treacăt, şi despre iluminații din Bavaria: „Dar acest Weishaupt era un anarhist, azi am zice un comunist, şi dacă ați şti ce aiureli se vînturau în mediul acela, lovituri de stat, detronări de suverani, băi de slnge... Rețineți că l-am admirat mult pe Weishaupt, dar nu pentru ideile lui, ci pentru concepția lui extrem de limpede despre cum trebuie săfuncționaze o societate secretă." Aceleaşi aprecieri la adresa capacităților organizatorice ale lui Weishaupt le formulează, şi alți autori.

Weishaupt descrie în **Nachtrap** cum anume este reglementată o adevărată organizație secretă, fiecare aderent neputîndu-l cunoaşte decît pe cel care-i este imediat superior.

Ecoul în epocă a fost mare. De netăgăduit pare influența Iluminaților din Bavaria asupra Revoluției Franceze, în 1786 Mirabeau afost inițiat la Berlin. Intr-o carte dedicată francmasoneriei (1913), dr. N.C. Paulescu scrie că lui Weishaupt i se datorează

marele Congres al Francmasoneriei de la Wilhelmsbad din 1782 (1780) şi Conventul masonic de la Frankfurt din 1785: „aici se hotărăsc planurile Revoluției franceze, care trebuia să izbucnească patru ani mai tîrziu. Tot în această reuniune fură decise omorul regelui Ludovic al XVI-lea şi al reginei Măria Antoaneta..."

După un deceniu în care ia avînt iar uneltirile sale revoluționare devin cunoscute, ordinul este suprimat. Dar consecințele acțiunilor şi doctrinei Iluminaților din Bavaria se resimt peste timp. Steaua unei alte epoci începe să lumineze...

Un alt fel de iluminism

înainte de „secolul luminilor" au existat curente mistice desemnate cu termenul de iluminism încă din secolul al XVI-lea. Iluminații sînt citați de fapt încă de la finele veacului al XV-lea, dar cea mai cunoscută figură este Pedro Ruiz de Alcaraz, de la începutul secolului al XVI-lea, care „transformase palatul marchizului de Villena de la Escalona într-o comunitate de alumbrados" (iluminați). Un edict din 1525 al inchizitorului general arată că „în arhiepiscopia de Toledo trăiesc numeroşi oameni care spun în auzul tuturor cuvinte ce par a se îndepărta de la sfînta noastră credință catolică; că aceştia se întrunesc, fie în taină, fie pe față, şi că unii dintre ei se numesc alumbrados (iluminați), dejados (lăsați în grija Domnului) şi perfectos (desăvîrşiți)".La începutul secolului al XVII-lea „iluminismul" a luat un puternic avînt la Sevilla. Toate aceste curente se înscriu marilor mişcări religioase şi mistice de reformare a creştinismului sau de revitalizare a unor credințe şi practici arhaice, prin influențe orientale. Multe din ereziile acestor secole au la bază maniheismul religiei iranice, avînd în centru lupta dintre bine şi rău, dintre lumină şi întuneric.

Mitologia luminii

Victoria luminii asupra tenebrelor nu este doar un simbol al inițierii masonice. Deşi - sau poate tocmai de aceea - e rezultatul sau scopul oricărei inițieri, ca proces interior de purificare morală şi de îmbogățire a cunoaşterii. Drumul parcurs de Dante prin infern, purgatoriu şi paradis trasează tocmai ascensiunea luminii. Apoteoza finală o mărturiseşte. (Apoteoza luminoasă este chiar • roza divină!)

Conspira ția universală

Marea şi permanenta confruntare dintre lumină şi întuneric este fundamentul religiei iraniene. Ormuzd sau Ahura Mazda reprezintă principiul solar, luminos, bun, opus lui Ahriman, zeul întunericului şi al răului. Zoroastru a asigurat biruința acestei credințe şi răspîndirea ei. Mai tîrziu, confruntarea brutală şi necontenită dintre principiile contrare à dat naştere maniheismului, răspîndit pe întinse arii şi în Europa, ca o erezie creştină. Bogomiiismul e una din expresiile sale întîlnite ia bulgari şi la români. O viziune bogomilică regăsim în teatrul şi poeziile lui Blaga. Cel mai mare poet al luminii din literatura română interbelică se lasă prins de această dialectică a luminii şi a întunericului, a binelui şi răului, raportîndu-le, inevitabil, una la cealaltă, în ce priveşte lumina, ea rămîne simbol central dar specific pentru poezia lui Lucian Blaga, mai ales din primul său volum care se intitulează chiar Poemele luminii.

Indiferent de orientare, ceva rămîne: iluminarea este capacitatea de a accede la originea tuturor lucrurilor, la cunoaşterea supremă. De aceea Sadoveanu concepea francmasoneria ca pe o artă, care nu se poate manifesta decît personal, ca inițiere în patrimoniul culturii şi în valorile umane, căutînd lumina unor adevăruri eterne.

UTOPIA COMUNISTĂ

Manifestul Comunist

Cine crede că a scăpat de comunism mai poate avea deziluzii. Sub istoria vizibilă a lumii există o alta, secretă, care-şi deschide din cînd în cînd cortina pentru a lăsa să se vadă ... o altă cortină ş.a.m.d. Asupra acestor idei s-ar putea zăbovi cu scurte rememorări ale istoriei.

Deocamdată să consemnăm, în afara modei anticomuniste, împlinirea - nu prea de mult - a 145 de ani de la apariția Manifestului Partidului Comunist. Cîndva, în trecuta epocă a „socialismului biruitor", un asemenea eveniment s-ar fi bucurat de glorie. Acum se trece sub tăcere sau mai ales se trimite rapid şi înverşunat în cazanul de smoală al infernului orice ar avea tangențe cu mai vechea sau mai proaspăta istorie comunistă. Totuşi lucrarea care a stîrnit şi mai stîrneşte atîta pasiune mai trebuie citată (măcar) din cînd în cînd, cu atît mai mult cu cît este încă unuldin documentelecele mai importante ale epocii moderne. De altfel, nici nu se poate face abstracție de ea, din simplul motiv că aparține ... francmasoneriei.

în toate prefețele la lucrare, Marx şi Engels au precizat împrejurările în care s-a născut Manifestul, în noiembrie 1847, la Londra, la Congresul Ligii Comuniştilor, cei doi au fost însărcinați să alcătuiască „un amănunțit program de partid, teoretic şi practic". Aşa a apărut Manifestul, ia Londra, în limba germană, cu cîteva săptămîni înaintea revoluției franceze din februarie 1848. S-ar putea crede că e întîmplătoare coincidența respectivelor date. Dar ediția franceză a Manifestului a apărut la Paris „scurt timp

înaintea insurecției din iunie 1848". Există întotdeauna o legătură mai adîncă între evenimente, în cazul de față între mişcările revoluționare europene de la începutul secolului al XIX-lea şi existența şi activitatea „Ligii Comuniştilor". N-ar trebui să se creadă că ea ar f i declanşat celebrele mişcări ale anului 1848, dar trebuie să se înțeleagă faptul că şi ea este amestecată în vîrtejul declanşat mai dinainte şi continuat mult după aceea.

Liga Comuniştilor

Istoria acestei ligi (care sigur era o lojă masonica) a făcut-o Engels'într-o prefață din 1885: „Din liga secretă democrat-republicană a «proscrişilor», înființată în 1834 de un grup de refugiați germani la Paris, s-au desprins în 1836 elementele extremiste, în majoritate proletare, care au format o nouă ligă secretă, «Liga celor drepți». (...) La început era o mlădiță germană a comunismului muncitoresc francez, cu reminiscențe babuviste, care începuse să prindă viață pe vremea aceea la Paris; comunitatea de bunuri era revendicată, ca o consecință inevitabilă a «egalității». Scopul ligii era identic cu cel al societăților secrete pariziene din vremea aceea: ea era pe jumătate o asociație de propagandă, pe jumătate o asociație conspirativă."

Intre lojile sau societățile secrete ale timpului era desigur o relație adîncă nu numai din punctul de vedere al scopurilor. Liga citată lucra, de exemplu, sub paravanul unei Asociații muncitoreşti culturale germane (care prin 1847 îşi spune „comunistă"). Liga însăşi era germană la început, dar deveni treptat internațioanală. Caracterul masonic al „Ligii celor drepți" se vede chiar din deviza ei: „Toți oamenii sînt frați". Comunismul exista atunci în diferite variante, mai mult sau mai puțin primitive sau creştine, inspirate de teoriile iluministe sau ale revoluționarilor care au participat la Marea Revoluție Franceză din 1789. Asupra acestei istorii se poate reveni (cu folos).

în 1847 „Liga celor drepți" a fost reorganizată, luîndu-şi denumirea de „Liga comuniştilor". Misiunea ei revoluționară era ferm precizată de la primul articol al statutului: „Scopul ligii este răsturnareaburgheziei, dominația proletariatului, lichidarea vechii societăți burgheze, bazată pe antagonisme de clasă, şi întemeierea unei societăți noi, fără clase şi fără proprietate privată." Deviza ligii

a devenit celebră în timp: „Proletari din toate țările, uniți-vă!" Această lozincă a cuprins şi a speriat lumea.

De aici lucrurile par într-un fel cunoscute. Dar asupra rădăcinilor istorice mai trebuie insistat.

Conjurația egalilor

Comunismul e confundat cei mai frecvent cu filozofia şi practica marxistă, în felul acesta i se reduce istoria, dar mai ales i se simplifică nepermis dimensiunile. Comunismul - în varianta lui utopică dar şi în cea ştiințifică - e bine delimitat încă din secolul al XVIII-lea, celebrul secol al iluminismului şi al francmasoneriei. „Majoritatea ideilor comuniste şi socialiste se modelează după ideile lui J. J. Rousseau"-consideră Mihai Ralea.

Filozofii secolului al XVIII-lea studiază critic sistemele politice, religia, morala, ofganizarea socială etc. în a doua jumătate a acestui secol în Franța se trăieşte parcă „în perpetua aşteptare a unei revoluții", o revoluție în idei după expresia lui D'Alembert sau una care e a „spiritului secolului" amenințînd cu „distrugerea totală". Va fi Revoluția Franceză din 1789.

Pe linia lui Rousseau, cel care scrie despre egalitate ca o condiție naturală a omului sau despre proprietate ca o sursă a inegalității, mai mulți filozofi denunță inegalitatea şi sistemele sociale care o promovează, în 1755 a apărut o carte a lui Morelly Codul naturii, carte considerată de Roger Garaudy drept „prima teorie modernă a comunismului radical". După acelaşi autor, „primul militant al acestei doctrine" va fi Babeuf.

Figura lui Gracchus Babeuf este importantă nu numai între cei ce au înfăptuit Revoluția din 1789, ci şi între cei care, după aceea, militează pentru o societate a „libertății, egalității şi a fericirii comune", pregătind terenul revoluționar al secolului al XIX-lea. Marx salută în Babeuf pe „fondatorul primului partid comunist în acțiune."

Temperament fervent, spirit în permanentă agitație, Babeuf a elaborat un veritabil „program politic", pornind de la antagonismele dintre bogați şi săraci şi de la necesitatea unei insurecții a oprimaților contra opresorilor. Societatea secretă „Conjurația Egalilor", pe care a pregătit-o şi a pus-o în aplicare în 1796, a promovat cîteva orincipii clare de instaurare a adevăratei'egalități şi de abolire a

proprietății private, care era considerată rădăcina inegalității şi a răului.

„Conjurația Egalilor" a eşuat, conspiratorii f und arestați. Prietenul lui Babeuf şi istoricul acestei mişcări, Buonarroti, a răspîndit, plnă la moarte, „doctrina lui Babeuf, comunismul" - cum scrie Josette Lepine (Paris, 1949). Prin influența puternică In rîndul tinerelor generații, prin colaborarea cu şefii revoluționari din Europa şi mişcarea „Carbonarilor" italieni, idealul comunist s-a extins. O serie de societăți secrete sînt dominate de ideile şi acțiunile babuviste, mai ales după 1830: Societatea „Drepturile omului", „Legiunile revoluționare", „Falangele democrate", „Anotimpurile" . (ultimele două sînt conduse de Blanqui, discipol al lui Babeuf, conspirator neobosit şi precursor al lui Marx).

Făcînd istoria „Ligii comuniştilor", Engels arată că aceasta s-a născut prin reorganizarea „Ligii celor drepți", în 1847. Dar „Liga celor drepți", desprinsăîn 1836, „nu era, de f apt, pe vremea aceea, decît o ramură germană *a* societăților secrete franceze, în special a acelei «Société des saisons» (Anotimpurile), condusă de Blanqui şi Barbes", cu care era în strînsă legătură."

Aşadar, cînd s-au întîlnit la Paris, în 1844, Marx şi Engels au întîlnit nu numai idei ci mai ales numeroase organizații şi asociații, care afirmau cu mai multă sau mai puțină claritate comunismul. Baza lor teoretică era filozofia egalității propusă de savanții secolului al XVIII-lea şi, în general, teoriile de reformă socială aie marelui secol iluminist şi francmasonic.

Babuvismul şi reformarea lumii

Programul pe care-l teoretiza Babeuf în propriul său ziar „La Tribune du peuple" şi pe care-l dorea materializat prin „Conjurația egalilor" era al unei societăți comuniste impuse, firesc, prin revoluție. Societatea egalilor, pe care o voia Babeuf, nu constituia o noutate. „Libertatea, egalitatea şi fericirea comună" erau idei ale Revoluției franceze şi ale secolului iluminist. Dar Babeuf duce la extrem ideile vremii. El cere „o răsturnare generală prin revolta săracilor contra bogaților", cere suprimarea fără milă a tiranilor, a patricienilor, atuturorf iințelor imorale „care se opun fericirii noastre comune", într-una din cărțile ce i s-au dedicat (Josette Lepine, Gracchus Babeuf, Paris, 1949), se conchide că „Babeuf şi prietenii săi voiau să distrugă rădăcinile răului, inegalitatea, şi

pentru aceasta atacă proprietatea". întemeiereaSocietății egalilor presupunea suprimarea proprietății private şi stabilirea administrației comune a bunuri lor. Babeuf şi adepții lui radicalizează viziunile filozofilor iluminişti şi ale socialiştilor utopici, prefigurînd, se-nțelege, mişcările şi ideile revoluționare ale primei părți a secolului al XIX-lea, din care se inspiră Manifestul Partidului Comunist,

în epoca în care Marx îşi făcea ucenicia conspirativă, babuvismul domina lojile sau organizațiile secrete, însăşi Liga Comuniştilor şi Manifestul ca atare par prelungiri istorice, deşi, fără îndoială, mai clar şi coerent articulate, pe ideea luptelor de clasă ca temelie a istoriei tuturor societăților de pînă atunci.

Cum era de aşteptat, în centrul Manifestului Partidului Comunist stă mult disputata idee de proprietate, pe care filozofii secolului al XVIII-lea şi, la finalul acestuia, practicienii Revoluției Franceze au exersat-o îndelung, „în acest sens, comuniştii pot rezuma teoria lor în formula: desființarea proprietății private."Doar vehemența şi argumentele cu care această atitudine e susținută ar putea reprezenta o formă nouă, pentru că altminteri ea vine, cum am mai susținut, din secolul anterior, al iluminismului şi al francmasoneriei, pe linia inaugurată de Rousseau şi de gînditorii raționalişti care descoperiseră răul social şi izvorul nefericirii oamenilor în proprietate.

Astfel comunismul se înseriază unei tradiții istorice ale cărei rădăcini se află în francmasonerie, în marile planuri de reformare a lumii, de întemeiere a egalității şi concordiei universale. „Suferințele au ajuns la culme, totul se cufundă şi intră î'n haos şi din acest haos va ieşi o lume nouă şi regenerată" - scria Babeuf în Manifestul teribil, publicat în ziarul său Tribune de peuple, prin 1796. De atunci, de la Revoluția Franceză încoace, omenirea a trecut prin mai multe revoluții care au visat, fiecare în parte, „o lume nouă şi regenerată". După două veacuri, sîntem în fața aceloraşi iluzii sau dileme.

Anticomunismul

Masoneria a fost implicată în susținerea primului război mondial, în destrămarea imperiilor, ca şi în victoria revoluției comuniste din Rusia. Imediat după război, interese diferite conduc la atitudini diferite, dar şi la reacții antimasonice relativ identice şi tot mai

răspicate. După înăbuşirea revoluției care proclamase Republica Sovietică Ungară (condusă de Bela Kun), francmasoneria e interzisă în Ungaria (1920). în 1923, Mussolini interzice francmasoneria în Italia, Atatürk în Turcia; în 1931 Salazar în Portugalia; în 1933 Hitler interzice francmasoneria în Germania.

în perioada interbelică ofensiva antimasonică e paralelă anticomunismului, cele două curentef und identificate în majoritatea cazurilor: „Cunoaşterea marelui principiu director-scrie un autor român - , comun Franc-Masoneriei şi comunismului este de importanță capitală pentru cei care luptă să doboare fatala înjghebare satanică, căci din el purced toate acțiunile, toate sugestiile, toate impulsiunile prin care Franc-Masoneria urmăreşte de veacuri să răstoarne actuala aşezare a omenirii." (Gh. N. Dumitriu, **Comunism, Iudaism, Franc-Masonerie,** 1937).

Cine a studiat presa românească interbelică e îndreptățit să remarce marea bătălie dintre curentele naționaliste şi cele internaționaliste, inclusiv sub forma celor mai senzaționale (chiar dacă nu întotdeauna corecte) dezvăluiri despre bolşevism, francmasonerie, democrație, internaționalism etc. Un autor care a publicat o carte la Lugoj (Corneliu Zasloți, **Franc-Masoneria,** 1934) pune pe seama masoneriei doctrina democratică, mistica democrației, citînd în acest sens un francez care scrisese'.„Sistemul democrației este consecința directă a individualismului, care formează fondul comun al gîndirii iudeo-masonice." Democrația şi bolşevismul sînt acelaşi lucru pentru autorul din Lugoj, ca şi pentru mulți alții, în acest cadru tulburat al Europei, se accentuează campanules! mişcările publice antimasonice din multe țări (inclusiv Franța, Elveția etc.). Şi în România, la nivel de presă, parlament, -biserică, se reacționează împotriva masoneriei. A. C. Cuza, de exemplu, cere includerea francmasoneriei „în categoria organizațiilor secrete care subminează statul."

Este ciudat că, în pofida insinuărilor de identificare cu comunismul, francmasoneria a dispărut în Rusia sovietică şi în țările comuniste satelit. Abia în ultimii ani, după revoluțiile din Est, a revenit interesul pentru francmasonerie şi s-au revitalizat organizațiile sale. Parcă pentru a dovedi că obiecțiile aduse altădată francmasoneriei nu au nici un temei, se condamnă vehement comunismul, în schimb democrația este exaltată fără limite. Desigur, nu tot ce se întîmplă în lumea de azi are neapărat legătură cu francmasoneria. Dar utopia comunistă persistă.

SFÎRŞITUL LUMII

Teama de sffrşitul lumii

După anul 1000 începe să fie tot mai conştientizată frica de posibilul sfîrşit al lumii. O spaimă exacerbată se manifestă îndeosebi de la jumătatea secolului al Xlll-leaşi pînă la jumătatea secolului al XVII-lea. Jean Delumeau cercetează detaliat şi din unghiul istoriei mentalităților această vastă epocă istorică într-o carte deosebit de interesantă: Frica în Occident (secolele XIV -XVIII). O cetate asediată(„Meridiane" 1986). Tocmai la baza lumii moderne, a Ti mpu rilor Noi stă această obsedantă frică escatologică dar şi o înverşunată bătălie cu Antihristul. Marile evenimente ale epocii le explică şi le justifică: să nu uităm că au loc îngrozitoare epidemii de ciumă, au loc războaie nimicitoare, răscoale sau revoluții (între care multe cu o motivație religioasă), turcii asediază insistent cetățile europene, calamitățile naturale țin pasul cu vrăjitoriile iar descoperirile geografice se corelează cu misionarismul forțat, întocmai cum cruciadele se leagă nu numai de obiective religioase ci şi de crude acțiuni împotriva unor populații din Orient, în acest context, se înmulțesc profețiile, vrăjitoriile, disputele religioase şi mo rale, unele vizîndsfîrşitul lumii, altele renaşterea ei, unele veştejind răul epocii şi anunțînd vremea lui Antihrist, altele proorocind venirea lui Hristos şi cei 1000 de ani de pace.

Frica escatologică şi adversitatea față de satanism ajung, se pare, la culme în epoca Reformei. Acum se radicalizează antagonismul față de catolicism (din interiorul creştinismului), papa însuşi fiind echivalat cu Antihristul. Duşmanii lui Dumnezeu sînt totuşi mulți - cum am văzut ceva mai sus - şi rînd pe rînd sînt

urmăriți şi sancționați: musulmanii, idolatrii, evreii, vrăjitoarele (femeile în general), în acțiuni represive, dintr-o teamegeneralizată a Europei de mijloc. Abiatîrziu, cînd continentul se linişteşte - prin secolul al XVII-lea -, scade şi frica de agenții lui Satan şi de sfîrşitul lumii. Aritmetica profețiilor totuşi continuă. Se insistă pe ideea că îngerul lui Dumnezeu îl va înlănțui pe Satan timp de o mie de ani. în acest mileniu al drepți lor şi al celei de-a doua veniri a lui Hristos se va instaura fericirea şi pacea pe pămînt.

Fericirea şi pacea

Fericirea şi pacea - iată obiective dorite de om de multe secole şi ajunse obsesii mai ales ale secolului al XVIII-lea, la capătul unor aprige confruntări cu istoria, cu agenții lui Satan .Prin secolele XV - XVI existau curente revoluționare care doreau „să instaureze cît mai grabnic, prin foc şi sabie, domnia fericirii şi a egalității pe pămînt." Ideologii creştinismului promovează astfel o viziune care se va dezvolta în cele mai variate forme laice şi va determina marile nîişcări social-politice ale secolelor din urmă, menite să instaureze „domnia fericirii şi a egalității pe pămînt."

Cum am ami arătat, francmasoneria modernă a apărut la începutul secolului al XVIII-lea. Tot ceea ce ține de ea sau de multiplele-i ramificații trebuie să fie pus în relație şi cu fenomenele citate în rîndurile de mai sus. Vom putea înțelege mai clar că încă din zorii epocii moderne au fost transmise, deschis sau secret, idealuri şi directive către cei care înfăptuiesc azi marea reformă a lumii. „Sfîrşitul lumii" e încheierea unui ciclu şi deschiderea unei alte etape a idealurilor umanității.

Trei dialoguri despre sfîrşitul lumii

Dintre multele cărți care meditează despre sfîrşitul lumii o rezumăm pe cea a gînditorului rus Vladimir Soloviov:Trei dialoguri despre război, progres şi sfîrşitul istoriei universale, cuprinzîndşi o scurtă povestire despre Antihrist, carte recent tradusă şi în româneşte. Tema eseului este răul, problemă esențială a lumii şi a istoriei universale. Nu insistăm asupra discuțiilor şi a unghiurilor de abordare în carte, dar ni se pare util să reținem . pentru cititori cîteva aspecte deosebit de interesante din perspectiva, stării satanicei a Antihristului (răul, impostura, forța distructivă).

. Eseurile au fost scrise-între 1897 -1900. în finalul cărții există o povestire despre Antihrist care imaginează viitorul sau mai exact sfîrşitul omenirii. Cum ipotezele sînt interesante le oferim în rezumat - cu citate extinse - pentru cititorii care nu au lecturat cartea.

La sfîrşitul secolului al XIX-lea - scrie autorul - s-a lansat concepția panmongolismului „adică unirea tuturor popoarelor Asiei Răsăritene, sub conducerea japoneză, în scopul de a purta o luptă hotărîtă împotriva străinilor, adică a europenilor. Profitînd de faptul că Europa începutului de secol XX era ocupată să poarte ultima bătălie hotărîtoare cu lumea **musulmană,** au trecut la realizarea marelui plan - mai întîi ocupînd Coreea, apoi şi Pekinul, unde, cu ajutorul partidului progresist chinez au răsturnat vechea dinastie manciuriar/ă şi au pus în locul acesteia una japoneză." Japonezii spuneau: „Dacă voi vă uniți cu noi şi acceptați conducerea noastră practică, atuncea noi, împreună, nu numai că-i vom izgoni curînd pe diavolii albi din Asia, dar vom cuceri şi propriile lor țări şi vom întemeia adevăratul Imperiu Central, ce va domni asupra întregii lumi."

într-adevăr, cu o armată uriaşă, chinezii şi japonezii invadează ' Asia, apoi Rusia şi întreaga Europă, ocupîndu-le rapid. „Noul jug mongol asupra Europei durează o jumătate de secol." în acest interval ideile europene şi orientale se amestecă, trei fenomene devenind caracteristice: „afluența largă de muncitori chinezi şi japonezi în Europa şi, legat de aceasta, degradarea puternică a problemei social-economice ; seria continuă de experiențe paleative, pe care le fac clasele conducătoare în vederea rezolvării acestei probleme, precum şi activitatea internațională intensă asociațiilor obşteşti secrete, care formează o largă conspirație gene-ral-europeană în scopul izgonirii mongolilor şi restabilirii independenței Europei." Conspirația general-europeană reuşeş-te. Ca atare, „Europa secolului al XXI-lea reprezintă o uniune de state mai mult sau mai puțin democrate - Statele Unite Europene. Această uniune, instaurată după o serie de războaie externe şi interne, legate de eliberarea de sub jugul mongol care-au schimbat în mod esențial harta Europei, era amenințată de.ciocniri, de data aceasta nu între națiuni, ci între partide politice şi sociale. Capii politicii general-europene, care făceau parte din puternica frăție francmasonă', simțeau lipsa unei puteri executive comune." Anumite neînțelegeri sau dimpotrivă unele înțelegeri riscante, ale inde-

pendenților, trebuiau eliminate. Numai că în Comitetul Universal (adică precum am zice noi azi ONU) nu erau toți masoni adevărați. „Atunci «inițiații» au hotărît să concentreze puterea executivă în mîinile unei singure persoane avînd împuterniciri suficiente. Principalul candidat era membrul secret al ordinului - »omul viitorului»."

De aici încep aventurile Antihristului. Pentru că acest om al viitorului a fost ales mai întîi preşedinte pe viață al Statelor Unite Europene, apoi împărat roman, încă în cel de-al doilea an al domniei sale s-a realizat **egalitatea generală a celor sătui.** Dar din al treilea an de domnie apar probleme religioase, mai ales după ce un mag oriental e investit cu puteri supreme, împăratul şi noul papă ajung a fi descoperiți ca impostori. Antihristul s-a adeverit. Creştinii se revoltă. Iar în final se răscoală evreii - cei care nu erau deloc străini „de pregătirea şi consolidarea succeselor mondiale ale supraomului", pentru a instaura domnia lui Israel peste lume. O ură fierbinte se revarsă asupra neruşinatului impostor, împăratul, papa şi ostile lor vor fi înghițiți de vulcan, „Aici voia părintele Pansofie să-şi încheie povestirea care nu avea ca temă catastrofa generală a omenirii, ci doar deznodămîntul procesului nostru istoric constînd în ivirea, proslăvirea şi prăbuşirea lui Antihrist."

Am reținut mai multe citate edificatoare în locul unui rezumat ştiințific al cărții pentru a oferi cititorului o viziune mai amănunțită asupra unei teme de largă dezbatere din secolul al XIX-lea îndeosebi: criza culturii europene, criza omenirii în general, în raport de tendințele epocii şi de imaginația autorilor, s-au conturat variante ale posibilului sfîrşit al omenirii, soluții de salvare, tablouri politice ale marilor mişcări ce urmează să se producă şi inevitabile sugestii privind viitoarele pericole sau alianțe. Un vis secular e tot mai adus la lumină: uniunea statelor europene, după modelul masonic al Statelor Unite ale Americii, ca un pas însă spre statul mondial, în jurul acestui subiect s-a consumat multă cerneală şi se va mai consuma încă, el fiind în cea mai deplină actualitate.

Supte ani Apocaliptici

De curînd a apărut o carte intitulată **Şapte ani apocaliptici (Dezvăluirile Contelui Incapucciato).** Autorul ei, ion Țugui, povesteşte că, în 1991, cînd prezenta în revista „Magazin" cazuri de fenomene paranormale, a primit o scrisoare de la Majordomul

Contelui Incapucciato, aflat atunci în Tibet, iar ceva mai tîrziu a fost contactat di rect de Conte pentru a i se trasmite importante mesaje.

Cartea, în ansamblul ei, este un dialog cu Contele Incapucciato, întors din Shambala, ţara subpămînteană a înţelepţilor. Se fac dezvăluiri în tegătură cu existenţa şi mersul lumii, se evaluează raporturile dintre forţele benefice şi cele malefice, *se* fac previziuni pentru cei şapte ani apocaliptici (1993 - 2000).

Stiambala este un centru al lumii, este „Lumea cealaltă", „tărîmul nevăzut" la care profanii nu au acces. Mircea Eliade a studiat această „minune verde", a descris-o într-o senzaţională povestire fantastică **Secretul doctorului Honigberger.** Prin motoul din Eliade, prin conţinutul cărţii, ca şi prin tehnica redactării, lucrarea lui Ion Ţugui (Editura Cartea Românească, 1992) este o cartrf de imaginaţie spirituală, dar autorul insistă permanent să precizeze că tot ce se dezvăluie este „absolut real". Cu „modestie", autorul ţine chiar să apropie cartea sa de romanul de excepţie al lui Umberto Eco **Pendulul lui Foucault,** o carte a Marelui Plan şi a căutării adevărului ultim al lumii.

Shambala este un fel de loc absolut „avînd un contact permanent cu civilizaţiile extraterestre şi cu Divinitatea". Există un Mare Plan al evoluţiei universale. „Marele Plan este pregătit de civilizaţiile extraterestre din ordinul Divinităţii. Shambala este intermediarul..." înţelepţii din Shambala cunosc totul , urmăresc îndeaproape evoluţia lumii şi o influenţează în diferite moduri. Lumea -şi istoria civilizaţiilor terestre - nu este, în fapt, decît o permanentă confruntare dintre forţele binelui şi forţele răului. Forţele benefice sînt o expresie a luminii şi a naturalului, pe cînd cele ale răului sînt urmarea artificializării continue a lumii, ale întunecării ei morale şi religioase. Din Shambala se asigură un echilibru care nu îngăduie forţelor malefice decîto biruinţă temporară, civilizaţiilef und oarecum obligate să treacă printr-un proces de epurare spirituală.

E de la sine înţeles că în această evoluţie a lumii şi a civilizaţiilor universale există loc şi pentru francmasonerie. Ordinul francmasonic a fost creat de către cei din Shambala. întîi au fost mişcările cunoscute ale cavalerilor din evul mediu (începînd cu legenda Graalului), apoi contactele cu Cabala evreiască, îndeosebi cu prilejul marilor cruciade. Primul ordin bine structurat a fost cei al

Cavalerilor Templieri, propagator a! ideilor de frăție şi libertate. Mai tîrziu (după ce ordinul amintit a fost risipit prin eforturile comune ale papalității şi ale regelui Franței în primul rînd), s-a înființat Ordinul Roza Cruce. Cristian Rozenkreutz a fost - spune Contele Incapucciato - un emisar al Shambalei. Mai apoi, un al treilea val - pe la anuM 650 - a adus primele loji a!e francmasonilor. „Pînă la 1800, francmasoneria a fost Ordinul prin excelență pozitiv al evoluției societății." Revoluția Franceză din 1789 sau cea americană care a dus la constituirea S.U.A. sînt opere ale masoneriei. Intrînd însă în politică, francmasonii au degenerat, devenind astfel un element negativ, îndeosebi prin tendința revoluționară anticreştină dezvoltată după 1792 (dictatura iacobină). Ca atare, papalitatea (cea dintîi amenințată de masonerie) şi-a întețit lupta antimasonică. Evoluția istorică ia o turnură deosebită, confruntîndu-se idei şi mai ales tendințe politice contrarii, fie direct, fie prin societăți secrete. „Ca urmare, a luat naştere o nouă formă a masoneriei, țintind acapararea puterii politice la nivel planetar.(...) Secolul al XlX-lea a fost favorabil noii mason'erii. Ea.se află în spatele noilor imperii născute în secolul trecut. Idealurile seculare francmasonice au fost îngropate, iar Europa începea să simtă din nou suflul monarhiilor crude.(...) Apogeul dominării europene de către noua masonerie a fost atins de Imperiul Austro-Ungar."

Pe mai multe pagini ale cărții pe care o rezumăm se fac trimiteri istorice sau aprecieri asupra contemporaneității. Să mai notăm că în primele decenii ale secolului nostru ultimii masoni pozitivi au lansat ideea Statelor Unite ale Europei, atît de discutată în anii din urmă. Ideea a fost inspirată de Shambala, aşa cum initativa creării Organizației Națiunilor Unite aparține tot Shambalei - scrie Ion Țugui.

Mesajul sffrşitului de mileniu

Dincolo de trimiterile directe la istoria francmasoneriei, cartea lui Ion Țugui se referă la aceleaşi structuri sau obiective cînd scrie despre Ordinul Luminii, despre Doctrina Iubirii, despre forța benefică planetară compusă din cei 36dedecani şi din Superiorii Necunoscuți, la care fac, de fapt, aluzie scrierile francmasoneriei. „Privind la valul de schimbări şi revoluții est-europene care este generat de doctrina Iubirii, vedem că aceste evenimente sunt punctul de reluare a finalizării Marelui Plan condus de cei 36 de decani şi

Superiorii Necunoscuți, "coordonat de Shambala cfin
Divinității." • t ani

Ultima etapă a Marelui Plan se va împlini în *ace$*' *f*^^\\ apocaliptici, ca o bătălie între lerarhia Luminii şi Lumea fr1 ""Ö0a între forțele binelui şi cele ale răului. Va fi un război' provocat de Satan prin religia islamică (împreună *c*^ celelalte secte) împotriva creştinismului. Războiul "in - (unde religia musulmană islamică a ieşit la suprafață) ^f of m s(nt' pas împotriva religiei creştine. Cu deosebire te e catolicismul şi țările occidentale, pentru că - preve^ Incapucciato - va avea loc o invazie chino-ruso-arab^ ?Pre . siv Dar lumea se distruge singură deoarece este interes^ eX ană de „îmbuibare materială şi libertatea poftelor", deşi es^T1' . qtia nu stă în aceste coordonate. Lumea îşi pierde controlul. ,,^rga i e Națiunilor Unite şi Consiliul de Securitate au dev^nit ! ^g tij instrumente în mîna politicienilor, o filială de manevră a r"11 ' celei mai avansate".

Contele Incapucciato „profetizează" evoluțiile princip a tate j na ale lumii în următorii şapte ani. Franța, spre exemplu, ^e va ·Q complet; catolicismul se va degrada, papa va fi asasinat țărHe vor suferi crize, îşi vor degrada situația.

în ce-i priveşte pe români, ei „au avut, au şi vor *av0*a un m~ re ca destin". Adesea, spiritele malefice au încercat să ne *cf*is ® *<% popor. Dar nu au reuşit şi nu vor reuşi. Deasupra Roma'0161 s^ un tunel energetic benefic, iar poporului nostru îi este r^f f^ ta 0 icrr ui soartă deosebită. Totuşi, în România persistă ura şi regresiunea economică se va accentua pînă după 1 conflicte etnice sau poate chiar o dictatură militari „România va fi miza pe care civilizația planetei îşi va \u(? unl j na marea carte a supraviețuirii! Românii trebuie să aibe răf^are JT nte în anul 2000". în mileniul următor românii vor obține pe f'orm de neimaginat. "

Aces.ta este, în rezumat, mesajul Contelui încă Pucca to .^ personajul cărții lui Ion Țugui **Şapte ani apocaliptici.** Pr evl „ ziu .^ expuse mai sus nu sînt deloc singulare, ci, dimpotrivă, ^e m unui context larg național şi internațional al profețiilor, al sinuoase mistic, nu fără legătură cu aşteptările omenirii, cu mişcările istoric din subconştientul şi inconştientul colectiv într-un de sfîrşit de ciclu, de final apocaliptic.

* *Literatura apocaliptică*

Apropierea anului 2000 sporeşte preocuparea şi teama față de sfîrşitul lumii. Am prezentat mai sus cartea tui Ion Țugui Şapte ani apocaliptici. Există o bogată literatură apocaliptică, Incepînd, bineînțeles, cuApocalipsalui Ioan, din Biblie, sau, mult anterior, cu profețiile ebraice.

în ultima vreme au început să se înmulțească profețiile şi alte genuri mai mult sau mai puțin literare privind încheierea ciclului uman sau judecata de apoi. Manifestările paranormale înfloresc. Pentru a înțelege ce valoare au ele, vom rezuma o broşură intitulată Boală şi vindecare, de Constantin Mudava, editată de Societatea Umanistă pentru Sănătate „Mudava" Braşov România, în ianuarie 1993, în două volumaşe, în a doua secțiune a broşurii, autorul (cunoscut prin acțiunile de vindecare bioenergetică) povesteşte întîlnirile sale cu Dumnezeu, reproducînd declarații ale unor duhuri: C.l. Parhon, regele Ferdinand, bunica Măria, sftntul Calinic, Toma Caragiu etc. Autorul crede că este înzestrat cu puteri divine, iar„încurînd,chiarîn anul 1993, România, prin tine, va fi investită cu puteri divine." „Adevăr vă zic că anul acesta România se va curăța de tot ce este rău în fața adevăratului Dumnezeu." în prima broşură, Constantin Mudava declară şi mai răspicat: „Eu sînt cel mai mare VIZIONAR, în viață, al tuturor timpurilor şi slujitorul ADEVĂRATULUI DUMNEZEU." Misiunea sa-desigur divină-este de a salva lumea şi în primul rînd poporul român.

Deşi limba română se supune greu vizionarilor, ei nu pregetă să insiste asupra adevărurilor aşa cum le relevă puterile lor de gînd şi rostire. Cîteva profeții trebuie citate pentru informarea cititorilor:

•„Din PORUNCĂ DIVINĂ schimbarea întregii lumi a început la 7 iulie 1987, ora 12, ora României.

în 1989, la22 DECEMBRIE, s-a declanşat «revoluția română», fără un conducător profețit.

Consider TIMPUL dintre 7 iulie 1987 şi 22 Decembrie 1989 şi îl declar TIMPUL CAPCANĂ, în care toți cei prevăzuți au căzut în ea.

La 23 iulie 1992 ucigaşii lumii se proclamă stăpîni, dînd un avertisment ADEVĂRATULUI STĂPÎN.

Din acest moment, CENTRUL DIVIN din ROMÂNIA dispune de ACORDUL LUMII pentru explicarea PROFEȚIILOR şi condamnarea la moarte a tuturor duşmanilor acestui neam.

America, Anglia, Franța şi Vaticanul vor cere acordul CENTRULUI DIVIN al ROMÂNIEI pentru dreptul la supraviețuire, cu supunere prin jurămînt."

Am reprodus cîteva mostre ale profețiilor şi ale certitudinilor, cel puțin verbale, ale lui Constantin Mudava, cel care va trece -bănujm că foarte curînd - la conducerea României, apoi va repune în drepturi regele (la 7 iulie 1993) şi-l va coborî pe Hristos de pe cruce şi cîte nu va mai înfăptui!! Oricum, de la 7 iulie 1987 la 7 iulie 1993 țara noastră se află sub protecție divină. „Acesta este timpul în care vă veți putea hotărî supraviețuirea sau dispariția." Nu ştim ce se va întîmpla cu cei care nu s-au hotărît în acel interval.

După Constantin Mudava „poporul român este grav bolnav, în proporție de circa 80 la sută." N-avem decît să-l credem, după ceea ce (şi cum) scrie, deşi pare o propoziție de-a dreptul apocaliptică.

Apocalips ca arhetip*

Marile religii - dar şi marile mişcări social-politice în decursul istoriei - lasă să se observe un puternic motiv al sfîrşitului lumii, un veritabil arhetip al apocalipsei. Mircea Eliade a analizat, între altele, mitul sfîrşitului lumii atît la primitivi cît şi în religiile precreştine şi creştine, deosebirile apocalipsei iudeo-creştine față de celelalte religii cosmice, sensul milenarismului etc.

„Timp de veacuri regăsim, în mai multe rînduri, aceeaşi idee religioasă: lumea aceasta - lumea istoriei - este nedreaptă, îngrozitoare, demoniacă; din fericire, ea se află în plin proces de putrezire, catastrofele au început, această lume veche pîrîie din toate încheieturile; foarte curînd ea va fi nimicită, puterile întunericului vor fi definitiv învinse, cei «buni» vor triumfa, şi paradisul va fi regăsit. Toate curentele milenariste şi eshatologice dau dovadă de optimism. Ele reacționează împotriva teroarei istoriei cu o violență pe care numai extrema disperare o poate suscita."

Cu atît mai mult azi, în contextul politic-social al lumii (revoluții, războaie, şomaj, foamete, frica de holocaustul nuclear etc.), înmulțirea viziunilor eshatologice, a profețiilor, a sectelor religioase etc. nu reprezintă decît argumente ale alienării umane şi încercări de depăşire a crizei. Lumea e judecată în termeni eshatologici, într-o continuă bătălie dintre forțele binelui (ale lui Dumnezeu, ale

lui Hristos) şi cele ale răului (ale Satanei, ale Anticristului). In aceşti termeni, Anticristul contemporan e Incarnat, cel mai adesea, de către comunism şi Uniunea Sovietică. Poate că acum, după căderea comunismului, nominalizările vor diferi, căci în lungul istoriei, Anticristul a fost reprezentat pînă şi de papa de la Roma. Importantă devine azi evoluția f undarnentalisrnului şi dezvoltarea multiplelor forme de esoterism care speculează adîncimea psihologică a motivului apocaliptic. Apropierea anului 2000 poate accentua isteria apocaliptică. Pe de altă parte, sfîrşindu-se un ciclu, optimismul uman prevede un altul care să-i împlinească aşteptările de veacuri.

NEW AGE
sau
CONSPIRAȚIA VĂRSĂTORULUI

O nou ă zodie a lumii

Dacă Marx a fost învins pe terenul teoriei şi practicii social-economice,elparesăfieînvinsşiîn „teoria"filozofică. Nu materia determină conştiința, ci invers. Există astăzi un interes enorm pentru parapsihologic, pentru tradiții şi practici esoterice, pentru fel de fel de mişcări oculte, pentru tot ceea ce ține de „fața nevăzută a lumii", de profunzimile ființei. Şi la noi, ca şi în întreaga Europă, de vreo două decenii încoace - iar în ultimii ani exploziv - s-au impus tocmai lucrările şi tendințele religioase, esoterice, magico-mitice şi mistice, aproape toate provenind (măcar la origine) din Orient, centrate pe conştiință, pe mîntuire, pe şansa omului de a comunica direct cu divinitatea, într-un efort - de fapt - de revenire la condiția originară, adamică. Se anunță, aşadar, o nouă eră, profețită de mult, insistent promovată în practică de mai bine de un secol, dacă nu de mai multe secole, dacă nu cumva chiar de un mileniu.

Deşi aceste semne par să fie anticreştine - sau cel puțin direcționate pe o nouă religie -, unii cercetători le găsesc chiar în **Biblie.**

„Ziua praznicului Azimilor, în care trebuiau jertfite Pastele, a venit" - scrie Evanghelia. Iar Iisus i-a trimis în oraş să pregătească Pastele: „lată, cînd veți intra în cetate, vă va ieşi înainte un om,

ducînd un ulcior cu apă, mergeți după el în casa în care va intra (...) şi are să vă arate o odaie mare de sus, pregătită, aşternută gata: acolo să pregătiți Pastele." Este celebra cină a celor 12 apostoli, Cina cea de taină, prin care se indică - după unii - o nouă zodie a lumii.

Simbolul Vărsătorului

Cum se ştie, dintre simbolurile zodiacale,Peştele simbolizează era creştină, Iisus Hristos a fost învățătorul acestei perioade. Dar tot El a anunțat şi viitorul, adică zodia următoare, a Vărsătorului, tocmai prin acest simbol al omului care poartă vasul cu apă. Cina însăşi ar fi bucuria comuniunii şi pacea omenirii.

Astăzi lumea se află în pragul acestei noi ere a Vărsătorului, deci în fața unei noi religii, a unei noi ordini mondiale, a unui om nou. Dupăunii aceasta arfichiarpaceaeternăsaumăcarperioada aceea de o mie de ani pe care o instaurează Hristos. După alții, ar fi sfîrşitul creştinismului sau cel puțin al epocii eristice şi inaugurarea altei religii îndrumate sau dominate de Satan. (De altfel Cina de de Taină este chiar momentul trădării lui Hristos de către Iuda, în care - după cum scrie evanghelistul - „a intrat Satana").

în ultimul veac doctrinele sataniste s-au înmulțit, iar cu vreun sfert de secol în urmă a apărut chiar prima biserică satanistă oficială, la Sân Francisco, în țara tuturor posibilităților. O operă a compozitorului danez Rued Langgâard (compusă încă prin 1921 -1922) se intitulează*Antikrist*, discul bucurîndu-se de largă difuzare.

Dincolo de ideea satanismului - caracteristică unor orientări -noua mişcare mondială New Age anunță insistent o nouă eră. între semnele ei figurează dislocarea creştinismului, revenirea la o religie care să integreze omul cu divinitatea (şi de fapt toate religiile existente), viziuneaglobalistă, „revrăjirealumii"etc. Proiectul - milenar - de reformare a lumii e urmărit cu insistență. De unde din nou presupunerea - firesc omenească - a unor planuri care ne determină în istorie. A unei istorii care, fie şi în cicluri mari, nu e o mişcare a hazardului ci o devenire pe coordonate prognozabile.

*New **Age su u Conspirația Vărsătorului***

Pentru a sintetiza problemele esențiale discutate în legătură cu noua eră, apelăm la cartea lui Bruno Würtz New Age. Paradigma

holistă sau revrăjîrea Vărsătorului (Editura de Vest, Timişoara, 1992). Sub acest titlu complicat, care poate îndepărta cititorul neavizat, autorul tratează problema noii ere a omenirii, noua perspectivă integratoare ce se deschide lumii şi omului.

Cum se explică însuşi autorul, „New Age înseamnă «eră nouă» - termen reluat tot mai frecvent de literatura politică, sociologică, filosofică. Mişcarea pe care o desemnează mai are şi alte denumiri : «Aquarius», «a Vărsătorului», «a soarelui» sau «solară», «ecologică» sau «holonomică». Intenția tuturor denumirilor este de a caracteriza lumea viitoare, la al cărei prag ne-am afla astăzi..."

Aşadar, New Age se aşează sub semnul Vărsătorului, în baza unui anume - şi plauzibil - ritm cosmic, în concepția astrologilor, „anul" zodiacal ar dura circa 25000 de ani, o eră zodiacală (caracterizînd fiecare simbol, deci fiecare „lună" cosmică ar ff de 2000 de ani sau mai exact 2160 de ani. Acum ne aflăm la sfîrşitul erei Peştilor şi la începutul erei Vărsătorului. Aceşti ultimi două mii de ani - care pot fi considerați şi ai creştinismului - reprezintă o perioadă a dualității, a dezbinării. Sub zodia Vărsătorului se va ajunge la unitate, fraternitate, sinteză (de pildă între ştiința occidentalăşiînțelepciuneaorientală),într-uncuvînt la o schimbare uriaşă în destinele omenirii. După unii această eră a început în 1904 sau 1910 sau 1917, după alții la 5 februarie 1962 (cînd s-a produs o anume grupare a planetelor). După Jung, era Vărsătorului începe în 1997 sau 2154.

O largă mişcare new-agistă se desfăşoară pe plan mondial de peste un secol, enunțînd principii ale viitorului, determinînd atitudini în favoarea acestora. O largă rețea de organizații şi instituții, doctrine, mişcarea ecologistă, sisteme active în psihologie, pedagogie, alte ştiințe sau demersuri practice dezvăluie o adevărată „conspirație a Vărsătorului".

Francmasoneria şl „Conspirația Vărsătorului"

Nimic nu ne împiedică să credem că toate acestea au o intimă legătură cu acele societăți care determină (invizibil) soarta lumii, cu francmasoneria şi alte organizații. Din cartea citată am putea extrage, la întîmplare, şi cîteva exemple care ne convin.

Madame Blavatsky (întemeietoare a Societății Teosof ice, 1875) a dezvoltat „doctrina despre «Marea Fratrie Aibă» sau «Ierarhia

Spirituală», compusă din ființe mîntuite, scăpate de ciclul reîncarnărilor şi instalate pe înălțimile Himalaiei de unde conduc lumea prin intermediul unor oameni aleşi."în prim-planul Societății Teosofice se află constituirea unui nucleu al înfrățirii generale a omenirii. Alice Ann Bailey „a vestit începutul erei Vărsătorului, în care va avea loc epifania «Hristosului», căpetenia Ierarhiei Spirituale, în vederea instaurării guvernării mondiale". Helena Iwanowna Roerich a întemeiat doctrina Agny Yoga. „Unul din țelurile societății este promovarea tuturor strădaniilor ce au ca finalitate edificarea unui imperiu universal şi instaurarea unui guvern mondial, începînd cu Uniunea Pannațională (U.P.) care s-ar dezvolta ca Uniune Mondială Pannațională (U.M.P.)." Pe temeiul ei, austriacul Leopold Brandstätter crede că„era Vărsătorului aduce cu sine o împărăție universală, un nou socialism mondial, o orînduire economică în care nu vor exista sărăcia şi lipsurile de tot felul ale prezentului."

Un fost vicesecretar general al ONU - Robert Miller - crede într-o „democrație spirituală globală" în care „ONU trebuie să preia conducereademocrației mondiale ca unitate statal-politică a lumii."

Re țelele puterii

Multe din aceste idei sînt asemănătoare dacă nu identice idealurilor seculare ale francmasoneriei. Unele provin fără îndoială din Orient, din doctrinele tradiționale, primind eventual o culoare sau o direcție nouă, adaptate timpurilor de azi şi dorinței implicate în timpurile de mîine.

Un exemplu cunoscut şi în România prin efectele pe care le-a produs descoperirea lui este Mişcarea Internațională a Meditației Transcendentale, cu sediul în Elveția. Sanctitatea Sa Maharishi Mahesh Yoghi guvernează un „imperiu transcendental" internațional. El primeşte permanent delegați din o sută de țări în care se practică meditația transcendentală. „Membrii «guvernului mondialtranscendental» îşi prezintă rapoartele, preiau instrucțiuni, ascultînd indicațiile şi dispozițiile Sanctității Sale în genunchi." Funcționează, de asemenea, un „parlament mondial" care urmăreşte un „plan mondial" de pace cu ajutorul „meditației transcendentale".

La vremea respectivă, Ceauşescu a dezintegrat rețeaua

meditației transcendentale care s-a format în România. Să fi cunoscut această vastă conspirație mondială a „Vărsătorului"?

Nu demult am mai putut citi informații în legătură cu Meditația Transcendentală, dovedind că ofensiva acesteia continuă. Un tlnăr fizician american, care dorise să-şi încerce şansa pentru Casa Albă, a înființat, prin aprilie 1992, un partid-Partidul Legilor Naturale - bazat pe meditația transcendentală pe care el o practică din 1971. După opinia sa, aceasta este „cheia păcii" mondiale şi a unei noi vieți nu numai pentru sine, dar şi pentru toți americanii. Iar coechipierul său şi-a exprimat de asemenea credința că meditația transcendentală „poate elimina stresul, tensiunea, atmosfera de incoerență care predomină în America."

Cazul în sine dovedeşte tendința acestor mişcări de a pătrunde, pe orice căi, în vîrf uri de putere care pot să decidă asupra visatului „stat mondial".

Dincolo de o legătură presupusă ori reală cu un centru mondial sau cu tentative universaliste, asemenea cazuri relevă încă o dată legăturile cu tradițiile orientale (fie Yoga, fie altele) prin care omul este gîndit în noi raporturi cu semenii săi şi cu cosmosul. Psihologia şi educația transpersonală - destul de active în ultima perioadă -caracterizează „conspirația Vărsătorului". (Un exemplu, citat de Bruno Würtz este şcoala Waldorf, importată şi în România în ultimii ani.) De altfel, „Era Vărsătorului" urmează a fi o eră a „unității integrate". Demonstrația finală priveşte puterea conştiinței asupra materiei, de unde ideea clară că marxismul este caduc sau că trebuie înlocuit cu idealismul, misticismul, religia arhaică etc. Cercetătorul observă că dacă „în librăriile universitare occidentale ale anilor de pînă la 1970, prezența obositoare a operelor lui Marcuse, Marx şi Mao mai era necontestată", de atunci încoace vitrinele au început să expună diverse scrieri budiste, d& magie, meditația transcendentală etc., prin care „credința în unitatea cosmică a tuturor lucrurilor se generaliza".

La capătul acestor secvențe, am putea conchide că aproape nimic nu mai rămîne întîmplător în evoluția lumii şi că cineva care ştie să citească istoria sau să determine mişcarea ei încearcă împlinirea unei utopii care, sub o formă sau alta, este, de veacuri, aceeaşi.

Parapsihologic si universurile paralele

în momentul de față, se vorbeşte insistent de o serie de manifestări învrednicite cu denumirea de paranormale, pentru că nu pot fi explicate prin cunoştințele ştiințifice actuale. Multe elemente sînt cunoscute de secole, ca apanaj al unor indivizi de excepție: levitație, telekinezie, inedie, poltergeist etc. Tehnica electronică poate prelua azi unele din acestea, trecîndu-le în sfere practice neaşteptate, între care, inevitabil, cele militare dețin prioritatea. Războiul parapsihologic se foloseşte de aceste modalități de comunicare sau interceptare, respectiv de comandă de la distanță, prin influență, sugestie sau alte tehnici care depăşesc existența şi comportamentul normal ale majorității oamenilor. Cercetătorii sovietici au făcut experiențe interesante timp de cîteva decenii, ajungînd, se pare, la un plus de cunoaştere de care se tem adversarii. Cîteva cărți recente insinuează ideea că şi românii au dobîndit rezultate deosebite în acest domeniu considerat a fi al viitorului cel puțin tot pe atît cît a fost al trecutului îndepărtat prin aportul magicienilor egipteni, indieni sau al altor deținători de puteri paranormale. După cîte se scrie, un român a ajuns - prin această putere de concentrare şi de comunicare de la distanță - să afle ce s-a discutat în cel mai mare secret ia Malta, fără a fi acolo, Ținînd seama de exemplele culese pînă acum - chiar şi dintr-o istorie mai depărtată, stăpînită de magie, alchimie etc. - nu putem exclude şansa ca asemenea întîmplări să fie adevărate. De altfel, în cărțile unui autor român foarte citit în perioada post-revoluționară, apare un personaj dotat cu această capacitate de concentrare şi de comunicare peste spații.

Există vreo legătură între aceste elemente şi subiectul cărții noastre? Ar puteafi chiar prin aceea că fenomenele parapsihologici sînt nominalizate printre f actorii de interes ai epocii actuale. Pe de o parte, se intensifică manifestările de acest gen şi propaganda în jurul lor, iar pe de altă parte se întrevede posibilitatea obținerii de noi date ştiințifice, lărgirii orizontului spiritual al omenirii sau chiar salvarea practică a acesteiaîn'dificilele condiții de resurse limitate, foamete etc. Noua eră prevede cîmp deschis de manifestare acestor fenomene, coroborîndu-le, desigur, şi cu dezvoltarea pe aceeaşi direcție a noilor domenii tehnice.

în mare măsură, parapsihologia vine în disonanță cu „normalitatea" universului nostru, cu modelele cunoscute şi

acceptate de noi, propunînd un alt tip spatio-temporal, un gen de „univers paralel", de unde şi legătura foarte strînsă cu o altă temă de interes actual: aceea a universurilor paralele. Sondarea profunzimilor umane, încercarea de a comunica firesc cu trecutul şi cu viitorul, cu cei morţi sau cu faţa nevăzută a lumii sînt însă preocupări îndeajuns de vechi pentru a fi regăsite într-o bogată literatură, începînd chiar din antichitate: sînt cunoscute temele călătoriilor subpămîntene sau extraterestre, comunicarea misterioasăîntre fiinţe din lumi diferite, profeţiile şi altele asemenea, între marile secrete pe care le prezervă tradiţia primordială *se* numără neîndoielnic şi cete pe care azi le nominalizează exemplele cîtorva excepţii umane, în masoneria iniţiatică şi în oricare altă societate de acest gen, omul e învăţat să se autodepăşească, să se perfecţioneze, să domine de fapt timpul care ne corodează şi ne distruge viaţa, să treacă, în acest mod, în timpul înţelepciunii fără moarte.

Porţi către celălalt tărîm

Literatura fantastică a lui MirceaEliade şi a lui MihailSadoveanu (scriitori congeneri, cum *s-a* mai observat, alăturîndu-ise lui Eminescu şi Blaga) se opreşte adesea asupra misterioaselor porţi de intrare spre celălalt tărîm, spre altă lume. Nu întîmplător ambii autori au scris cîte un roman plecînd de la o zi care, în folclor, e considerată a deschiderii cerurilor şi a comunicării omului cu păsările şi animalele: **Sînzienele** (24 iunie, solstiţiul de vară, ziua creştină a Sf. Ioan Botezătorul şi sărbătoare a masoneriei deopotrivă). Sînt astfel romane ale Timpului şi ieşirii din Timp.

Căci trecerea „dincolo", pe „celălalt tărîm", cum adesea se exprimă Sadoveanu, e tocmai intrarea în teritoriul sacrului, în „paradisul pierdut", în „ţara de dincolo de negură", în fantastica dar singura realitate adevărată. Iniţiatică în marea ei parte, proza lui Sadoveanu pledează, direct şi indirect, pentru aceste principii de înţelegere universală enunţate încă de magii egipteni. Iar Mircea Eliade a conchis, după experienţa de istoric al religiilor şi de scriitor, că singura autenticitate este cea a sacrului.

O NOUĂ ORDINE MONDIALĂ

Ordinea

Publicația „România Mare" a dat tiparului „un document cutremurător"-după aprecierea redacției -sub titlul Noua **ordine mondială.** Este un amplu articol, de circa trei pagini de revistă, sub semnătura americanului Dwight Kinman.

Lucrarea începe abrupt cu enunțuri care se propun drept certitudini ale prezentului: „Există o elită a puterii care se autonumeşte «Ordinea». în proiectele ei, cel mai important obiectiv pe care şi-l propune spre realizare, şi încă destul de repede, este instaurarea unei noi ordini mondiale: acesta este cuvîntul - cod secret pentru un guvern mondial. Imensitatea acestui proiect obscur şi monstruos depăşeşte imaginația omenirii."

Autorul precizează că a cercetat această problemă timp de nouă ani, adunînd informații de la personalități cu importante poziții în America (şi nu numai). **Noua ordine mondială,** de care vorbeau şi Bush, şi Gorbaciov, şi alții, ar f i, după autorul american, „negarea şi anihilarea suveranității națiunilor şi (...) aducerea lor sub o autoritate centrală mondială, Națiunile Unite."

Citățm în continuare: „Denumirea de **noua ordine mondială** a fost dată de Kissinger la una din întîlnirile secrete ale guvernului mondial." (...) „Citiți ziarele, urmăriți ştirile la TV sau radio şi veți auzi aceste cuvinte de mai multe ori pe zi: **noua ordine mondială.(...)** «Ordinea» are şase țeluri: I) Stabilirea unei noi ordini economice internaționale sub directul control al unui organism mondial.*2) Stabilirea a ceea ce ar putea părea a fi un guvern mondial democratic, manevrat din culise de «Ordinea» 3) Cuce-

rirea şi subjugarea prin mijloace economice a celor două supra-puteri - SUA şi URSS - unirea celor două. 4) Stabilirea viitoarelor State Unite ale Europei ca națiune dominantă într-un guvern mondial. 5) Stabilirea unui conducător mondial suveran care să prezideze peste guvernul mondial. 6) Stabilirea unei religii mondiale care va coordona toate religiile pământului şi care va avea în frunte un pontif mondial care va conduce alături de conducătorul suprem politic mondial."

Am rezumat, prin acest colaj de citate, esențialul articolului scris de Dwight Kinman. N-avem spațiu să detaliem, nici prin citate, nici prin alte comentarii, toate elementele - altfel interesante - oferite de autor, în principal, acesta surprinde mişcarea francmasonică mondială şi noua mişcare New Age (Noua Eră) care vesteşte lumii contemporane o altă zodie, pusă, paradoxal, sub semnul păcii, al curcubeului, dar şi al lui Lucifer/Satan. („Lumea va deveni una sub dictatorul mondial pe care Biblia îl numeşte Anticrist"), în bună măsură, descoperirile autorului american sînt informații cunoscute istoricului francmasoneriei sau al societăților secrete ori al viitoroiogiei. El complică interpretările cu surse biblice (Apocalipsa), pentru a da culoare sentimental-religioasă comentariilor.

Dincolo de concluziile explicite ale lui Dwight Kinman ?au ale „României Mari", există şi altceva, în subtext, descoperim teama autorului american față de viitorul Statelor Unite ale Americii în raport cu Statele Unite ale Europei. Aceasta ar putea fi ea însăşi o serioasă ternă de meditație.

Statele I/n/te ale Americii si ale Europei

Citind studiul lui Dwight Kinman (publicat de „România Mare" - nr. 134 729 ian. 1993), sub titlul **Noua ordine mondială,** am sesizat teama autorului față de **noua eră** sau mai exact față de viitorul destin al Statelor Unite ale Americii. Unul dintre interlocutorii săi declară: „Globalismul va însemna decăderea Americii, sfîrşitul republicii noastre." Cum se ştie, **globalismul** e un concept destul de vehiculat în ultimii ani, în raport cu noile conjuncturi internaționale în care orice situație se raportează la întregul lumii şi se rezolvă dintr-o atare perspectivă. Fiecare țară depinde n u atît de ea însăşi, cît de contextul internațional, indiferent că e vorba de obligații față

de hotărîrile ONU sau de o dependență economico-financiară de o țară bogată sau de un ajutor al băncilor mondiale.

Sumbra viziune a autorului american şi a celor pe care-i citează în ce priveşte viitorul Statelor Unite ale Americii nu are, desigur, nici o bază reală. Centrele de putere, după cum susțin chiar diplomații consultați de Kinman sau specialiştii Clubului de la Roma, rămîn cele trei mari elite: 1. SUA eu Canada; 2. Japonia; 3. „Comunitatea Europeană de Națiuni". Iar evoluția evenimentelor politico-militare din ultimii ani arată că SUA a devenit jandarmul lumii. Şi totuşi, ceva adevăr există...

Deşi e complicat prin oglindiri biblice, prin trimiteri la superdictatorul lumii care urmează să vină, ca un Anticrist, pericolul sesizat de autorul american e nominalizat, pînă la urmă, cu claritate ca aparținînd unui spațiu exact: viitorul dictator al lumii va galvaniza toate națiunile pămîntului într-un guvern mondial unic. „Baza lui va fi imperiul roman reformat." Propoziția ar putea fi scrisă cu litere mari. De la această observație se poate face joncțiunea cu istoria europeană, de ieri sau de mîine.

E de la sine înțeles că noua ordine mondială va fi dictată de forțele secrete în ascensiune azi şi conducătoare mîine, la lumina zilei. Tendințele sînt vizibile de pe acum, iar una din ele vrea să pună în aplicare o idee veche de cel puțin şase decenii, dacă nu de ... mai multe secole.Sigur că modelul pe care-l presupune o asemenea organizare-şi căruia i se şi opune în acelaşi timp-este Statele Unite ale Americii, primul stat francmasonic din lume. Dar baza istorică a unei asemenea comunități e chiar pe teritoriul ei, adică aşa cum autorul american a şi intuit-o: imperiul roman reformat. De o asemenea organizare s-a vorbit mai de mult. Sociologul şi politologul francez Bertrand de Jouvenel a publicat în 1931 o carte cu titlulSpre Statele Unite ale Europei?(Semnul de întrebare aparține autorului). Nu am avut acces la această carte, în schimb, am găsit o carte a aceluiaşi autor, publicată în 1941, sub titlul Après la défaite (După înfrîngere) care studiază raporturile franco-germane în perioada 1914 -1940, cu bazele lor istorice, între numeroasele opoziții istorice dintre cele două popoare, autorul remarcă apetența germană pentru monarhia universală în timp ce francezii s-au definit îndeosebi prin principiul național. Oricum, germanii sînt cei care au păstrat şi au întărit amintirea Imperiului Roman secole la rînd. Istoricii germani şi cei francezi privesc diferit „unitatea romană". Dar în nici un caz, nu se poate

face abstracție de **Sfîntul imperiu Roman Germanic,** nu numai ca vis al unității europene ci şi ca o şansă a hegemoniei universale. Asupra acestui subiect se poate scrie mult, fie mai clar, fie mai învăluit. Franța şi Germania -țări vecine, aflate în conflict aproape permanent - constituie astăzi un tandem neaşteptat de unit şi decis, baza Comunității Europene sau a viitoarelor State Unite ale Europei. Noua ordine mondială va fi asigurată şi **de ele.** în ce ne priveşte, rămînesăvedemdacănoul Imperiu Roman va fi interesat şi de bazinul dunărean precum romanii de altădată...

Viitorul unei Istorii

ideea Statelor Unite ale Europei e veche. Cercetătorii o găsesc încă de la Templieri, al căror idea! ar fi fost o comunitate mediteraneană. Visul unei republici universale trebuia să treacă printr-o formulă „locală" care deja se conturase ca model prin Statele Unite ale Americii. La mijlocul agitatului secol XIX, Comitetul Central Democratic European, fondat de Mazzini, urmărea acest obiectiv: crearea Statelor Unite ale Europei. Un veac mai tîrziu, ideea apare în termeni foarte clari, înaintea şi în timpul celui de ai doilea război mondial. Astfel, în 1930, Aristide Briand prezenta, în fața Societății Națiunulor, un „Memorandum despre organizarea unui regim de uniune federală europeană", în 1942 sau 1948 deopotrivă, Churchill declara că vrea „o Europă Unită, în sînul căreia să fie restaurată libera circulație a persoanelor, a ideilor şi a bunurilor." Se-nțelege că această Europă - atunci şi mai tîrziu - excludea U.R.S.S.-ui. în ultimii ani, Gorbaciov a reuşit să împingă totuşi granițele acestei „case comune" pînă la Urali.

Multe din stufoasele aventuri ale acestui vis sînt prezentate de Michel Baigent, Richard Leigh, Henry Lincoln în cartea lorMesajut, urmărind Prioratul Sionului (dar şi cercul german de la Kreisau), vădindu-se cît de încurcate sînt țele istoriei, cîte forțe sînt implicate în noua ordine a Europei şi a lumii (de la Cavalerii de Malta la C. I. A. sau de la Uniunea Pan-Europeană la Comitetul American pentru Europa, ca să nu ne oprim în detaliu asupra ordinului care face obiectul respectivei cărți). Procesul se derulează sub ochii noştri, fără să bănuim care dintre variante va fi victorioasă. Căci fiecare societate secretă sau semisecretă crede în strategia sa şi în timpul propriu de împlinire a viitoarei organizări umane.

Regele lumii

Opinia că există o elită de înțelepți care conduce din umbră destinul lumii se conjugă, în multe cazuri, cu o altă idee arhetipală: aceea a Regelui Lumii. Dacă Agartha este regatul (subteran) care prezervă ştiința, înțelepciunea şi puterea omenirii, aici viețuieşte Regele Lumii, cel care este în permanent raport cu dirijorii destinului uman şi le favorizează ajutorul său invizibil. Ordinea lumii ar fi stabilită în acest mod.

în fond, aici descoperim un arhetip, un principiu, cum a remarcat şi René Guenon într-o carte cu acest titlu: „Numele său (Regele Lumii) nu desemnează nicidecum un personaj istoric sau mai mult sau mai puțin legendar; ceea ce el desemnează în realitate este un principiu. Inteligența cosmică, care reflectă Lumina spirituală pură şi formulează Legea (Dharma) proprie condițiilor iumii noastre şi ciclului nostru de existență."

Cercetarea literară poate beneficia de existența şi structura acestui arhetip, cum o probează interesanta carte postumă a lui Vasile Lovinescu Monarhul ascuns.

Restaurarea monarhiei

Mai sus-citații autori ai volumului Mesajul, Michel Baigent, Richard Leigh, Henry Lincoln, analizează, într-un larg context istoric, Prioratul Sionului, un ordin care de cîteva secole susține dinastia merovingiană şi revenirea ei la putere. Simbolul său arhetipal este „regele pierdut" (în cazul de față Dagobert II, ultimul merovingian), pe care întreaga activitate a Ordinului încearcă să-l promoveze lent şi sigur în mentalul colectiv, în descendența lui David şi a lui Isus. După cîte se pare, Statele Unite ale Europei ar putea fi o entitate monarhică sau imperială. Largile mişcări pro-monarhiste din aproape toate țările auropene ar putea-o proba. După cîte susțin autorii citați, chiar Churchill şi Roosevelt au dezbătut în secret chestiunea restaurării regalității ca o formă cu o încărcătură modelatoare şi educativă mai bogată decît democrațiile republicane. Restabilirea Habsburgilor pe tronul Austriei (şi Ungariei, bineînțeles), ca şi alegerea unui împărat ai unei Confederații germane sîntde asemenea obiective în discuție de multe decenii (mai ales după evenimentele declanşate de Hitler), astfel încît mişcările în spectrul politic intern sau pe hărțile Europei nu mai trebuie să surprindă.

Să adăgăm numai că tema monarhului universal - păstrat în mentalul german bunăoară şi promovat din nou azi -se întîlneşte cu mult comentata idee a guvernului mondial şi a unui centru de putere unic (mai mult sau mai puțin vizibil), dar şi cu tema apocaliptică. Sfîrşitul lumii sau sfîrşitul unui ciclu uman atenționează asupra întîlnirii cu Conducătorul Lumii. Mesia sau Anticristul?

Național și universal

Obiectivele primului război mondial nefiind în totalitate realizate, problemele naționale au continuat să determine lumea, înăsprind conflictul dintre național şi internațional. Cine a studiat presa interbelică a putut observa cît de acerbă a fost bătălia naționalismului cu internaționalismul (de regulă identificat cu pericolul roşu al bolşevismului sau cu masoneria), cu manifestări şi consecințe specifice în politică şi în cultură (de exemplu, raportul dintre tradiție şi modernitate constituie obiect de dispută pe tărîm politic şi în artă), dar şi în domeniile social-economice. Național-socialismul german, războiul civil din Spania, al doilea război mondial, mai apoi destrămarea imperiilor colonialiste şi restructurarea întregii hărți politice a lumii au accentuat la maxim tendințele apărute după revoluția franceză şi războaiele napoleoniene.

Revirimentul naționalismului azi are motivații vechi şi noi. Deocamdată el duce la fărîmițarea unor foste state, pentru a fi, probabil, mai uşor de realizat federalizarea europeană, un vechi deziderat masonic. Mai mult, după destrămarea fostului imperiu austro-ungar, iar de curind a U. R.S.S.-ului, apar şi se ascut conflictele între minorități, ca un nou tip de „revoluție națională" avînd drept efect aceeaşi fărîmițare a statelor, revizuirea frontierelor, etc.

Atunci cînd Hitler şi-a stabilit obiectivele de a impune o nouă ordine în lume, el a opus vechiului concept de națiune pe cel de rasă/considerat mai încăpător pentru noi combinații geopolitice. „Plecînd de la principiul națiunii - declara Hitler lui Hermann Rauschning - , Franța a impus marea sa revoluție în afara frontierelor sale. Cu noțiunea de rasă,-național-socialismul va conduce revoluția sa **pînă la stabilirea unei noi ordini în lume."** Ofensiva tendințelorfasciste în Europa (deşi nu numai aceasta) nu exclude posibilitatea regrupării pe criteriile enunțate (vezi şi conturarea vechilor grupări germanism vs slavism, disputele şi

războaiele arabo-israeliene etc.). Oricum, conflictul dintre național şi universal nue încheiat, iar ora veritabilei organizări mondiale nu a sosit încă. Se caută nof principii pentru o nouă ordine a lumii, în care echilibrul de forțe să fie înlocuit cu o guvernare mondială.

Domeniul religios - cel dinții care a asigurat „universalizarea" („catolic" înseamnă „universal") - oferă imaginea bătăliei pentru impunerea (sau refacerea) unei biserici unice, aceasta fiind, dacă se poate, cea catolică. Mai mult, redesenarea hărții europene (după căderea Cortinei de Fier) se face şi pe criteriul religiei şi sub puterea ei (unul din artizanii noilor structuri fiind chiar papa). Pe de altă parte, fundarnentalismul islamic produce seisme tot mai îngrijorătoare. Un război din preajma noastră (avînd în centru acelaşi Sarajevo care a declanşat primul război mondial) etalează acest păienjeniş national-religiös în confruntare cu „puterea mondială" argumentînd jocul ocult al „noii ordini". Cu certitudine, atunci (cine ştie?) cînd se vor deschide arhivele secrete ale Vaticanului, istoricii vor putea descifra şi dezvălui rnulte din misterele istoriei europene a veacurilor din urmă.

Harta

Autorii care s-au ocupat de guvernele sau societățile secrete consideră că soarta națiunilor depinde hotărît de voința Marilor Necunoscuți. Cine sînt ei nu e uşor de aflat. Nici care e numărul lor. Dar existența lor nu mai face parte din literatura science-fiction ci din realitatea cea mai palpabilă a timpului istoric. Cel puțin aşa mărturisesc nu numai autorii unor cărți ci şi importante figuri politice ale ultimelor secole. Am dat în cuprinsul cărții cîteva exemple.

Christine Ockrent, care a realizat o carte-dialog cu unul din şefii serviciilor secrete franceze, declară apăsat: „Da, există oameni care «ştiu», care manipulează, care complotează într-un mare joc în care noi sîntem pionii."

Fără să cunoască acest citat, desenatorul copertei la cartea noastră a imaginat jocul pe harta lumii, sugerînd dimensiunile şi finalitățile conspirației universale. Căci „jocul pe hartă" este, fără dubii, una din manevrele subtile şi tragice ale stăpînilor lumii. Istoria noastră - şi a altora - o argumentează.

în 1890 a apărut într-un hebdomadar englez o hartă a Europei în care, sub formă satirică, se pretindea reflectarea consecințelor

marilor ambiții politice ale împăratului german şi care, în realitate, nu făcea decît să divulge o nouă remodelare politică a continentului, aşa cum au decis şefii guvernului invizibil. Cele două războaie mondiale au corectat harta, dar formula de a prevedea prin ea noi realități geo-politice a rămas. Aşa încît astăzi orice hartă europeană (sau zonală) devine un semn al mişcării din umbră pentru noua ordine a lumii. Anii din urmă au schimbat îndeajuns harta Europei pentru a crede că viitorul mai poate aduce surprize.

ISTORIILE PARALELE

Istoria vizibilă si umbra ei

Istoricii şi teoreticienii istoriei au căutat sădea expresie ştiințifică studiului lor, formulînd principii sau legi după care se călăuzeşte dezvoltarea umanității. Istoria s-ar dezvolta în cicluri, iar etapa în care trăim noi e chiar sfîrşitul unui ciclu şi prefigurarea unei alte zodii-susțin autori mai mult sau mai puțin esoterişti. întotdeauna semnele viitoarei istorii se nasc în interiorul vechii istorii, încît expresia acestei dialectici e chiar caduceul, simbolul dubletelor care se contrag şi se reaprind, se relevă şi se ascund permanent.

Există o istorie consacrată, văzută, confirmată, şi există o istorie ascunsă, ocultă, permanent implicată în geneza celei dintîi. Sub relatarea prea caldă a presei sau sub pagina prea clară a manualelor nu reuşim să descoperim întotdeauna subteranele istoriei, izvoarele ei adesea tenebroase, labirintul. Istoria stă mereu cu două fețe către noi, numai că privirea noastră nu poate cuprinde fața ei nocturnă.

După Jean Parvulesco (şi alții citați de acesta: de la Saint Yves d'Alveydre la Michel Vâlsan), „centrul de greutate al istoriei se găseşte întotdeauna în afara istoriei. Istoria vizibilă nu este decît învelişul cel mai exterior, delegația din umbră a istoriei invizibile." Doar metaistoria poate lumina sensul istoriei mondiale. Iar din acest unghi trebuie avută în vedere o organizație ocultă de putere, căci metaistoria-după Jean Parvulesco-se insinuează în istoria vizibilă printr-un Ordin Secret. Asemenea ordine au fost Templierii, iar puțin mai tîrziu Quinta şi Quarta, în secolul al XV-lea. Din

contemporaneitate se citează-de către mai mulți autori -gruparea celor 45 din jurul generalului Charles de Gaulle, personaj şi organizație cu un rol major în istoriaf ranceză şi europeană de după al doilea război mondial.

Sensul istoriei

Astfel gîndind, istoria ar avea un sens transcendent. De unde şi teoriile cafe consideră că civilizațiile pămîntene îşi au sorgintea în civilizațiile extraterestre, chiar şi după ce ipoteza originii divine a căzut în desuetudine. De aici şi permanenta întoarcere la origini, nevoia recuperării Tradiției primordiale şi a Unității lumii. Ca şi omologia deplină între microcosmos şi macrocosmos, cît şi posibilitatea de a descifra un element prin altul său.

Istoria este, aşadar, mai complexă, mai complicată, mai ascunsă, întemeindu-se pe un Secret. Pentru contemporani, evenimentele nu-şi relevă decît suprafața, în timp ce tendințele de adîncime (şi de durată) nu devin vizibile decît mult mai tîrziu sub impactul altor evenimente şi prin restructurarea liniilor de deplasare. Se poate cunoaşte acestfond ascuns al istoriei? Se poate prevedea evoluția umanității? Există un Plan, o determinare? Există puteri capabile să reformeze omenirea şi să dea un sens exact mişcării lumii? Sîntem noi doar nişte bieți muritori manipulați de aceste forțe oculte care regizează spectacolul vieții?

Asemenea întrebări şi-au pus muiți autori, iar o parte din ele le-am reluat noi înşine în această lucrare. Punîndu-le, nu am dorit să oferim cititorilor răspunsuri, ci mai degrabă sugestii pentru eforturi proprii de meditații. Adevărul, pe care mulți doresc să-l obțină imediat, nu se poate afla decît tîrziu şi, de regulă, pe cont propriu, prin îndelungă cercetare şi exerciții de gîndire. Or, tocmai aceste exerciții spirituale, de cunoaştere, de aşezare a propriului nostru destin în marele destin al umanității, ni se par - la capătul acestor pagini despre nevăzuta conspirație universală - mai importante decît orice. Altfel, tot ce-i nențeles, pe măsură ce vrem a-nțelege, se schimbă, vorba poetului, în nențelesuri şi mai mari.

Marele Secret

Istoria pluteşte pe Marele Secret ca pămîntul pe apele primordiale. Aceasta e concluzia optimistă la care ne conduce

orice incursiune în evoluția civilizației universale, ca formă a permanentei dedublări a istoriei. Aşa cum poetul ne spune, scriind despre altceva, dar enunțînd o lege universală: „Icoana stelei ce-a murit/ încet pe cer se suie./ Era pe cînd nu s-a zărit/ Azi o vedem şi nu e." Fiind atunci cînd nu se vede şi nemaifiind atunci cînd i se arată consecințele, istoria dedublată ne atrage în vîrtejul ei, cu viclenia pe care i-o sesizase Hegel, şi ne manipulează într-un prezent iluzoriu dintr-un trecut neştiut. Să fim pesimişti? Să fim optimişti?

Ceea ce e nu

În această admirabilă formulare eminesciană, desprinsă din variantele poeziei **La steaua** şi ale poemului **Muşat şi ursitorile,** se cuprinde precis şi total dimensiunea istoriei, capacitatea ei de a se dedubla permanent şi de a se exprima concomitent ori succesiv într-o dialectică a contrariilor. Un exemplu ni-l oferă intrepretareadată de Etienne Fournol „națiunilor romantice", respectiv conceptelor de clasicism şi romantism, identificate cu internaționalismul şi naționalismul. Dacă rațiunea (proprie clasicismului) este internațională (să observăm că secolul luminilor este identic în toată Europa), romantismul (respectiv iraționalul, instinctul, particularul) aduce ideea națională, în mod paradoxal, Revoluția Franceză n-a vrut să exporte spiritul național, ci spiritul internațional, prin in-ducerea ideilor de libertate şi egalitate, direcționate către viitor. Dar ea a trezit la viață popoarele (subconştientul colectiv şi conştiința colectivă), iar acestea şi-au regăsit resursele în trecutul național. Altfel zis, efectul a fost de semn contrar. Căci întotdeauna acțiunea îşi află, fizic, reacțiunea.

Dacă ar fi să împingem mai departe ideea, am putea constata că romantismul însuşi a forat în mitologie, în vis, în subconştient, descoperind acolo nu numai particularitățile (naționale, individuale), ci şi întinsul ocean al spiritului universal, unitatea fundamentală a lumii. Astfel, fiecare fenomen în istorie (orice fel de istorie) îşi găseşte contrariul său.

întrebări ți răspunsuri

Revoluțiile din Est şi marile schimbări politice europene au readus în atenție francmasoneria, organizațiile secrete, curentele

religioase, atît datorită implicării lor, mai mult sau mai puțin mascate, în evenimentele ce se derulează sub ochii noştri, cît şi datorită propagandei cu care sînt susținute. Ca şi în alte mari momente ale istoriei, revine ideeaconspirației, arhetipul complotului universal pentru reformarea planetei şi a destinului uman. Piața e invadată cu cărți legate de toate acestea. Fie că e vorba de înțelegerile de la Malta (ca şi altădată de la Yalta), fie că e vorba de misterul revoluției noastre sau de'Conspirația mondială a trandafirului (cu implicarea marilor servicii secrete), de esoterism, parapsihologic, sfîrşitul lumii şi iarăşi de evenimentele petrecute „în spatele uşilor închise", marele public vrea să afle un adevăr cu care să-şi liniştească intuiția sau măcar setea de aventură. Pentru că întotdeauna - după cum ne-o atestă şi basmele - un spațiu sau un obiect interzis sau secret stîrneşte o curiozitate şi o voință de cunoaştere mai mari.

Noi înşine, după ce am susținut, preț de un an de zile, un serial în ziarul reşițean „Timpul", am considerat utilă înjghebarea unei cărți în care să se concentreze „cîte ceva despre francmasonerie şi despre zodia lumii de azi", în bună parte acest volum poate da impresia unei compilații (în sensul destul de practicat în Occident) sau a unei bibliografii comentate (ceea ce nici nu e departe de intenția noastră inițială). (De altfel e şi destul de greu să fii original pe teme pe care aproape toate studiile le abordează cam la fel), în cîteva rînduri am ajuns totuşi, prin investigații proprii, la rezultate interesante sau chiar personale. Cei preocupați de această problemă pot evalua corect contribuțiile sau interpretările. Pentru noi, efortul lecturii şi bucuria cunoaşterii au fost mujt mai importante, încît nu ne pretindem decît această îndestulătoare satisfacție.

Acceptînd premisa - formulată de alții - a unui posibil plan, a unei posibile idei stabile în evoluția umanității, respectiv a lucrării continuative şi unitare, am găsit că aceasta este nu atît simplist-unificatoare, cît în primul rînd incitantă pentru cercetător şi cititor deopotrivă. Mizînd pe un Secret al istoriei, căutarea unui sens poate deveni mobilizatoare intelectual, psihologic, iar pentru o carte poate fi un element structurator, de coerență obligatorie. Oricum, marile evenimente ale istoriei se corelează, se întrepătrund, se conexează. Globalismul e un mod de manifestare a istoriei înainte de a fi un concept politic. Iar interesele planetare subordonează (şi manipulează) azi interesele „mărunte" ale națiunilor, fie prin organismele vizibile, fie prin cele nevăzute. Prin

noi, cu sau fără voia noastră, se construieşte o nouă ordine mondială, se înfăptuieşte o vastă lucrare (sub simbolul Templului lui Solomon sau sub alte simboluri eterne ori cel puțin internaționale), care de fapt este însăşi construcția sau reconstrucția omului şi a societății omeneşti. Proces permanent şi ireversibil. Conspirația universală şi mesajul ei inaccesibil îşi aruncă umbrele peste fiecare zi a planetei. Dar trestiei gînditoare care e omul îi rămîne şansa de a cunoaşte şi de a învinge.

Scriind această carte, ne-am bucurat să descoperim alte cărți, să ne regăsim, în profunzime, cu idei creatoare. Iar dacă prin lucrarea noastră am reuşit să le deschidem cititorilor porți de lumină spre alte lecturi şi meditații proprii asupra omului şi a istoriei de azi şi de totdeauna, înseamnă că ne-am îndeplinit o datorie culturală sacră şi putem avea mulțumirea de a fi găsit un rost superior existenței într-o dezavantajată lume a tranziției către o altă lume...

BIBLIOGRAFIE

-Alders, Hanny, Amurgultemplierilor,traduceredin neerlandeză şi note de H. R. Radian, Editura Univers, Bucureşti, 1993
- Angebert, Jean-Michel, Hitler et la tradition cathare, prefață de Serge Hutin, Editions Robert Laffont, Paris [1971]
- Baigent, Michael, Leigh, Richard, Lincoln, Henry, Le Message, Le grand livre du mois, [1987]
- Barbarin, G., Secretul marii piramide sau sfîrşitul lumii adamice, traducere de Anuța Raiculescu, ediție îngrijită şi adăugită de Daniel Menrath, Editura Esotera, Bucureşti, 1994
- Brunton, Paul, Egiptul secret, traducere de Horia Gănescu, text integral, Editura Venus, Bucureşti, 1992
- Celan, Eugen, Provocările paranormalului, Editura Teora, [1993]
- Celan, Eugen, Războiul parapsihologic, Editura Teora, 1992
-Ceria, Pierre, Ethuin, François, L'énigmatique comte de Saint-
Germain, Albin Michel, 1970
- Colectiv, Comprendre les faits du XX-e siècle, Marabout Université, f.a.
-Comanescu, Radu, Dobrescu, Emilian M.,Franc-Masoneria. 0 nouă viziune asupra istoriei lumii civilizate, voi. I, Editura Valahia, 1991 (pe copertă şi pe foaia de titlu Franc masoneria)
- Comanescu, Radu, Dobrescu, Emili'an M., Istoria franc masoneriei universale (926-1960) şi Istoria franc-masoneriei române (1734-1991), vol. I-II, Editura Tempus S.R.L., Bucureşti, 1993
- Delumeau, Jean, Frica în Occident (secolele XIV-XVIII). O cetate asediată, voi. I-II, traducere, postfață şi note de Modest Morariu, Editura Meridiane, Bucureşti, 1986

- Dumas, Alexandre, Călăul din Paris (Dramele revoluției franceze), voi. I-II, Editura „King" S.R.L., Bucureşti, 1992 (după o ediție 1898 în Editura Romancierului Popular)
- Dumas, Alexandre,Colierul reginei, traducere de Măria Breban, Editura Helicon, Timişoara, (1993), voi. I-II
- Dumas, Alexandre,Doctorul misterios(vol. I),Fiica marchizului (voi. II), în româneşte de Neli Arsenescu-Costinescu, Editura Frossini,Bucureşti, 1993
- Dumas, Alexandre, Joseph Balsamo, vol. I Lancea sfîntă, Traducere de Măria Ilie, Firma editorială Orfeu, Chişinău, 1992
- Dumas, Alexandre, Misterele nopții, traducere de Petre Teodorescu, Editura „Luceafărul", Bucureşti, 1993
- Dumas, Alexandre, Mîna providenței, în româneşte de Elis Buşneag, postfață de IoanPânzaru, Editura Vestala, Editura Alutus, Bucureşti, 1993
- Dumas, Alexandre, Orgiile de la curtea lui Ludovic XV (pe foaia de titlu: Orgiile lui Ludovic XV), Editura Ro-Princeps, f.a., voi. I-II
- Eco, Umberto,Pendulul lui Foucault, traducere de Ştefania Mincu şi Marin Mincu, postfață de Marin Mincu, Editura Pontica, Constanța, 1991, voi. I-II
- Eisenberg, Josy. O istorie a evreilor, Traducere de Jean Roşu, Humanitas, Bucureşti, 1993
- Eliade, Mircea, Aspecte ale mitului, în româneşte de Paul G. Dinopol, prefață de Vasile Nicolescu, Editura Univers, Bucureşti, 1978
- Ferrer-Benimeli, José Antonio, Les archives secrètes du Vatican et de la Franc-Maçonnerie. Histoire d'une condam nation pontificale. Préface de Michel Riquet, s.j. Traduit de l'espagnol par G.Brassard, c.c., Dervy-Livres, Paris, 1989.
- Fournol, Etiennne.Les nations romantiques, Editions des Por tiques, Paris,[1931]
- Frère, Jean-Claude, Les sociétés du mal ou le Diable hier et aujourd'hui, Paris, 1972
- Gimpel, Jean, Constructorii goticului, traducere de Crişan Toescu, prefață de Răzvan Theodorescu, Editura Meridiane, Bucureşti, 1981
-Hazard, Paul,Criza conştiinței europene 1680-1715, traducere Sanda Sora, prefață Romul Munteanu, Editura Univers, Bucureşti, 1973

Bibliografie

- Hazard, Paul, **Gîndirea europeană în secolul ai XVIII-lea. *De* la Montesquieu la Lessing,** în româneşte de Viorel Grecu,
  Editura Univers, Bucureşti, 1981
- Hutin, Serge, **Gouvernants invisibles et sociétés secrètes,** Editions J'ai Lu, [1976]
- Hutin, Serge,Des **mondes souterrains au Roi du Monde,** Albin Michel, [1978]
- Hutin, Serge,**Societăţile secrete,** traducere de Beatrice Stanciu, Editura de Vest, Timişoara, 1991
- Iliescu, Elena, **Mărturii despre nemurire. Omul şi liberul arbitru în univers,** Editura Presa Naţională, f. a.
- de Jouvenel, Bertrand, **Après la défaite,** Paris, Librairie Pion, [1941]
- Lépine, Josette, **Gracchus Babeuf,** Edition Hier et Aujourd'hui, Paris, 1949
- Lévi, Eliphas, **Le livre des splendeurs contenant le soleil judaïque, la gloire chrétienne et l'étoile flamboyante, études sur les origines de la Kabbale avec des recherches sur les mystères de la franc-maçonnerie suivies de la profession de foi et des éléments de Kaballe par...,** Guy Trédaniel Editions de la Maisnie, 1987
- Lovinescu, Vasile, **Al patrulea hagialîc. Exegeză nocturnă a „Crailor de Curtea Veche",** Cartea Românească, 1981
- Lovinescu, Vasile, **Incantaţia sîngelui (Cîteva elemente esoterice din iconografia şi literatura cultă),** Ediţie îngrijită de Alexandrina Lovinescu şi Petru Bejan, cuvînt înainte şi note de Petru Bejan, Institutul European, Iaşi, 1993
- Lovinescu, Vasile, **Monarhul ascuns (Permanenţă şi ocultare),** Ediţie îngrijită de Alexandrina Lovinescu şi Petru Bejan, cuvînt înainte de Ştefan S. Gorovei, Institutul European, Iaşi, 1992
- Marx, Karl şi Engels, **Friedrich,Manifestul Partidului Comunist,** ediţia a VIII-a, Editura Politică, Bucureşti, 1962
- Munteanu, Romul, **Cultura europeană în epoca luminilor,** ediţie integral revăzută şi adăugită, Editura Univers, Bucureşti, 1974
- Naudon, Paul, **Histoire générale de la Franc-Maçonnerie,** Office du Livre, f.a. (deuxième édition, 1987)
- Negureanu, Cristian, **Civilizaţiile extraterestre şi a treia conflagraţie mondială,** Editura Datina, f.a.
- Nestorescu-Bălceşti, Horia, **Ordinul Masonic Român. Mai**

puțină legendă şi mai mult adevăr, Cu un cuvînt înainte de Mihail Sadoveanu, Casa de Editură şi Presă „Şansa", Bucureşti, 1993
- Parvulesco, Jean, **La spirale prophétique,** Guy Trédaniel Editeur, Paris, [1986]
- Ralea, Mihai, **Cele două Frânte,** Editura pentru Literatură, 1962
- **de Sède, Gérard, La Rosé-Croix,** Editions J'ai Lu, [1978]
- Silva, Raymond, **Au service de la paix. L'idée fédéraliste,** Editions de la Baconnière-Neuchatel, [1943]
- Soloviov, Vladimir, **Trei dialoguri despre război, progres şi sfîrşitul istoriei universale, cuprinzînd şi o scurtă povestire despre Antihrist,** traducere şi note de Dana Cojocaru* studiu introductiv de Ion Ianoşi, Humanitas, Bucureşti, 1992
- Testas, Guy; Testas, Jean, **Inchiziția,** traducere de Ileana Cosgarea, Editura de Vest, Timişoara, 1993
- Țugui, Ion, **Contacte cu universul invizibil. Incursiune în fenomenologia paranormală,** Editura Moldoinformbusiness, Filiala din România, 1993
- Țugui, Ion, **Şapte ani apocaliptici (Dezvăluirile Contelui Incapucciato),** Cartea Românească, 1992
- Vianu, Alexandru, **Internaționala I,** Editura Ştiințifică, Bucureşti, 1964
- Würtz, Bruno, **New Age. Paradigma holistă sau revrăjirea Vărsătorului,** Editura de Vest, Timişoara, 1992
- Zasloți, Corneliu, **Franc-Masoneria. Originea, istoria, organizația, scopul, mijloacele, metoda, doctrina, activitatea ei,** volumul I, Lugoj, 1934

Lista bibliografică selectează c f te va 'din titlurile importante mai frecvent folosite în lucrarea noastră. Au fost. consultate, de asemenea, alte articole si studii din ziare şi reviste (menționămDicționarul francmasonic al lui Marcel Tolcea, din revista „Orizont"), precum şi alte cărți. Asupra multor altor texte se fac referiri în cuprinsul acestui volum. Istoriile francmasoneriei, apărute în ultimii ani în româneşte, pun la îndemfna cititorilor o bibliografie vastă, pe care de altfel o considerăm cunoscută şi o recomandăm de asemenea celor interesați.

Autorul aduce mulțumiri Bibliotecii Județene „Paul Iorgovici" din Reşița şi familiei Cramanciuc pentru cărțile puse la dispoziție, Societății Comerciale „Timpul" S.R.L. Reşița şi colegilor de editură, precum şi tuturor celor care, prin încurajări, sfaturi sau amenințări, au ajutat la apariția acestei cărți.

Résumé

La Grande Révolution Française de 17^9 a été considérée la conséquence d'un complot maçonnique. Les révolutions européennes depuis 1848 jusqu'à la révolution communiste de Russie 1917 et aussi les grandes conflagrations mondiales ont été attribués à la Franc-Maçonnerie. D'après certains auteurs l'histoire européenne entière (et mondiale aussi) a été dirigée par la Franc-Maçonnerie. Une vaste reseau, duquel on a dit qu'il este conduit par un gouvernement mondial occult, participe à une véritable conspiration universelle

Un événement n'arrive jamais dirrectement de l'histoire visible, il est le sommmet d'un iceberg, donc le résultat des mouvements sousterrains dirigées par des force invisible. Christine Ockrent, qui a dialogué, dans un livre, avec l'un des chefs des services secrets français, écrit: „Oui, il existe des gens qui «savent», qui manipulent, qui complotent dans un grand jeu dont nous sommes des pions."

Dans ce livre intituléConspiraiion **universelle,** *GheorgheJurma(né* 1945, journalist à Reşiţa, auteur des livres sur l'histoire culturelle) propose la synthèse de „quelque chose sur la Franc-Maçonnerie et aussi sur le zodiaque du monde d'aujourd'hui".

Les principales chapitres de ce livre sont: **Derrière le rideau, Le grand Pian, Les sociétés secrètes, L'histoire de la Franc-Maçonnerie et l'histoire, La Franc-Maçonnerie en Roumanie, Histoire locale et universelle, Littérature et histoire, La conspiration juive, Le pyramide et le pouvoir, La lumière arrive de l'Orient, L'utopie communiste, Le fin du monde, New Age ou la conspiration du Verseau, Une nouvelle ordre mondiale, Des histoires parallèles.**

Face à l'information existente (et le résumé d'un grand quantité de livres), l'auteur apporte des informations et des interprétations personnelles sur l'histoire locale, sur les oeuvres de certains auteurs roumains, le redoublement de l'histoire, en méditant sur l'histoire universelle et ses symboles.

Summary

The French Revolution of 1789 was considered as the consequence of a Masonic plot. The subsequent European revolution - from 1848 to the communist revolution in Russia in 1917 and the two World Wars were assumed to the Freemasonry as well. According to some authors, the whole modern European (and World) history would be determined by the Freemasonry. A vast network of power - which is said to be manipulated by a world occult government - is participating in a genuine world conspiracy

No event comes out straightly from the visible history; it is the top of a deep iceberg-the result of underground movements of unseen or unknown powers. In this book entitled The World **Conspiracy,** *Gheorghe Jurma* (born in 1945, journalist in Reşiţa, author of some books of the history of culture) proposes himself to synthetize "a few things about Freemasonry and about today's world zodiac".

The principal chapters of the book are: BEHIND THE CURTAIN, THE GREAT PLAN, THE SECRET SOCIETIES, THE FREEMASONRY HISTORY AND THE HISTORY, THE FREEMASONRY IN ROMANIA, LOCAL AND WORLD HISTORY, THE JEWISH CONSPIRACY, THE PYRAMID AND THE POWER, THE LIGHT RISES FROM THE EAST, THE COMMUNIST UTOPIA, THE END OF THE WORLD, NEW AGE OR THE AQUARIUS CONSPIRACY, A NEW WORLD ORDER, PARALLEL HISTORIES.

Versus the existent information (along the,summarization of a lot of important books), the author brings up data or personal interpretations regarding local history, works of a few Roumanian writers, the constant dualism of History meditating on the world civilization and on a few of its fundamental symbols.

CUPRINS

\NSPATELECORTINEI.....I.....5
MARELE PLAN.....10
în căutarea Marelui Plan.....10
Secretul Puterii.....11
Masoneria în labirintul secretului.....12
SOCIETĂȚILE SECRETE.....15
Societăţile secrete.....15
Un autor.....16
Arhetipul societăților secrete.....16
Francmasoneria.....,.....18
Iluminaţii din Bavaria.....18
Revoluțiile în adînc şi la suprafață.....19
Revoluția universală.....20
Liga Comuniştilor.....20
Francmasoneria şi societățile secrete
în documente de arhivă.....21-
B'n^i Brith şi revoluția rusă.....22
Masoneria interbelică.....23 .
Aurul lui Ceauşescu.....23
Societăţi secrete şi servicii secrete.....25
Frăția Trandafirului.....27
ISTORIA FRANCMASONERIEI ŞI ISTORIA.....29.
Francmasoneria în actualitate.....29
Constructorii catedralelor.....30
Francmasonii.....31
O temă de actualitate.....31
O carte despre francmasonerie.....33
Scurtă istorie.....33
Templierii.....34
Secretele Templierilor.....35
Cele trei noduri.....36
Continuitate.....37
Rosa-Cruce.....38
Enigmaticul conte de Saint-Germain.....,.....40
Francmasoneria operativă şi francmasoneria speculativă.....40
Francmasoneria regulată şi neregulată.....41
Francmasoneria în Iurne.....42
Franța şi lumea.....43
Reconstruirea lumii.....44
Francmasoneria şi complicata lume postbelică.....47
Biserica si francmasoneria sau invers.....48

Mentalitatea francmasonică....49
Ce este francmasoneria?....50
FRANCMASONERIA ÎN ROMÂNIA....51
Secolul al XVIII-lea....51
Craii de Curtea Veche şi Cavalerii de Malta....52
Europa revoluționară şi naşterea României moderne....53
Cuza şi francmasoneria....55
Junimea....56
Ordinul Masonic Român....57
Eminescu şi francmasoneria....58
început de secol....59
Masoneria interbelică şi monarhia....60
După război....61
\STORIE LOCALĂ ŞI UNIVERSALĂ....63
Banatul....63
Cîteva exemple....64
Din istoricul francmasoneriei din Oravița....66
Garantul de amiciție....67
Frumoasa doamnă Maderspach....68
O carte lugojeană despre francmasonerie....70
LITERATURĂ ŞI ISTORIE....72
Romanele lui Alexandre Dumas....72
Marele Coft....72
Cagliostro....73
Dramele revoluției franceze....74
Tugenbund....75
CONSPIRAȚIA EVREIASCĂ....77
Evreii şi masoneria....77
Protocoalele înțelepților din Sion....78
Antimasoni şi antisemiți....79
Conspirația evreiască....80
Eminescu şi „cestiunea israelită"....81
PIRAMIDA S'PUTEREA....84
Fîntîna fără fund a înțelepciunii....84
Piramida şi francmasoneria....85
Mitologia Centrului Lumii....86
Secretele Piramidei....88
Dolarul ca simbol masonic....89
LUMINA VINE DE LA RĂSĂRIT....91
Ex Oriente lux....91
Orient şi Occident....92
Iluminarea....93
Cunoaşterea nemuritoare....95
Secolul Iluminismului....96
Terminologie....97

Un altfel de iluminism.....
Mitologia luminii
UTOPIA COMUNISTĂ
Manifestul Comunist.....
Liga Comuniştilor.....
Conjurația egalilor.....
Babuvismul şi reformarea lumii.....
Anticomunismul.....
SFÎRŞITUL LUMII.....
Teama de sfîrşitul lumii.....
Fericirea şi pacea.....
Trei dialoguri despre sfîrşitul lumii.....
Şapte ani apocaliptici.....
Shambala.....
Mesajul sfîrşitului de mileniu.....
Literatura apocaliptică.....
Apocalipsa ca arhetip.....
NEW AGE sau CONSPIRA Ț/A VĂRSĂTORULUI.
O nouă zodie a lumii.....
Simbolul Vărsătorului.....
New Age sau Conspirația Vărsătorului.....
Francmasoneria şi „Conspirația Vărsătorului".....
Rețelele puterii.....
Parapsihologia şi universurile paralele.....
Porți.către celălalt tărîm.....
O NOUĂ ORDINE MONDIALĂ .....
Ordinea.....
Statele Unite ale Americii şi ale Europei.....
Viitorul unei istorii.....
Regele lumii.....
Restaurarea monarhiei.....
Național şi universal.....
Harta.....
ISTORIILE PARALELE.....
Istoria vizibilă şi umbra ei.....
Sensul istoriei.....
Marele Secret.....
Ceea ce e şi nu e.....
întrebări şi răspunsuri.....
BIBLIOGRAFIE.....
REZUMATE.....
CUPRINS.....